

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Σίμπα Γουίτνι

Της τὰ εἶπε μὲ τρόπο καὶ ξεκαθάρισε τὰ πράγματα...

Ζωή

ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΜΕ πόσο μπρίο άρχίζει. Ούτε τὸ λογαριάζετε ὅτι σὰς ἀπειλοῦν δάδες πυκνογραμμένες κόλλες. Ἄλλες τόσες ἄς ἦταν, ἂν ἡ συνέχια εἶχε τὸ ἴδιο κέφι πού παρουσιάζει ἡ άρχή. Τὸ σύνολο θυμίζει τὰ γαλλικά ἐκεῖνα μυθιστορήματα τοῦ μεσοπολέμου, ὅπου ὁ συγγραφέας ξεδιπλώνει σὲ πέντε, ὀχτῶ δέκα τόμους τὴ ζωὴ τῶν ἡρώων του. Τους ἐπαίρει ἀπὸ νῆπια καὶ τοὺς παρακολουθοῦσε ὡς τὰ γεράματα τους. Ἀπὸ τὰ παιδικὰ τῆς χρόνια άρχίζει καὶ ἡ ἐπιστολογράφος.

Ὁ ὁμιλὸς γραφικὸς χαρακτήρας τῆς ἐπιστολῆς δὲ σὰς προδιαθέτει γιὰ τὸν ὡκεανὸ τῶν ἀναβοηγημάτων πού ἔχετε νὰ διαπλευρώσετε. Σὰ νὰ πράξει γιὰ χωριατοπούλα πού δὲν πέρασε οὔτε ἀπὸ δημοτικὸ. Καὶ ὅμως ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ πλουσιοκόριτσο. Ἀπὸ τίς πὺν γνωστὲς οἰκογένειες τῆς Ἀθήνας. Καί, ὅπως συνήθως, κακομαθμένη... Ἀπὸ τὰ δεκαπέντε τῆς άρχισε τὰ σπῶρ καὶ τὰ φτέρ. Πού καιρός γιὰ θάνατο; Ἀλλὰ καὶ δὲν τῆς τὸ ἐπέβαλε κανεῖς. Δασκάλους τῆς εἶχαν στὸ σπίτι γιὰ τὰ μαθήματα τοῦ Γυμνασίου. Τὰ κατάρθαν νὰ τοὺς ἐξεφύγῃ. Μία γοργὰ καθηγήτρια πού τῆς δίδασκε άρχαία, τὴν ἔβαλε νὰ τῆς ρίχνῃ χασομιά.

Πρώτης τάξεως οἱ γονεῖς, μὲ τὴν οικονομική τους άνεσι καὶ τὴν κοινωνική τους θέσι. Ἀλλὰ μὴπως ἦταν κακὸ κορίτσι κί' αὐτῆ; Χρυσὴ κορμιά, χαρούμενη, ζωντανή, σπιρτόζα, σκορποῦσε τὴ χάρα καὶ τὸ γέλιο. Ἀκούστε ὅμως καλὸτερα ἀπὸ τὴν ἴδια τὸ πορτραῖτό της. «...Ὀχι καλὸν ἡ μὲ τύπο δικό μου. Ἐπερονοῦσα στὸ σουζέ καὶ τὴν πὺν ὥραια γυναικά. Σάμα τέλειο, ὅλο χάρη, ἀπλόητη ἡφέλεια. Προτερήματα: δυναμική, μεγαλόμυχη, εὐκρινής. Ἐλαττώματα: κευνατόζο, ἀπαιτητική, ἐπιπόλαιη...» Ἐνας χορηγεῖται σὺφφονας. Ἀπὸ κείνα τὰ χιρτωμένα τρελλοκόριτσα πού χαρίζουν τὴν εὐχάριστη διάθεση.

Ὁρθογραφία δὲν ἔμαθε. Ἐρεῖ ὅμως γλώσσες. Κί' εἶχε τέτοια πνευματικὴ εὐκαρσία, πού κανένας δὲν τὰ βγάζει πέρα μαζί της. Ἐπιμελημένη ἡ ἀντιστροφή τῆς χωρίς περιορισμούς, ἐλευθερὴ στὶς κινήσεις της. Τῆς εἶχαν ἐμπιστοσύνη. Ἦταν τόσο βέβαια ὅτι δὲ θάφηνε ἀπὸ τὸν ἴσιο δρόμο. Ἀλλωστε, ἡ μητέρα τῆς κατάρθωσε νὰ γίνῃ φιλήτης. Ἀνοιγόταν ἀδίστακτα στὴ μητέρα καὶ εἰδειχνε τόση καταπόνησι. Τῆς τάλεγε ὅλα, κί' ἐκείνη σὲ κάθε περίπτωση τῆς εἶδνε τὴ σωστὴ κατεύθυνσι.

Ἀναρίθμητοι ἐκείνοι πού τὴν πολιορκῶσαν. Ἀς βγῇ ἕνας ἀπὸ πῆ ὅτι τῆς ἀπέσπασε ἕνα φίλ. ἕνα χάδι. Μεγάλος ἀγάπες ἐνέπνευσε σὲ κομμάδι δὲν ἀνταποκρίθηκε. Δὲν εἶχε σημάει ἡ ὥρα της. Προτιμοῦσε νὰ χαίρεται τὴν ἐξυνοιστὴ ζωὴ της. Τί εἶχε τάχα νὰ σκεφθῇ; Καλὰ τὰ οικονομικά, καλὸ τὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον, παντοῦ τὰ χάδια καὶ ἡ συμπάθεια. Εὐχάριστα πού περνοῦσαν οἱ μέρες της...

Ἦρθε ὅμως κάποτε καὶ ἡ δικὴ της στιγμή, οὕτῃ πού ἀναστατώνει τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς. Ὠφνικά, χωρίς νὰ τὸ ἐπιδιώξῃ, δίχως νὰ τὸ σκεφθῇ, χωρίς νὰ τὸ θελήσῃ. Ἦ κεραμίδα στὸ κεφάλι. Ἦταν πᾶς μεγάλη κοπέλλα. Καλὰ ἔπαιξε μὲ τοὺς ἄλλους ὡς τώρα. Σειρά της νὰ βρῇ τὸ

Κοζερὶ τῆς ἑβδομάδος

δασκαλὸ τῆς. Ὁραῖος, μὲ ἀθλητικὸ παράστημα, πλούσιος. Ἀλλὰ καὶ τόσο ἐγωιστὴς, τόσο περιφρονητὴς. Ἀνθρώπος χορτάτος ἀπὸ γυναῖκες δὲν ἦταν ἀπὸ κείνον πού χασομεροῦν μὲ κοριτοπούλα. Οὔτε εἶχε—εἶλεγε—συναισθηματικότητες. Τὴ γυναῖκα τὴν ἐβλεπε σὰν ἕνα θηλυκὸ καὶ τίποτα περισσότερο. Δὲν ἐρωτεύονταν. Ἀπλῶς ἱκανοποιῶσε τὸ ἐνστικτό του.

Τῆς τὰ εἶπε μὲ τρόπο, κί' ὅταν τὴν εἶδε στὰ καλά τιμημένη μαζί του ξεκαθάρισε τὰ πράγματα. Ὁχι ἔρωτες, τὴν προειδοποίησε. Δὲ δέχονταν τὸ σύνδεσμο παρὰ ἂν ἤθελε νὰ γίνῃ δική του. Νὰ γίνῃ δική του, χωρίς νὰ ὑπάρχῃ—εἶλεγε—ἔρωτας ἐκ μέρους του. Δὲν ὑπῆρχε παρὰ μόνον πόθος. Ἀναστατώθηκε ὅταν τὸν άκούσε. Τέτοιος κυνισμός!

Ἐνύχτισε, ἔκλαψε, πάλεψε μὲ τὶς ἀρχές της, ἀλλὰ στὸ τέλος ὑπέκυψε. Τὸν ἀγαποῦσε τόσο αὐτὸν πού τὴ βεβαίωνε ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾷ. Δυὸ χρόνια παρατάθηκε ἡ ἐπικοινωνία τους. Κολακευόταν ἡ κοπέλλα πού τὸν κράτησε τόσο καιρό, κί' ἂς μὴ τῆς μιλοῦσε γιὰ ἔρωτα, ἂς μὴ τῆς ἔκανε λόγο γιὰ γάμο. Σύνδεσμος χωρίς ἐκδήλωσι ἀγάπης ἐκ μέρους του.

Ἐν τῷ μεταξύ, δὲν καθόταν φρόνιμος. Κάθε τόσο καὶ μίᾳ ἀπιστία του διεπίστωνε τὸ κορίτσι. Δὲν ἀνοίξε τὸ στόμα νὰ τοῦ παραπονεθῇ.

Καὶ σὰ νὰ μὴ ἔφθαναν οἱ τόσες ὑποχωρήσεις της, μίᾳ μέρα τὸν άκούσε νὰ τῆς μιλά γιὰ χωρισμό. Ἐπρεπε νὰ χωρίσουν. Τότε ἐξήγησε μέσα τῆς τὴν περηφάνεια. Δέχθηκε χωρίς ὑστερισμούς. Οὐτ' ἕνα δάκρυ. Μόνον ὅταν βρέθηκε μόνη ἄφησε τὸν ἑαυτὸ τῆς στὸ κλάμμα. Καμμιὰ ἀπόπειρα νὰ τὸν δῇ. Οὔτε στὸ τηλέφωνο μίᾳ καλημέρα. Δὲν τοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐανακούσῃ τὴ φωνή της.

Τὸ κενὸ δὲν ἔμεινε ἀκάλυπτο γιὰ πολὺ καιρό. Δυὸ μῆνες ὑστερ' ἀπὸ τὸ χωρισμό, ἀρραδωνιάστηκε μ' ἕνα νέο. Ὁραῖος κί' αὐτός. Δὲν ἦταν πλούσιος, οὔτε τῆς δικῆς της κοινωνικῆς τάξεως. Πολὺ πού σκοτιζόταν γιὰ τὰ πλούτη καὶ γιὰ τὴν τάξι του... Δὲν τὴν ἐνδιέφερε παρὰ ἡ καλwsύνη. Νὰ βρῇ λίγη καλwsύνη. Νὰ ξεκουράσῃ τὴν ψυχὴ τῆς κοντὰ του. Νὰ ἐπουλόωσῃ τὸ τραῦμα πού τῆς άνοιξε ὁ πρώτος.

Τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὸ μυστικὸ της. Νόμιμα κατώτερο της νὰ κοῦψη τὸ ἐρωτικὸ της παρελθόν. Ἐκανε πᾶς ἀδιαφορεῖ. Τὸ παρελθὸν σὺν ἀλήκει, τῆς εἶπε. Ἐκείνον τὸν ἐνδιέφερε τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον πού θὰ ζοῦσαν μαζί.

Τὸ σπῆτι τῆς εἶχε στὴν άρχὴ τὶς ἀντιρροήσεις του. Θεληματικὴ ὅμως καὶ ὡς ἦταν, πάτησε πόδι καὶ ἀπόσπασε τὴ συγκρατᾶσαι τους. Ὁ γάμος ἔγινε. Τόσο βραχύβια ὅμως ἡ εὐτυχία... Οὔτε δυὸ σωστὲς ἑβδομάδες.

Ἦ χαϊδεμένη μοναχοκόρη εἶδε ἑαφνικά νὰ εἰσβάλλουν στὸ σπίτι της ἡ πεθερά, ἡ ἀδελφὴ τοῦ γαμπροῦ, κάποια ἀπὸ τὴν θεία. Οὔτε εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ νοῦ της ὅτι θὰ ζοῦσε μέσα σὲ μίᾳ τέτοια συρροή. Ἄν ἦταν τουλάχιστον καλοὶ ἀπέναντί της. Ἄν ἦταν καλοὶ μεταξὺ τους. Ἐν-σάρκοι μόνον κακία ὅλοι τους. Τὸ μῖσος βασιλεύει στὸ σπίτι τῶν νεόνυμφων. Γκρίνια, φεγγομάρα, καθήφεια, θλίψη.

Ὅταν παραλληλίσῃ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ δικῆς της καὶ τοῦ σημερινοῦ σπιτιοῦ. Ἀγαπημένοι ὅλοι ἐκεῖ. Πρόχειρο τὸ κέφι, τὸ γέλιο, τὸ τραγοῦδι. Κόσμο δέχονταν, στὸν κόσμο πῆγαιναν. Μίᾳ εὐχάριστη πάντα κίνηση. Καὶ πῶς τὴν πρόσεχαν.

Στὸ κρεβάτι τῆς πῆγαιναν τὸ πῶνόν της. Μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ. Νὰ μὴ κορσοστῇ, νὰ μὴ τῆς στενοχωρηθῇ, νὰ μὴ τῆς λείψῃ τίποτα. Τὴν κῦτασαν στὰ μέτια. Ἦ χαρὰ τῆς ἦταν καὶ χαρὰ τους. Ἦ λύπη τῆς λύπη τους. Κανένας περιορισμὸς στὰ λούσα, στὰ ἔξοδα κινήσεως.

Νὰ τῆς δῆτε καὶ τώρα... Μὲ τὴν ποδιά τῆς ὑπηρεσίας, κουβελὰ τὸ δικό της ἄλλους. Μὲ τὸ δίχτυ τῆς άφροσύς, ἑκεῖνὰ ἀπὸ τὸ πρῶν γιὰ φῶνια. Τασκίζεταί χωρίς νὰ τοὺς εὐχαριστῇ. Ράβει ἕνα φουστανάκι καὶ τὴ βρῖσκουν σπάταλη. Τῆς μιλοῦν πρόστυχα. Τὴν εἰρωνεύονται γιὰ τὴν ποδιά της, πού δὲν εἶναι ἐν τοῦτοις καθόλου εὐκαταφρόνητη.

Χωρὶς κακία αὐτῇ, ἀδικα προσπαθεῖ νὰ τοὺς μαλακώσῃ, νὰ τοὺς ἡμερέψῃ, νὰ κερδίσῃ τὴν συμπάθειά τους. Τὸ τρελλοκόριτσο εἶναι πρότυπο συζύγου, μητέρας, νοικοκυρᾶς. Ἄντιο γλέντια, ἀντίο νυχτερινὴ ζωὴ τῆς Ἀθήνας. Κλειστὸ τὸ σπῆτι.

Ποῖος νὰ πατήσῃ; Τὰ κατάρθαν ν' ἀπομακρύνουν τὶς φίλες της, τοὺς δικούς της. Ἀκόμη καὶ ἡ ὑπηρεσία, ἡ τῆς δειλὴν συμπάθεια, τὴ διώκουν. «...Τὸ φεγγάρι τῆς τοῦσα στὸ πατρικὸ μου σπῆτι καὶ μοῦ τὸ κατέβαλαν. Ἀρρωστὴ, ἕνα ποτήρι νερὸ θέλω τώρα καὶ σηκώνομαι νὰ τὸ πάρω».

Μήπως δειχνεῖ καμμιὰ κατανόησι ὁ ἄντρας της; Καλὸς γιὰ τοὺς ἄλλους, κακὸς γι' αὐτήν. Ἦ χυδαῖότητα τοῦ ἔφθασε στὸ σημεῖο νὰ κοινολογήσῃ τὸ μυστικὸ πού τοῦ εἶχε ἐμπιστευθῇ. Φώναξε τοὺς συγγενεῖς της καὶ τοὺς τὸ εἶπε. Πῶς νὰ μὴ ἀσθάνῃ μέσα τῆς ἡθίας; Ἐκρυψε τὴν ὀδύνη της. Ἦ προσπάθεια τῆς ἦταν πάντα νὰ δειχῇ τὴν χαρούμενη τῆς ὄψη.

Γιὰ χάρι τῶν παιδιῶν της, λέει. Γιὰ νὰ μὴ μαρμαρῶν κί' αὐτὰ... Πέρασαν τὰ χρόνια. Μεγάλωσαν τὰ παιδιά. Σὲ ὥρα γάμου ἡ κόρη. Κρατιέται ὅμως τόσο καὶ ἡ μαμά. Τὶς παίρνουν γιὰ ἀδελφές. Ποῖος νὰ πιστέψῃ ὅτι πρόκειται γιὰ μητέρα καὶ κόρη; Προχωροῦν δὲν τῆς στέρχεις τῆς πρώτης. Σχεδὸν πενήντα. Ὁ ἀνδρικός ὅμως κόσμος δὲν τῆς στέρχεις τὰ ἐρωτικά βλέμματα του. Ἀπορεῖ κί' ἡ ἴδια. Νὰ κυκλοφοροῦν τόσα τρυφερά μπουμπούκια καὶ νὰ προσέχουν ἐπὶ γέρο κισσό, ὅπως ὀνομάζει ἡ ἴδια τὸν ἑαυτὸ της...

Στὴν κατὰστασι αὐτῇ συναντήθηκε μὲ τὸν πρῶτο. Ἐνα τέταρτο αἰῶνα εἶχε περάσει ἀπὸ τότε. Ζοῦσε μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἦρθε πῶς ναυαγὸς ὑστερ' ἀπὸ ἕνα ἄτυχον γάμο. Ἐπρεπε νὰ τὸν μισῇ, νὰ τοῦ ἀποστρέψῃ τὸ πρόσωπο. Συμβεῖναι τὸ ἀντίθετο. Μόλις τὴν κάλεσε ἔτρεξε κοντὰ, τοῦ ἔπεινε τὸ χέρι, τοῦ ἔδωσε κουράγιο. Οἱ συναντήσεις τους γίνονται σὲ μίᾳ φιλικῇ γωνιά.

Πόσο διαφορετικὸς εἶναι τώρα!... Παραπροχωρημένη ἡ ηλικία του. Θὰ εἶναι πᾶς στὰ ἐξήντα. Ἄλλος ἄνθρωπος. Ὁ ἐγωιστὴς πού δυσφοροῦσε ὅταν τοῦ άγνιζε τὸ χέρι, δυσανασχετοῦσε ὅταν ἔκανε νὰ τοῦ φτιάξῃ τὴ γραβάτα. Ἀναζητεῖ τὸ χάδι της, τὸ χαιρετάει...

Βιαστικός τότε. Δὲν τοῦ άρεσαν τὰ παιχνίδια μὲ κοριτοπούλα. Τὴν ἤθελε μὲ τὸ πρῶτο πέρα ὡς πέρα δική του. Τώρα τὴ σέβεται ἀπόλυτα. Οἱ σχέσεις τους δὲν προχωροῦν πέρα ἀπὸ ἕνα τρυφερὸ συναισθηματικὸ. Τὸν ἐνοχλοῦσαν τότε τὰ τηλεφωνήματά της. Τώρα, παραπονιέται ἂν δὲν τὸν πᾶρῃ στὸ τηλέφωνο. «Σὰν μητέρα τὸν φροντίζα τότε, ἐνὶ ἐκείνῃς ἀδιαφοροῦσε καὶ νεύριαζε. Τώρα, πᾶναι τὰ δάχτυλά μου, τὰ βρῖσκει κρῶα καὶ ριχνεῖ ἀπάνω μου τὴ ζακέτα μου». Ἐρχονται στιγμὲς πού τὴν τραβᾷ στὴν ἀγκαλιά του. Τρομάζει ἐκείνη, ἀποφασισμένη νὰ μὴ προχωρήσῃ. Οὔτε ὁ ἴδιος προχωρεῖ. Περιορίζεται σ' ἕνα φίλ στὸ μέτωπο. Δὲ μὲνι μόνιμως στὴν Ἑλλάδα. Πῆγαινε κί' ἔρχεται στὸ ἑξωτερικό. Σὲ κάθε ταξίδι βλέπονται. Ντρέπεται ἡ γυναῖκα. Αἰσθάνεται σὲ ἀταξία. Μὲ τόσα χρόνια στὴν πλάτη, μὲ κόρη μεγάλη καὶ νάχη μυστικὲς σχέσεις... «Μαλῶν ἐγὼ τὸν ἑαυτὸ μου, μαλῶστε με κί' εἰσεῖς...».

Δὲν εἶναι στὶς συνήθειες μας νὰ μαλῶνουμε; Ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ ὑπογράφουμε φύλλα πορείας σὲ δρόμους ὀχι τακτικούς. Τίποτα περισσότερο ἀπὸ μίᾳ ἐκδήλωσι κατανόησεως. Καί, τὸ λέμε μὲ κάθε ἐλκρινεία, εἶναι βαρὺτατὴ ἡ κατανόησι μας στὴν περίπτωσι τῆς συναισθηματικῆς κυρίας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 — ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 4

ΤΑΙΝΙΑ τῆς Μπριζίτ Μπαρντό. Καὶ ἡ ὅλα τοῦ κινηματογράφου, φίσκα, φυσικά! Κόσμος καὶ ντυνίας — μεγάλοι καὶ μικροὶ — παρακολουθοῦν μὲ κατανύξι τὸ ἔργο καὶ ἀπολαμβάνουν τὴ Μπριζίτ στοὺς διαφόρους ἐξωφρενισμούς της. Ὁ μὴς, ὅπως συμβαίνει σχεδὸν σὲ ὅλες τὶς ταινίες τῆς διαδόχτης Γαλλίδας σπάρ, ὅλοι περιμένουν μὲ ἀνυπομονοισιὰ τὴ σκηνὴ ὅπου ἡ (Μπριζίτ) θὰ ἀποβῇ τὴν πειριτὰ πολυτελῆ καλύμματα τῆς καὶ θὰ ἐμφανισθῇ.

ἐκεῖνα πού κυρίως ἐνδιέφερον τὰ ἀνὰ τὸν κόσμον ἑκατεμμύρια τῶν θαυμαστῶν της. Ὅμως ἡ ὥρα περνᾷ, τὸ ἔργο προχωρεῖ καὶ ἡ Μπριζίτ — πού σὲ ὅλες τὶς ταινίες της κάνει πάντα κί' ἕνα μάντιο, πρὸς ἐπιδείξει τῆς... τέχνης της — δὲν φαίνεται νὰ δειχνῇ τέτοιες διαθέσεις. Ὅπου σὲ μίᾳ στιγμῇ, ἕνας ἀπ' τοὺς θεατῆς τοῦ ὑπερώου, χάνοντας τὴν ὑπομονή του καὶ ἐρμηνεύοντας τὴν γενικὴ προσδοκία τῆς αἰθούσας, βάζει μίᾳ διάτορῃ ἀνυπόμονη κραυγὴν: — Ἄστα αὐτά! Πότε θὰ κάνῃς μάντιο; Κί' ὁλόκληρη ἡ ὁάλα σείεται ἀπ' τὰ γέλια.

ΣΕ μίᾳ κοσμικῇ ταβέρνᾳ. Ἦ ὥρα προχωρημένη. Μερικοὶ ἀπ' τοὺς θαμῶνες βρῖσκονται στὸ τσρκίρ κέφι. Ὁ κονφερανσιέ, λοιπόν, ἀναγγέλλει σὲ μίᾳ στιγμῇ μὲ ὕφος ἐξαιρετικὰ περιχαρές: — Κυρίες καὶ κύριοι, βρῖσκομαι στὴν εὐχάριστη θέσι νὰ σὰς ἀναγγεῖλω ὅτι ἀπόψε τιμὰ τὸ κέντρο μας καὶ βρῖσκεται ἀνάμεσά μας ἡ διακεκριμένη καὶ

ἀγαπημένη τραγουδίστρια τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινού, Τίβε Ταδοπούλου, πού θὰ σὰς τραγουδῇ μερικὲς ἀπ' τὶς τελευταῖες μεγάλες τῆς ἐπιτυχίες. Κί' ἀκούεταί ἀπὸ ἕνα τραπέζι μίᾳ εὐθυμῇ φωνῇ: — Βρε τί πάθαμεεεε! Σίγουρα ἡ (ἀγαπημένη τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινού) δὲ θὰ ἔμεινε ἱκανοποιημένη οὔτε ἀπ' τὸ σκόλιο οὔτε ἀπ' τὰ χειροκροτήματα πού ἀκολούθησαν.

ΠΑΡ' ὅλον ὅτι οἱ περίφημοι γερανοὶ τῆς Τροχαίας ἐργάσθηκαν ἐντατικὰ τοὺς τελευ-

ταίους μῆνες καὶ ἀνῆρπασαν ἐκατοντάδες αὐτοκίνητα ἀπὸ μέρη ὅπου ἀπαγορεύεται ἡ στάθμευσις, ὡστόσο ὑπάρχουν πολλοὶ ἀκόμα πού δὲν συνετίστηκαν. Ἐτοὶ προκτῆς στὴν ὁδὸ Χρήστου Λαδὰ κατέφθασε ὁ γερανὸς μὲ ὁλόκληρο τὸ συνεργεῖο καὶ ἀνῆρπασε μίᾳ θαύμασια καὶ πελυτελέστατη κούρσα. Δὲν πέρασαν, λοιπόν, λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἀπ' τὴ στιγμὴ πού ἡ κούρσα, ρυμουλκούμενη ἀπὸ τὸν γερανὸ ἐξαφανίστηκε κί' ἐμφανίζεται ἕνας κύριος ἀνίστατος:

— Τὸ αὐτοκίνητό μου! Τί ἔγινε τὸ αὐτοκίνητό μου; Ἐδῶ τὸ εἶχα παρκάρει! Κί' ἕνας ἀπ' τὸ κακεντρεχὲς ἀκροατήριον, τραγουδιστὰ: — Τρία παιδιά βολιβάτικα, τὴν πῆραν τὴν κούρσασα, κούρσάρα μου τρελλή!... Ὁ δὲ κύριος ἀντίληφθεῖς, τὰ κατέβαρε κί' ἔσπευσε νὰ βρῇ ταξὶ διὰ τὰ περαιτέρω.

ΠΑΝΑΤΙΚΟΣ συλλέκτης γραμματοσήμων, βλέποντας μέσα στὸν κινηματογράφο, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ διαλειμματος, τὸν πλαινὸ τοῦ κύριο νὰ βγάξῃ ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα φακέλλο μὲ γράμμα, καρφώνει τὴ μάτια του στὸ γραμματόσημο. — Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, τοῦ

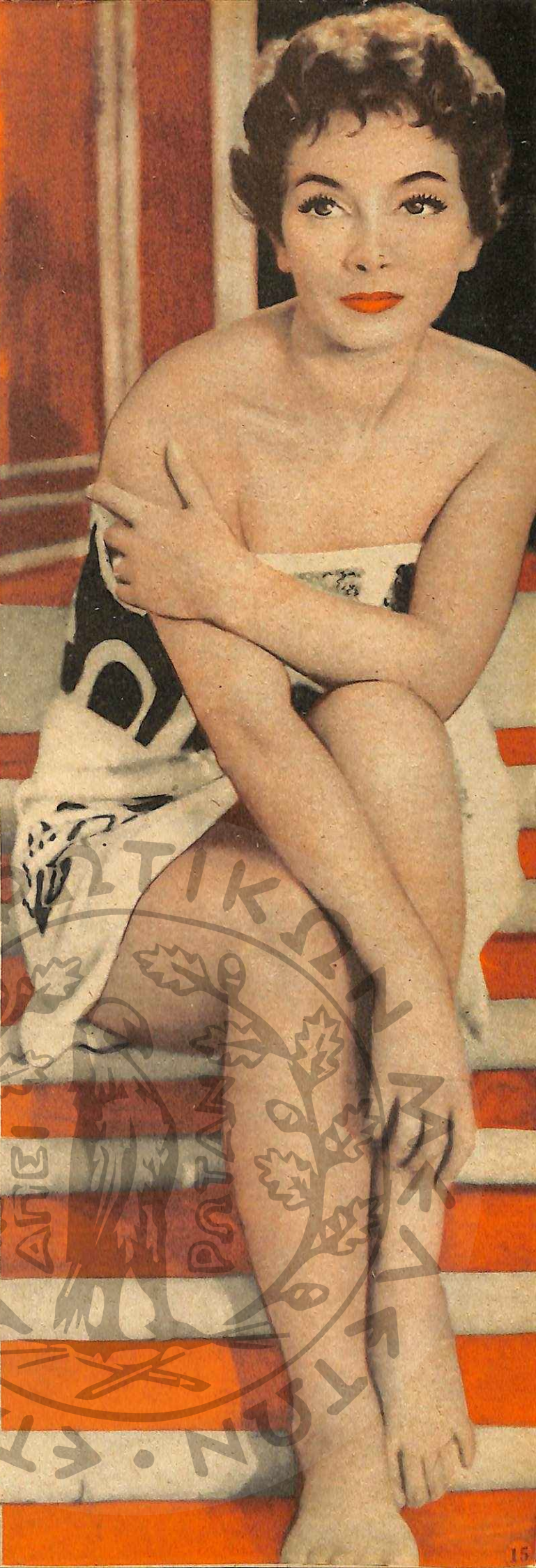

λέει σὲ μίᾳ στιγμῇ, μπορῶ νὰ ὤ κάτι; — Τί; ρωτᾷ ὁ ἄλλος ἀπορημένος. — Ἀπὸ ποῦ εἶναι τὸ γράμμα σὰς; — Καὶ τί σὰς ἐνδιέφερε ὁ πὸ πού εἶνε τὸ γράμμα μου; Ἄπαντὰ ὁ ἄλλος ἐνοχλημένος. — Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, δὲ μ' ἐνδιέφερε τὸ γράμμα σὰς ἀλλὰ τὸ γραμματόσημο. — Ὁραῖ! Εἶναι ἀπ' τὸ Καμεροῦν! Θέλετε τίποτε ἄλλο; Διστάζει λίγο ὁ φανατικὸς συλλέκτης καὶ λέει διακριτικά: — Ναί... μὲ συγχωρεῖτε... ἡ θελα νὰ σὰς ρωτήσω... σὰς χρειάζεται;

— Μάλιστα μοῦ χρειάζεται! — Τί θὰ τὸ κάνετε; — Θὰ τὸ φάω! Ἄπαντὰ ἐξωγισμένος ὁ ἐνοχληθεῖς θεατῆς. Καὶ ἡ συζήτησις λήγει στὸ σημεῖο αὐτὸ ὡς ἕναν βαρὺτατο ἀναστεναγμὸ τοῦ φανατικοῦ γραμματοσημοσυλλέκτη.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Ἦ Ἄντρα Μάρτιν, πού εἶναι γνωστὸ στὸ Χόλλυγουντ ὡς (ἡ γόσσα μὲ τὰ πρόσνια μάτια) θεωρεῖται στὴν κινηματογραφοφύπολιν ἡ πᾶς σπουδαία ἀποκαλυψὴ τοῦ 1958. Μετεμπουτάρησε στὸν κινηματογράφο μὲ τὸ φιλμ «Ἦ κόρη μου κί' ἐγὼ» παρὰ τὸ πλευρὸ τῆς Λάνα Τάρνερ καὶ τοῦ Τζέφ Τσάντλερ.

Συζητούσε με τον άντρα της για διάφορα πράγματα, αλλά στην καρδιά της είχε φωλιάσει ο πόνος...

ΔΡΑΜΑ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η Διάννα περίμενε τον Πάλη, τον άντρα της. Της είχε υποσχεθεί πως θα έρχονταν χωρίς εκείνο το βράδυ για τη γιορτή της κι' ωστόσο δεν είχε φανη ακόμη.

Μέσα στο σαλόνι βρίσκονταν μερικές φίλες της, που είχαν έρθει κι' αυτές για τη γιορτή της. Η νεαρή γυναίκα, δικαιολογώντας τον άντρα της, λέγοντας πως ήταν άτακτος, άτακτος στο γραφείο του. «Α, ναι, ξέρω» είπε τότε η Κάτια χαμογελώντας αινιγματικά. «Επειτα, η Κάτια κι' η Έδνα πήγαν μαζί στο παρόντο κι' έμειναν κάμποσα λεπτά εκεί συζητώντας, ενώ ταυτόχρονα κύτταζαν με μια παράξενη επιμονή την αντικρινή έπαυλη. Τι σχέδι, λοιπόν, μπορούσε να έχει η αντικρινή έπαυλη με την απουσία του Πάλη; Τό μόνο που ήξερε για αυτήν την έπαυλη η Διάννα ήταν πως από κάμποσο καιρό είχε εγκατασταθεί εκεί μια νεαρή γυναίκα με δολοφονία μαλλιά και χωρίς πρόσωπο. Από την καμαριέρα της είχε μάθει πως ήταν χήρα και πως είχε ένα κοριτσάκι όκτω χρόνων, όπως κι' ο Ντίκ, το αγοράκι της.

Έξω από το βράδυ, φάνηκε απέλικοτο στη Διάννα. Οι συζητήσεις που έκαναν οι φίλες της την είχαν κουράσει. Αλλά, στο τέλος, έφυγαν όλες κι' έμεινε μόνη. Ο άντρας της γύρισε λίγο πριν από τα μεσάνυχτα. — Γιατί άργησες, Πάλη; τον ρώτησε παραπονιμένα. — Πρόπει να σου μιλήσω, της απάντησε ξερά, πέφτοντας σε μια πολυθρόνα.

Μερικές ώρες πρωύτερα, η Διάννα ήταν μια εύτυχημένη γυναίκα. Αλλά τώρα ένα σαρφ κατά προσέγγιση της έσφιγγαν την ψυχή. — Πρέπει να χωρίσω, της είπε ο Πάλης χωρίς μάταιους προλόγους. Αυτάμα πολύ για σένα και για τον Ντίκ... Αλλά αγαπάω μια άλλη! Η Διάννα είχε την εντύπωση πως έφτε από τα σύννεφα. Τον άκουσε ακόμη να της λέει πως εκείνη που αγαπούσε ήταν η Μαργαρίτα Σβάρτς, η ξανθή και χλωμή χήρα που έμενε στη γειτονική έπαυλη.

Δός μου τουλάχιστον λίγο καιρό για να συνηθίσω σ' αυτή την ιδέα, τον παρακάλεσε. Καταλαβαίνεις... δεν υποπτεύομαι τίποτα... — Θα χρειαστούν τρεις περίπου μήνες για να βγίς το διαζύγιο μας, της απάντησε. Νομίζω πως είναι αρκετό...

Από την ημέρα εκείνη άρχισε το μαρτύριο της Διάννας. Έβλεπε τον άντρα της, έπαιναν μαζί, συζητούσαν για το μέλλον του Ντίκ και για διάφορα άλλα πράγματα, αλλά στην καρδιά της είχε φωλιάσει ο πόνος. Γιατί ήξερε πως θα άφτανε τον Πάλη. Μια άλλη θα της τον έπαινε. Είχαν περάσει τώρα δυο μήνες και, στο μεταξύ, η διαδικασία του διαζυγίου προχωρούσε πάντα. Η Διάννα μετρούσε πια με φωνή τις ημέρες... Καί, ξαφνικά, ένα βράδυ άκουσε θόρυβο και φωνές στον κήπο. Μερικοί άνθρωποι μίληκαν στο χάλι, κρατώντας στα χέρια τους τον άντρα της... Ο Πάλης δεν ζούσε πια. Είχε πέσει με το αυτοκίνητό του πάνω σ' έναν τοίχο κι' ο θάνατός του ήταν άμεσος.

Από τότε, η Διάννα έκλεισε τα παράθυρα που έβλεπαν προς το μέρος του αντικρινού σπιτιού κι' όταν κατέβαινε στον κήπο φρόντιζε να μην κυττάει προς τα εκεί.

Τα χρόνια κύλησαν έπειτα γοργά. Ο μικρός Ντίκ έγινε πια άντρας... Η μητέρα του τον κυττάει με καμάρι και σκεφτόταν πως ήταν καιρός να του βρή μια καλή σύζυγο. Πήν είχε, άλλωστε, στο μυαλό της. Η μικρή Πέγκι έδειχνε πάντα μεγάλη συμπάθεια στον Ντίκ. Κι' αυτός επίσης φαινόταν πως εύρισκε ευχαρίστηση στη συντροφιά της.

— Σκέφτηκα πως θα μπορούσες ν' αρραβωνιαστής την Πέγκι, του εί-

Το παλιό μυστικό

Πε μια μέρα. Είναι ένα πολύ καλό κορίτσι...
— Ο Ντίκ την κύτταζε έκπληκτος.
— Αλλά πως σου ήρθε αυτή η ιδέα, μαμά; ρώτησε.
— Νομίζω πως τη αγαπούσες, απάντησε σαστισμένη η Διάννα.
— Η Πέγκι είναι για μένα μια πολύ καλή φίλη, είπε ο Ντίκ. Αλλά τίποτα περισσότερο.
Σάπασε για λίγο κι' ύστερα πρόσθεσε:
— Μαμά, είναι καιρός να το μάθεις... Δεν ξέρω γιατί σου το κράτησα κρυφό τόσο καιρό... Αγαπάω κάποια νέα...
— Την ξέρω;
— Ισως... Αλλά αν θέλεις μπορείς να την δεις... Αυτή την ώρα θα βρίσκεται στον κήπο της.
Την έπιασε από το χέρι και την ώδηγησε στο αντίθετο μέρος του σπιτιού... Λίγο πιο πέρα, ύψωνόταν η έπαυλη της Μαργαρίτας Σβάρτς. Η Διάννα ένοιωσε μια ανάτριχλα σ' όλο της το κορμί.
— Δέ μου άρσει να κυττάω προς τα εκεί, είπε με βραχνή φωνή.
— Αλλά μόνο μια στιγμή, μαμά, την παρακάλεσε ο Ντίκ.
Παραμέρισε ταυτόχρονα μερικά κλοδιά.
— Οχι, δε θέλω να δω τη Μαργαρίτα Σβάρτς! Ξεφάνισε η Διάννα.
Κι' έκανε να γυρίσει στα βήματά της. Αλλά ο Ντίκ έτρεξε κοντά της.
— Τι έπαθες, μαμά; της είπε. Η Μαργαρίτα Σβάρτς δεν ζει πια... Πέθανε λίγο καιρό ύστερα από τον πατέρα μου... Εκείνη που έβλεπα να σου δείχνει είναι η κόρη της, η μικρή Λίζα...
Τό στήθος της Διάννας ανέδοκατέβαινε με δριμή. Για μια στιγμή, είχε περάσει από το μυαλό της η παράλογη ιδέα πως ο γιός της είχε αγαπήσει την ίδια γυναίκα με τον πατέρα του. Αλλά αυτό, βέβαια, ήταν αδύνατο... Μήπως, όμως, είχε παρακούσει; Ο Ντίκ της είχε πει ότι η Μαργαρίτα Σβάρτς πέθανε λίγο καιρό ύστερα από τον πατέρα του...
— Από τη λύπη της ίσως... Τον αγαπούσε, λοιπόν, τόσο πολύ τον Πάλη;
— Ναι η μικρή Λίζα, μαμά, ξαναείπε ο Ντίκ. Είναι ανεκδοκίμη στην κούνια... Ναι εκεί, κάτω από τα δέντρα... Ηθελω να σου πω πως την αγαπάω... Από τότε που πέθανε η μητέρα της ζή με μια θεία της...
Η Διάννα ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά. Η Μαργαρίτα Σβάρτς την καταδίωκε λοιπόν και μέσα από τον τάφο; Ποιά τραγική μοίρα είχε φέρει την κόρη αυτής της γυναίκας μπροστά στο γιό της; Αλλά όχι, αυτό το εδύλλιο έπρεπε να σταματήσει και άμέσως. Ο Ντίκ δε μπορούσε να πάρει την κόρη της γυναίκας που της είχε κλέψει τον άντρα της και την είχε βυθίσει στη δυστυχία. Αύριο κι' όλος θα του τα έλεγαν πως όλα κι' ο Ντίκ που την αγαπούσε και τη σεβόταν θα καταλάβαινε.
— Είμαι πολύ κουρασμένη απόψε, είπε. Ας γυρίσω στο σπίτι.
— Όλη εκείνη τη νύχτα δεν έκλεισε μάτι. Τό παλιό μυστικό της για τη Μαργαρίτα Σβάρτς είχε ξαναζωντανέψει μέσα στην ψυχή της. Και μαζί μ' αυτήν μισούσε και τη Λίζα. Η μητέρα της είχε κλέψει τον άντρα της. Η κόρη της έπαινε τώρα το γιό της. Πως μπορούσε να μην της μισή και τις δυο;... Η μικρή Λίζα δεν ήταν, βέβαια, ένοχη. Αλλά έπρεπε να πληρώσει για τη μητέρα της... Μαζί με τη Λίζα, όμως, θα πληρώσει κι' ο Ντίκ.
Κατά τα χαράματα, τέλος, ο ύπνος έκλεισε τα μάτια της... Όταν ξύπνησε, έπειτα από μερικές ώρες, μια παράξενη ησυχία απλωνόταν στην ψυχή της. Από τον κακό εφιάλτη που την είχε βασανίσει όλη τη νύχτα δέ θυμόταν τίποτα πια. Τα μαύρα σύννεφα, είχαν διαλυθεί.
Η Διάννα, αφού έκοψε την πρωινή τουαλέττα της, κατέβηκε στον κήπο για να πάρει το πρόγευμά της μαζί με τον Ντίκ.
— Αγαπημένο μου παιδί, του είπε όταν τέλειωσαν, μπορείς να μου φέρεις όποτε θέλεις τη μικρή Λίζα...
Ο Ντίκ της φίλησε με συγκίνησι τα χέρια. Έφρυξε έπειτα για να τρέξει στη γειτονική έπαυλη.

ΟΛΓΑ ΟΡΛΑΝΤΙΝΙ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Γαμβρός

Έπιθυμύσας νύμφευσιν μετά κοινής Δίδος έχουσης λαύρον έκφρασιν και λίρας άφειδίας την άγγελίαν έστειλον εις τας έφημερίδας καλών προς ανταπόκρισιν τας πολυφύργους Δίδας:

— Άνθη σαγήνης προφανούς μεστός εκ γοητείας και γόης διαπλάσεως γονίμων και άρτίας γαμβρός τουτέστιν έξοχος όλκής άπροσμετρήτου και καλλονός περίοπτος έκφράσεως άρητου, έν άλλους λόγους Δόν Ζονάν σπουδαίος έν πολλοίς έξαιρετος καλλιμορφος και σφόδρα προσφιλής, ζητεί Άνθίδα ένθεομον μετά χαρών άθρών ίνα την λάβη σύζυγον μεθ' όλων των προικών. Τας νύμφας δε θα δέχεται ο έκλεκτός γαμβρός κατ' οίκον μετ' έξάρσεως ού μην και γλαφυρώς. Κι' αφού την δημοσιεύουν έποίησον έγκυρας άγγεμον την άφιξιν των δίδων παμπόνηρας. Κι' ιδού κατ' οίκον έφθασεν λιγυζόμενη Μίς:

— Τίς ο γαμβρός, ήρώτησεν, ο άξιος τιμής; Έφ' ο δεικνύων έγωγε γαμβρού δεινού (τόν τύπον κι' υποκλιθείς άδροπρεπώς: «Εγώ εί- (μι!» της ελπον. — Σεις ο γαμβρός; άνέκραξεν κατά- (πληκτος ή Δίς. Κι' ενώ έγω ένόμβασον ως γόης και (δανθής και ή ψυχή μου εκ χαράς, έν ουρανόις, (έπείτα. — Χαίρω πολύ! έδόθησεν. «Κι' όρσε (γαμβρό κουφέτα!...»

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ανθεστέρια

Ο πουδήποτε κι' αν στέκης κι' όπου πάζ, αυτές τις (ώρες, ρεklamάρονται επιμόνως παρελάσεις άνοφóρες και πηγαίνουνε λεφτόνια νέων γέρον και παιδιών, για να δουν και ν' απολαύσουν ποικιλίες λουλουδιών... Κι' όμως άδικα, νομίζω, στο ποδάρι βρίσκοντ' όλοι και στα πέριξ έκστρατεύουν κατά κύματα πυκνά, αφού κι' ή πρωτεύουσά μας έν' αίσίως περιόβλι και μιαξές γεμάτος πάντα με λουλούδια... ζωντανά!

Ε' όποιοδήποτε σημείον, της Άθήνας δηλαδή, θα προσέξη ο καθένας κι' όπωσδήποτε θα δη μαγουλάκια βελουδένια που θυμίζουν... γαρδένια, είτε ρός άβρα χειλάκια όμοια... με τριανταφυλλάκια. Και κοπέλλες πουναι ρόδα μυροδόλα, μέν, αλλά τ' άγκαθάκια τους... ματώνουν τις καρδιές για τα καλά!

Κ' άθε λίγο και λιγάκι, βλέπεις σ' όλη την Άθήνα, δαχτυλάκια και χεράκια πουναι πάλλευκα σαν... (κρίνα, ή προσέχεις μέσ' στα κέντρα και στα πιο στενά σοκάκια πλασματάκια πουναι ίδια φουντωμένα... μπουμπουκάκια! Συγγατάς παντού, επίσης, δεσποινίδες ώριμές πουναι χαμηλοβλεπούσες και πολύ συνεσταλμένες κι' ό διαβάτης που προσέχει τέτοια έκδηλη ντροπή, ψιθυρίζει το τραγούδι: «Παπαρούνα σκυθροπή»!

Π' ρός τ' άπόμερα τα μέρη αν τραβήξης τα βραδάκια, βλέπεις νέες που πηγαίνουν σε κρυφά ραντεβουδά- (κια, που συχνά τα πιο πολλά είναι λιαν παρδαλά... Δηλαδή προσέχεις νέες υπερμέτρωσ τολμηρές, που δε μένουν ποτέ τους σ' έναν άντρα σταθερές, μα τραβάνε τοίχο-τοίχο, κάθε βράδυ μ' άλλους άντρες και... αγιόκλημα θυμίζουν, που έλίσσεται στις μάντρες!

Α' ντεκρύξεις μέσα στ' άλλα νεαρές είδων-είδων, πουναι άνθη φιγουράτα, αλλά κι' άσοςμα σχεδόν, γιατί πάντα παριστάνουν την σιγανοπαπαδιά κι' ότι δήποτε κι' αν κάνουν δεν τις παίρνεις... μυρωδιά! Βλέπεις, όμως και γυναίκες, που γυρίζουν «ντεκλαρέ», με δικούς μας και με ξένους στα φτηνά τα καμπαρέ και χωρίς άμφιβόλια και αντίρρηση καμιά, στο μυαλό σου συγχωφέρουν «Της... δραχμής τα γίασε- (μιά»!

Μ' έσ' στα μπάρ το κοσμικά και στις συνοικίες δλες, διακρίνεις ταχυικά, πλείστες όσες κοινοσμπόλες, που μιλάνε με τη γλώσσα του έσχάτου «λαδικού» κι' ούτω πως ή κάθε μία τους είναι «άνθος του... καμού»! Συγγατάς μετά των άλλων στις διαβάσεις τις φριχτές ούκ όλιγες σωφρέινες με παλάμες... άνοιχτές και μπορείς να πής άνέτως και με δυο λογάκια σκέτα, πως τό μάτι σου χορταίνει πολυποικιλία... μπουκέττα!

Β' λέπεις όπου κι' αν πηγαίνης, κάποια Ρένα, είτε (Άννα που ή τόση πρόκλησί της σου θυμίζει... μαντζουράνα, έπειδή τέτοιο λουλούδι, όπως λέει και το τραγούδι, σ' οδηγεί μέχρι σημείου, μονομιάς να τό μαγκώσης, να τό βάλης στο «κατώι» και γερά να τό δαγκώσης!

Α' ανθεστέρια γεμάτα είναι τ' Άστν ώρισμένως, που τα χάρεται κι' ο άντρας ό... λεμοναυθοκαμένος! Κι' όταν χάνη το βραδάκι τ' άνθη αυτά τα τροφαντά, ή αυτές, αν προτιμάτε, τις λουλουδοδεσποινίδες, έπιστρέφει στην κυρά του και στη μάνα της κοντά κι' υποθέτει, πιά, πως μπαίνει σε χωράφι με... τσουννί- (δες!

Είσηγηγράφος
Ανα. Ταβίνα
Εισαγωγικός

Η μεγαλύτερη αποκάλυψη του 1959

«ΘΑ ήθελα πολύ να παίξω στον κινηματογράφο. Θα μου παρουσιαστή, άραγε, η ευκαιρία να πάω μία μέρα στο Χόλυγουντ και να γίνω ένα λαμπρό κινηματογραφικό αστέρι;». Τα λόγια αυτά έγραφε πίσω από μία φωτογραφία του ένα κοριτσάκι του «Αμστερνταμ» και υπέγραφε: «Αννα Φράνκ, 10 Οκτωβρίου 1942».

Η «Αννα Φράνκ, η μικρή Έβραιοπούλα, που βρήκε τραγικό θάνατο σ' ένα από τα φοβερά γερμανικά στρατόπεδα, θα μάς ήταν άγνωστη σήμερα, αν δεν άφηνε πίσω της το περίφημο «Ημερολόγιό» της, που έγινε θεατρικό έργο κι' απέτελεσε το μεγαλύτερο παγκόσμιο θεατρικό θρίσμπο των τελευταίων χρόνων.

«Υστερα από 16 ολόκληρα χρόνια, η Μίλλυ Πέρκινς, μία νεαρή Αμερικανίδα, που μόλις είχε τελειώσει το Γυμνάσιο και είχε αρχίσει να ποζάρει ως φωτομοντέλο για διάφορα περιοδικά μόδας, επρόκειτο να ξαναζωντανέψει στον κινηματογράφο τη δύστυχη 'Αννα, που γεννήθηκε και πέθανε σ' απόσταση χιλιάδων χιλιομέτρων και που της ήταν μέχρι εκείνη τη στιγμή τελείως άγνωστη.

Η Μίλλυ γεννήθηκε στις 12 Μαΐου 1939, στο Πλάισκε της Νέας Υόρκης. Ο πατέρας της, Άδολφος Πέρκινς, ήταν πλοίαρχος του Εμπορικού Ναυτικού και η μητέρα της Κατερίνα είχε φέρει στον κόσμο 6 παιδιά: δύο κορίτσια μεγαλύτερα απ' τη Μίλλυ, δύο μικρότερα και ένα αγοράκι.

Η Μίλλυ υπήρξε πάντα μία καλή μαθήτρια, αγαπούσε το μάθημα και τη ζωγραφική και έπαιρνε μαθήματα γαλλικών, τα οποία μιλάει σήμερα με μεγάλη ευχέρεια. Οι γονείς της της επέτρεπαν να ποζάρει ως φωτομοντέλο, αλλά δεν είχαν ποτέ σκεφθεί πως μπορούσε μία μέρα η κόρη τους να παίξει στον κινηματογράφο.

Στα 19 χρόνια της, η Μίλλυ πήρε μέρος στον παγκόσμιο διαγωνισμό, που είχε προκηρύξει ο σκηνοθέτης και παραγωγός Τζωρτζ Στήβενς, ο οποίος ζητούσε μία νέα, για να της αναθέσει το δύσκολο ρόλο της 'Αννας Φράνκ. 'Ός φωτομοντέλο η Μίλλυ βρέθηκε, χωρίς καθόλου να το επιδιώκει, μία από τις 10.224 υποψηφίους, απ' όλα τα μέρη του κόσμου, που το δνείρο τους ήταν να ένορκωσουν τη μικρή ήρωίδα του «Αμστερνταμ».

Ένας κυνηγός ταλέντων, ο «Όουεν Μάκ Λήν, που είχε αναλάβει να προμηθεύσει στο διαγωνισμό του Τζωρτζ Στήβενς αξιόλογους υποψηφίους, πρόσεξε τη Μίλλυ και της πρότεινε μία μικρή δοκιμή. «Δε σκέφτηκα ποτέ να παίξω στον κινηματογράφο, του είπε η Μίλλυ, και μη έχοντας καμιά πείρα δεν πιστεύω να επιτύχω».

Ο Μάκ Λήν έφυγε, αλλά βλέποντας ύστερα από μερικές μέρες μία φωτογραφία της Μίλλυ Πέρκινς στο εξώφυλλο ενός περιοδικού, την πήρε στο τηλέφωνο και της ζήτησε να τον επισκεφθεί στο γραφείο του. Η Μίλλυ δέχτηκε, αλλά δεν πήγε στο ραντεβού, γιατί την ώρα εκείνη έπαιζε να βγάλει φωτογραφίες για το περιοδικό «Σεβεντίν». Το ίδιο βράδυ, ο Μάκ Λήν την επισκεπτόταν και πάλι στο σπίτι της.

Για να εξιλεωθεί η Μίλλυ δέχτηκε να κάνει μία δοκιμή. Στο στούντιο, όπου παρουσιάστηκε την άλλη μέρα, υπήρχαν δεκάδες υποψηφίους, αλλά μόνο το δικό της σκεπτικό φιλμ έστάλη στο Χόλλυγουντ. Η Μίλλυ, που είχε αρχίσει να γίνεται

Μίλλυ ΠΕΡΚΙΝΣ

στικό όμως ήταν αδύνατο να κρατηθεί για πολύ και μία μέρα η Μίλλυ μάθαινε από τις εφημερίδες πως αυτή ήταν η τυχερή.

Λίγο αργότερα αναχωρούσε μαζί με τον Τζωρτζ Στήβενς και το συνεργείο του για το «Αμστερνταμ, όπου γυρίστηκαν μέσα σ'α φυσικά τους υνέκτορς τα εξωτερικά του φιλμ. Εκεί η μικρή Μίλλυ γνώρισε τον πραγματικό πατέρα της 'Αννας Φράνκ, ο οποίος έμεινε τόσο ένθουςιασμένος από την έκλογη του Τζωρτζ Στήβενς, ώστε παρέδωσε στο διάσημο σκηνοθέτη ένα απόσπασμα του ημερολογίου της κόρης του, το οποίο είχε κρατήσει ως τη στιγμή εκείνη μυστικό. 'Επρόκειτο για τις σελίδες, στις οποίες η μικρή 'Αννα αποκάλυπτε την επιθυμία της να γίνει μία μέρα ένα λαμπρό αστέρι του Χόλλυγουντ.

Η επιθυμία αυτή της τραγικής παιδούλας πραγματοποιήθηκε με κάπως διαφορετικό τρόπο ύστερα από 17 χρόνια, με τη μεταφορά στην οδόν της ζωής της, βάσει του περιφημου ημερολογίου της. Η Μίλλυ Πέρκινς, υπό την καθοδήγησή του Τζωρτζ Στήβενς, την ξαναζωντανέψαμε με τόσο αληθοφάνεια, ώστε πέτυχε να ξαναθυμώσει στο δυστυχισμένο πατέρα την άμοιρη κορούλα του και να τον κάνει να την κλάψει για μία ακόμα φορά.

Σήμερα η Μίλλυ Πέρκινς έγινε με το πρώτο της φιλμ ένα από τα πιο λαμπρά αστέρια του κινηματογράφου. Ο θρίσμβος που γνώρισε «Το ημερολόγιο της 'Αννας Φράνκ» στη Νέα Υόρκη και στο Φεστιβάλ των Καννών, ανεβάζουν τόσο ψηλά το νέο αυτό αστέρι, ώστε δύσκολα οι σκηνοθέτες και παραγωγοί του Χόλλυγουντ θα μπορούσαν να της βρουν ένα δεύτερο ρόλο, που να διατηρήσει τη νέα αυτή στάση στο καλλιτεχνικό επίπεδο, στο οποίο την ανέβασε ξαφνικά το «Ημερολόγιο της 'Αννας Φράνκ».

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΟ

00

Κινηματογραφικές πεννιές

* Ένω άγγελλεται ως βέβαιος ο γάμος της Μ π ε λ ί ν τ α Λ ή με τον πρίγκιπα Φίλιππα 'Όρσινι, ο Άγγλος φωτογράφος Κόρνελ Λούκας, που λανσάρσε τη στάρ, ασχολείται τώρα με την προβολή στην Αγγλία της 'Ιταλίδας στάρ-λετ Κ λ ώ ν τ ι α Κ α ρ ν τ ι ν ά λ ε. Έχει πλημμυρίσει τον Τύπο με φωτογραφίες της και πιστεύεται πως ένα ειδύλλιο κρύβεται πίσω απ' το ένδιαφέρον του.

Η Μίλλυ Πέρκινς επωφελήθηκε της παρουσίας της στο «Αμστερνταμ» για να φωτογραφηθεί με τον πατέρα της 'Αννας Φράνκ.

διάσημη ως φωτομοντέλο, κλήθηκε τότε στο Λονδίνο, γ... α βγάλη μερικές φωτογραφίες. Έπωφελήθηκε δε του ταξιδιού αυτού, για να μεταβεί αεροπορικώς στο Παρίσι και να παρακολουθήσει μία θεατρική παράσταση του «Ημερολογίου της 'Αννας Φράνκ», στην οποία πρωταγωνιστούσε μια νέα Γαλλίδα ήθοποιός, η Πασκάλ 'Ωντρέ. Ο ρόλος αυτός την κατέκτησε άμέσως και τότε ένωωσε για πρώτη φορά την επιθυμία να επιτύχει στο διαγωνισμό, για να τον υποδυθεί στο φιλμ του Στήβενς.

Μόλις επέστρεψε στην Αμερική, κλήθηκε να παρουσιάσει μπροστά στον Τζωρτζ Στήβενς. Έπρόκειτο να πάρη μέρος στην τελική φάση της επιλογής, μαζί με τρεις άλλες επικίνδυνες αντιπάλους.

Για να τη γνωρίσει καλύτερα, ο Στήβενς την υποχρέωσε να μιλά διαρκώς για τον εαυτό της για τις προτιμήσεις της. Έμαθε έτσι πως τρελλαινόταν για τα Μίκυ-Μάους του Ντίσνεϋ, για τον Τσάρλυ Τσάπλιν, πως είχε δεκάδες φορές το «Όσα παίρνει ο άνεμος», πως αγαπούσε τα λουλούδια, το... καλοκαίρι. Τού απάγγειλε πολλά ποιήματα του Λά Φονταίν στα γαλλικά, τού έδειξε πως ήξερε να περπατά με τα χέρια και τού μολόγησε πως φοβόταν τα... φαντάσματα.

Οι επαφές του αυτές με τη μικρή Μίλλυ, έκαναν τον Τζωρτζ Στήβενς να την ξεχωρίσει άμέσως από τις άλλες και ν' αποφασίσει ν' αναθέσει σ' αυτήν το ρόλο της 'Αννας Φράνκ. Για να την τιμωρήσει όμως για την αδιαφορία, που είχε δείξει στην αρχή, καθώς και για την έλλειψη πίστωσης στην επιτυχία της, δεν της άγγειλε την απόφασή του και διασκέδασε αρκετές μέρες με την ανσυχία της. Το μυ-

Συγκινητικό και πονεμένο αθηναϊκό μυθιστόρημα υπό Ίωάν. Άναγνώστου - Μπουκουβάλα

Ατέλειαντη ΘΥΣΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η φωνή Τακέα, μια όμορφη κοπέλλα που είναι έρωτευμένη με το Ντίνο Μάρτζελ, ζητάει από το διευθυντή της το Βασίλη Νίταρη να μην κάνει μίνουσι στον αγαπημένο της, που εργαζόταν στην εταιρία και που είχε κατακρατήσει εξήντα χιλιάδες δραχμές για να πληρώσει τα χρέη του πατέρα του, που είχε πεθάνει. Ο Νίταρης είναι πρόθυμος να συγχωρέσει το Ντίνο και να τον ξαναπαρή στην δουλειά, φανερή η φωνή να δεχόταν τον έρωτά του. Εκείνη που δεν περίμενε μία τέτοια επιδοχή, φεύγει με υπερφάνεια από το γραφείο του διευθυντού της και γυρίζει κεντά στον αγαπημένο της, που είναι βυθισμένος στην απογνώση, γιατί προτιμάει να σκοτωθεί παρά να πάει στη φυλακή. Η φωνή του ζητάει προθεσμία δύο ημερών για να προσπαθήσει να τον βοηθήσει και καταφεύγει σε μία πλούσια θεία της, Άλλ' εκείνη με διάφορες προφροσεις αρνείται να της δώσει τα χρήματα, που της χρειαζόταν. Η φωνή ούλα τότε, για να ωσση το Ντίνο Μάρτζελ από την αυτοκτονία θυσιάζεται στο διευθυντή της, που της υπόσκεται να ξαναπαρή στην εταιρεία τον αγαπημένο της...

Ζήτησε εργασία. Πήγε και ηύρε δλους τους μακρινούς συγγενείς, που είχε, και προπάντων τη θεία Ευτέρπη και τους έπεσε στα πόδια να τη βοηθήσουν για εργασία. Η Ευτέρπη έκανε πως έκλαιγε και σκούπιζε τη μύτη της με το ευδοκιστό μαντηλάκι της, όταν της εξιστόρησε η φωνή τη δύστυχία της. Υποσχέθηκε να φροντίσει να της βρει κάποια θεία και είπε, αναστενάζοντας, ότι θα τη βοηθούσε και οικονομικά, αν δεν τυχαινε να έχη κι' αυτή φοβερές στενοχώριες, φόρους, χρεή, αναποδιές... Δεν της είχε ζητήσει οικονομική ενίσχυση η κοπέλλα, μονάχα εργασία.

Και, πραγματικά, αυτή με τις γνωριμίες της, είχε καταφέρει να της βρη τη θεοί στην 'Εταιρεία «Λέων». Βάσταζε όμως πολύ τη δύστυχία της Φανής, επειδή η θεία ξεχνούσε την υπόθεσή της ανειψιάς της πολλές φορές κι' η φωνή αναγκαζόταν να της το θυμίζει κάθε τόσο, τηλεφωνικά. 'Όπου, επί τέλους, έδωσε ο Θεός και το θυμήθηκε κι' έγινε το θαύμα, πριν δύο χρόνια, να βρεθ η θεία. Στο μεταξύ η Φανούλα είχε, φυσικά, άορισε στη μέση τις σπουδές της και ζούσε πεινιχρά με τα λίγα χρήματα, που είχαν απομείνει από το μαγαζί. Πάντως, όταν θυμόταν τη θεία της την Ευτέρπη, μ' όλη της την ταγκουνιά, μ' όλη της την έλλειψη αγαπής, θυμόταν κιόλας πως σ' αυτήν χωρούσε την εργασία της η κοπέλλα. Κι' αυτό την εμπόδιζε να νοιώθη κακία έναντιόν της.

Το χαμόγελο της αγάπης

Σοβαρή, με το αυστηρό υφος, που της είχε δώσει η ανέχεια κι' η δυστυχία, πήγε στο γραφείο της την πρώτη μέρα η Φανή Τακέα. Την εισήγαγε κάποιος τηματάρχης, εκείνος ακριβώς που την είχε βοηθήσει να βρη τη θεοί — γνωστός κάποιος φίλης της θείας Ευτέρπης — της έδειξε τη θεοί της και της έδωσε οδηγίες. Δεν ήταν δύσκολη η εργασία της. Γραφομηχανή. Κάθισε, χημηλοδελπούσα κι' άρχισε άμέσως το γράψιμο.

Μετά κάμψη ώρα όμως, αισθάνθηκε κάτι, σά μαγνητικό ρεύμα, που την ανάγκασε να σκώσει τα μάτια της. Και τότε είδε το χαμόγελο του.

Καθόταν ακριβώς αντίκρυ της, πίσω από μία κάπως πιο ψηλή θυρίδα, στο ταμείο. Και τα μάτια του, πράσινα μέσα στο μελαχροινό του πρόσωπο, της γελούσαν, και τα χείλη του, καλοφτιαγμένα, της γελούσαν κι' αυτά.

Έσκυψε ξανά στα χαρτιά της, θυρωδημένη. 'Όταν όμως ήρθε η ώρα να φύγη, ο νέος βρέθηκε κοντά της.

Αυτό ήταν το πρώτο βήμα. Μετά ένα μήνα, το θεωρούσε φυσικό να τη συναντήσει και να της μιλήει για αγάπη. Το θεωρούσε φυσικό να νοιώθ αναταραχή, όταν άκουμπουσε το χέρι του στο δικό της, όταν ένωιωσε το βήμα του κοντά στο δικό της, όταν έβλεπε τα μάτια του να βυθίζονται στα μάτια της.

Από την πρώτη στιγμή, που της μίλησε για αγάπη, της είπε την αλήθεια:

— Δεν είμαι πλούσιος ή, μάλλον, είμαι φτωχός. Ζω αποκλειστικά από το μισθό μου κι' έχω και τη μητέρα μου. Η ύγεια της δεν είναι καλή. Πάσχει από αρθριτικά, παίχουν κάπως προσβάλλει την καρδιά της κι' όλο το νευρικό της σύστημα. Κάθε τόσο κρφαίνωται και τότε δεν είναι διόλου χαρούμενη το σπίτι μας, μπορείς να το πιστέψεις.

«Δεν έχει μεγάλες ελπίδες η αγάπη σας, της είπε τότε η φωνή της λογικής. Φτωχάει έσω, κι' αυτός τόσο φτωχός, τί μέλλον έχειτε?»

Ήταν όμως κιόλας άργα για ν' άκουση μία τόσο ψυχρή γλώσσα. Χίλια τραγούδια εύχιας την έπνιγαν. Αφέθηκε στην αγάπη της, χωρίς υπολογισμό και σε λίγο κατάλαβε πως ο ρόλος της ήταν όχι μονάχα να νοιώθ την εύτυχία, αλλά και να τη δίνει.

Την πήγε ο Ντίνος σπίτι του, τη γνώρισε με τη μητέρα του, κι' η γριά κυρία Κλειώ Μάρτζελ της έδειξε άμέσως συμπάθεια κι' ενδοσιασμό. Σε λίγο έμπαίνε - έβγαίνε, σαν αρραβωνιαστίκα στο σπίτι η κοπέλλα, κι' η μέλλουσα πεθερά της έλεγε κάθε τόσο, πόσο στενοχωριόταν που τα οικονομικά της δεν τους επέτρεπαν να στεφανώσουν.

Τα θυμάται η δύστυχη κοπέλλα αυτά, και τα δάκρυα τρέχουν μέσα στην καρδιά της, επειδή στέφειαν οι βρύσες των ματιών της.

Χίλιες μικρές χερές, χίλιες εύτυχίες... 'Όταν μπορούσε να οικονομήσει καμιά δεκάρα, πηγαίνε κάτι στην Κλειώ, κι' αυτή χαίροταν σά μικρό παιδί, τη φιλούσε και της φώναζε: «Κορούλα μου». Κι' ο Ντίνος της έκανε τότε-τότε κανένα φθινό δωράκι, κι' ένωιωσε τέση υπερφάνεια, και τόσο παιδικτικό καμάρι γι' αυτό, που το έδω φαίνονταν πολύτιμο στην έρωτευμένη κοπέλλα.

Έτσι πέρασε ο πρώτος χρόνος, μέσα σ' ένα λυκό, απλό δνείρο — απλό όσο μπορούσε να είναι η αγάπη δύο φτωχών παιδιών, που έβλεπαν με θάρρος και με πίστη τη ζωή.

Προτάσεις

«Έπειτα, όμως, ξαφνικά, σαν κάτι ν' άλλ...

Παράπονο

Η Πόπη, ταμία ενός κεντρικού καταστήματος, δείχνει πως είναι εξαίρετικά στενοχωρημένη τώρα τελευταία... 'Όλο νεύρα, αναστεναγμοί και... απορροές είναι, όπου μια φίλη της αναλαμβάνει να διαφωτίσει το μυτήριο.

— Μα τί σου συμβαίνει, τέλεις πάντων, τη ρωτάει μ' ενδιαφέρον.

— Αχ! φαίνεται ότι κάποτε ήμουν όμορφη... αποκρίνεται, έτοιμη να... κλάψη η Πόπη.

— Έσύ; Άστεϊσεσαι, βεβαία! προπαθεί να το ρίχν στ' άστείο η φίλη της. Μα η Πόπη είναι απρηγόρητη.

— Όχι! όχι! Αρχίζω να γεχνώ... Σε δεβαίω πως δεν είμαι πια τόσο όμορφη!

— Σε παρακαλώ να μη λες ανοησίες! Πως έδωλας αυτό το συμπέρασμα; διαμαρτυρείται η φίλη της.

Κι' η φωνή ταμίας με ύφος νοσταλγικό παλαιών καλών ημερών, απαντάει μελαγχολικά:

— Απλούστατα, χρυσή μου... οι πελάτες μετρούν τώρα τα ρεστα που τους δίνω...

Ο ΦΑΚΟΣ

λαξε μέσα στην ψυχή του Ντίνου. Ένω έως τότε την κίταζε σαν κάτι ιερό, σά μέλλουσα γυναίκα του, και τη σεβόταν, ένω το θεωρούσε μεγάλη εύτυχία να της κλέβη τότε-τότε κανένα φιλάκι, μία μέρα, ξαφνικά, της είπε, απεριφροστα, ότι την ποβει, κι' ότι δε μπορεί να βαστάξη πια αυτή η κατάσταση: — Για να παντρευτούμε μπορεί να περάσουν ακόμα τρία και τέσσερα χρόνια. 'Ός τότε, θα τρελλαθώ εγώ, θα γίνω δυστυχισμένος...

Η καρδιά της Φανούλας πάγωσε σ' αυτά του τα λόγια, και προσπάθησε να του αλλάξει συζητήσι. Απτό τότε όμως, άρχισε να γίνεται στενοχώρη η σχέση τους. Κάθε μέρα, τα ίδια. Κάθε μέρα, τότε ανοιχτά, ποτε με υπαινιγμούς, της έδινε να καταλάβη, πως τον βασανίσε με τη σεμνοτυφία της.

Πολλές φορές είχε οθάζει στο σημείο να λυγίση η έρωτευμένη κοπέλλα.

Την τελευταία στιγμή όμως πάντα τη συγκρατούσαν τα λόγια της μητέρας της:

— Να είσαι ήπική!...

Και προσπαθούσε με καλωσύνη με πειθα, να του δώσει να καταλάβη πως θα ήταν δυστυχία και γι' αυτόν και γι' αυτήν αν υποχωρούσε.

Ο Ντίνος όμως γινόταν λίγο-λίγο αλλοιώτικος. Νευρικός, με ξαφνικά ξεσπάσματα θυμού, με κρίσεις μελαγχολίας, που τον έκαναν να μνημ αμλήτους μέρες δλοκλήριες. Έρχονταν στιγμές, που αμφεβαλλε η δύστυχη κοπέλλα για την αγάπη του.

— Δε μ' αγαπάς πια, τούλεγε τότε. Κι' αυτός την κίταζε παράξενα, έχθρικά σχεδόν, κι' αποκρινόταν με πικρία:

— Έσύ δε μ' αγαπάς, και το ξέρεις!

Μία άλλη αδιάκοπη ήταν οι τελευταίοι μήνες. Μία πάλι για να σάση από το ένα μέρος την τιμή της κι' από τ' άλλο την αγάπη της. Κάθε τόσο πίστευε πως το είχε καταφέρει να τα συμβιβάσει όλα. Την άλλη στιγμή έβλεπε τόσο ανησυχία στα μάτια του, που η πίστη της κατακυλούσε.

Κατακραστής

Μία σκοτεινή μέρα, βροχερή κι' αξήμερωτη, στις αρχές του Δεκέμβρη, τον είδε πιο παράξενο από άλλες φορές. Την κίταζε μ' ένα τρόπο, σά να ήθελε κάτι να της πη κι' έπειτα το μετανόωνε. 'Ο χαρακτήρας του φαίνονταν ανυπόφορος εκείνο τον καιρό. Τη μία στιγμή την άγκαλιούσε θυμητικά, με πάθος, και της έλεγε πως την αγαπάει τρελά, την άλλη την κίταζε κούα, έχθρικά σχεδόν.

Πέρασαν έτσι κάμποσες μέρες κι' η Φανή ένωιωσε την καρδιά της βαρεία. 'Όπου ξεσπασε το κακό. Ένα πρωί δεν ήρθε ο Ντίνος στη δουλειά του. Η θεία του έμεινε έδεια. Ανησυχούσε η Φανή, φαντάστηκε πως θα ήταν αδιάθετος και πήγε σπίτι του. Δεν τον ήύρε εκεί. Ηύρε όμως την Κλειώ στενοχωρημένη.

— Μ' αφήνει άδρες έρημη αυτό τον καιρό, της παραπονέθηκε. Γυρίζει μετά τα μεσάνυχτα κι' εγώ πεθαίνω στη μοναξιά...

Άλλο τίποτα δεν ήξερε να πη. Έμεινε ως άργα το βράδυ η Φανή με τη μητέρα του αγαπημένου της. Στο τέλος όμως έφυγε, άνησχη, με κάποιο άοριστο προαίσθημα στην καρδιά.

Την άλλη μέρα ψιθυρίστηκε το φοβερό μέσα στην 'Εταιρεία:

— Ο Μάρτζελ έκανε κατάχρησι, και ο Νίταρης τον απέλυσε...

Πήγε να δείρη τη συνάδελφο, που το ξεστόμισε αυτό την πρώτη φορά η Φανή. Σε λίγο όμως, τ' άκουσε απ' όλα τα στόματα κι' ένωιωσε μιά τρελή επιθυμία να χωθή μέσα στη γη, να βουλήσει μέσα σε απύθμενο άκεανό για να μη τ' άκουη.

Στο γραφείο, όλοι ήξεραν την αγάπη τους και προσπαθούσαν να μη μιλάνε μπροστά της. Ήταν όμως τόσο φτωχά η ζωή, που, θέλοντας και μη, το συζητούσαν. Στο τέλος, η Φανή παραφροσε κι' αυτή τη φρίκη πουνοιόσε και τους ρώτησε:

Με λυπή με συμπόνια, της είπαν όσα ήξεραν. Κανείς όμως δεν ήταν σίγουρος.

— Έσύ πρέπει να ξέρεις καλύτερα απ' όλους μας, της πέταξε κάποια συνάδελφος.

ΚΟΡΙΤΣΙ «ΠΡΟ - ΠΟ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΧΡΗΣΤΟΣ: Νεαρούλης, νοστιμούλης, συμπαθητικούλης, φτωχός και φοιτητής 'Ιατρικής, 24 χρόνων. **ΜΗΝΑΣ:** «Τέρας εξυπνάδας». Μεγαλοδοξοληγόντας. Εύφρων και «αυτοδημιουργός». **ΠΙΤΣΑ:** Το κορίτσι της «Μπέ - μπέ» με το κεφάλι της Τζίνιας Λολιμπριτζίτα. 'Η βραδύτητα του Σέξυ. Εικοσιδύο χρόνων. **ΚΟΥΛΑ:** «Ομορφη χοντροκοπιά με χортаστικές πλαστικές γοητείες. Εικοσιπέντε χρόνων.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ένα μικρό καφενείο, πρωί. Άραιοι πελάτες, συνταξιούχοι, άνεργοι χωρίς φράγκο κι' αργόμισθοι με λευτά). **ΜΗΝΑΣ** (συνεχίζει κουβέντα): Οί ερωτικές υποθέσεις, από λογικής απόψεως είναι σαν το «πρό-πό». 'Οτι κανείς με το «πρό-πό» πρέπει να κάνει και με τα κορίτσια.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Τι δηλαδή; Νά κυνηγάω δώδεκα και να προσπαθώ να πιάσω και τις δώδεκα; **ΜΗΝΑΣ:** 'Ακριβώς. Γιατί αν πιάσεις φερ' ελπίζω δώδεκα, το κέρδιζες το παιχνίδι. Κάποια θάβαν απ' όλες που θά τζοχ το παροδόκι!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Κι' αν δεν τζοχ καιμιά;

ΜΗΝΑΣ: Τότε χάνεις.

ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Ε, τότε τί μου λες «πρό-πό»;

ΜΗΝΑΣ: Σου λέω «πρό-πό» γιατί αυτές τις δώδεκα ή τις σαράντα ή τις είκοσι δε θα τις κυνηγήσεις θάσαι «προδιαγεγραμμένου σχεδίου». 'Αλλά στο πρό-πό, στην τύχη και πετύχεις. Δηλαδή θα πετύχουμε. Γιατί δεν είσαι τόσο βλάκας, ώστε να μη μπορείς να κρίνεις τη θάκειά σου. Θα έπωλελίσαι, λοιπόν, από το μυαλό το δικό μου και θα τσακώσεις την καλή.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο «ερόλλη») **ΧΡΗΣΤΟΣ** (κάθεται στη θέση που άδειασε δίπλα στην Πίτσα): Δεσποίνε... κάνετε, σας παρακαλώ, πώς μιλάει μαζί, γιατί δε θέλω να μ' ενοχλήσει κάποιος.

ΠΙΤΣΑ: 'Εν τω μεταξύ ενοχλείτε έσπε έμένα...

ΧΡΗΣΤΟΣ: Σας ζητώ συγγνώμη. Χίλιες φορές!... (Σορόπικο βλέμμα)

ΠΙΤΣΑ: Γιατί με κυττάζεις έτσι;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Γιατί μου είναι άδο-στο να σας κοιτάω όλα-λοιδώς!... 'Αλλάωτε δε φταίω γω.

ΠΙΤΣΑ: 'Αλλά ποιός φταίει; **ΧΡΗΣΤΟΣ:** 'Εσείς!

ΠΙΤΣΑ: 'Εγώ;

ΧΡΗΣΤΟΣ: Βέβαια! 'Όταν ένα κορίτσι είναι τόσο όμορφο, που ν' αποτελεί κίνδυνο για τη διανοητική ισορροπία του κό-σμου, δεν πρέπει να κυκλοφο-ρή! 'Εγώ, δεσποίνε, είμαι έ-ρωτευμένος «ερόλλη μαζί σας, πάω για μέλλον».

ΠΙΤΣΑ: Δε μπορεί να κατα-λάσω αν είσαστε κούτσ ή έ-μ-πνοος.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μην περιμένετε ελκυστική απάντησι. Οί κουτοί νομίζουν πως είν' έμψυτοι. Κι' οί έμψυτοι πάλι, κάνουν τον κουτό.

ΠΙΤΣΑ: Δέν επιμένω να μά-θω. Τι μ' ενδιαφέρει; Αυτός ο «κάποιος» που δε θέλετε να σας ενοχλήσει κατέβηκε;

ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Όχι.

ΠΙΤΣΑ: Πώς ούτως; Φτάνου- με στο τέρας. Κι' έκτος από μάς και τις δυο γριές που κά-θονται μπροστά, δεν υπάρχει άλ-λος επιθέτης!

ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Ε, τότε θα κα-τέβηκε!

ΠΙΤΣΑ: 'Η δε θα είχε άνε-σει ποτέ!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Δέν αποκλείε-

ται! Φτάσαμε. 'Αν δε μου δώ-σετε την άδεια να σας συνοδέ-ψω, θα σας παρακολουθήσω.

ΠΙΤΣΑ: Περιττό να κάνετε τον κόπο. Είμαι καμαριέρα στο κύριο Μπακατέλλα, το δίο-μηνάου. Κύπρου τριακόσια ο-γδόντα. Την Κυριακή στις τέσ-σερις έχω έξοδο. Φύγετε τώρα γιατί δε θέλω να μάς δούν στη γειτονιά!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Μεροί! Χίλια μεροί. 'Από τις τρεις θα περι-μένω στη γωνιά.

ΠΙΤΣΑ: 'Όχι, εδώ στη στάσι.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο καφενείο). **ΜΗΝΑΣ:** 'Ε, λοιπόν, τί μου ζαλίζεις το κεφάλι με δάφνη; 'Αφού είναι καμαριέρα; Τι να την κάνουμε; 'Εμείς ψάχνουμε για κυρία!

ΧΡΗΣΤΟΣ: Σου λέω, δη-λαδή, ότι δεν είν' εύκολο να έρθεις αυτό που θέλεις.

ΜΗΝΑΣ: 'Ε, μά θέβαια δεν είν' εύκολο! Μά το «ερόλλη» τί θές να έρθεις; Νύφη επολύβε-ρο; Είναι σά να συχνάζεις σε λαϊκή ταβέρνα, για να μπεις στην κοσμική κίνησι; Οί κο-πέλλες που ζητάμε έμεις δε μπαίνουν στο λεωφορείο, γυ-ρίζουμε με την κορσά τους.

ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Ε, τί να κάνω; Νά σταματάω τις «κούρσες», β-τάν οδηγώ γυναίκα και να πι-δάω μέσα;

ΜΗΝΑΣ: Δέν είν' άσχημη Ι-δεά!... Για κάτω να σκεφτώ, να καταστρώσω ένα σχέδιο.

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στη λεωφόρο Συγγρού). **ΚΟΥΛΑ** (σταματώντας τ' αυτοκίνητό της): Τι θέλετε, κύ-ριοι;

ΜΗΝΑΣ: Χίλιες φορές συγ-γνώμη! Πρέπει να τρέξω για μι-ά επείγουσα χειρουργική έ-πεμβασι και δεν περνάει εδώ!

ΚΟΥΛΑ: Περάστε. ('Ο Μή-νας μπαίνει). Σε ποιά νοσοκο-μείο;

ΜΗΝΑΣ: Στο... στον «Ευαγ-γελισμό».

ΚΟΥΛΑ: Μάλιστα. (Κορνά-ρει και τρέχει).

ΜΗΝΑΣ: Τι κάνετε; 'Απα-γορεύεται να... **ΚΟΥΛΑ:** 'Εφ' όσον μεταφέ-ρω γιατρό στο χειρουργείο δεν απαγορεύεται. (Κορνάει και μονιωνόω, ή φωνή του Μήνα δέν ακούγεται και φτάνει στο νοσο-κομείο). Περάστε!

ΜΗΝΑΣ: Εύχαριστώ. Ευχα-ριστώ θερμά! Δε μπορείτε να φαντασθείτε πόσο σας είμαι ο-πορευμένος! Θά θέλατε... να περάσουμε πρώτα από το «Φλό-κα» να πάρουμε ένα παγωτό;

ΚΟΥΛΑ: Τρελαθήκατε κύ-ριοι! Δέν πάτε για έγχειρρησι;

ΜΗΝΑΣ: Δε θαυμάστε! 'Ας την κάνω έλλος! Τόσους χει-ρουργούς έχει ο «Ευαγγελί-σμος»!

ΚΟΥΛΑ: Τι είδους «κόλπο» ήταν αυτό; Ζητούσατε περιπέ-τεια ή απλώς θέλατε ν' άνεθετα άνετα στην 'Αθήνα;

ΜΗΝΑΣ: Είμαι πολύ άτυ-χος στους αίσθηματικούς δε-σμούς μου, δεσποίνε! Κι' είπα να καταβύω σ' αυτό το αμερι-κάνικο «κόλπο» μήπως ή Τύχη μου φανερώνη το κορίτσι των ο-νείρων μου! Και σκεφθήτε!

Σταμάτησα το πρώτο αυτοκίνη-το κι' έτυχε να είναι το δικό σας. 'Ενώ μπορούσε να οδηγώ άντρας ή να είναι ταξί.

ΚΟΥΛΑ (γελεί): 'Ωραίος είσαστε! Κι' αν σας καταγγεί-λω;

ΜΗΝΑΣ: Δε σας έθλαψα! 'Αλλά κι' αν το κάνετε... αυτό θέλω! Ν' αρχίσω μεταξύ μας μι-ά περιπέτεια!...

ΚΟΥΛΑ: Σας παρακαλώ να κατέβητε. Φοβάμαι...

ΜΗΝΑΣ: Τι φοβάστε; 'Εσείς κρατάτε το «ερόλλη».

ΚΟΥΛΑ: 'Εγώ κρατάω το «ερόλλη» και σεις μπορεί να κρα-τάτε πιστόλι!

ΜΗΝΑΣ: Ψάξτε με!...

ΟΥΛΑ: Καλά, καθήστε. Πο-ύ θέλετε να πάω;

ΜΗΝΑΣ: 'Όπου θέλετε.

ΚΟΥΛΑ: Τι δουλειά κάνετε;

ΜΗΝΑΣ: Τελεόφοιτος Ια-τρικής. Γιατί ρωτάτε;

ΚΟΥΛΑ: Μά για να γνωρι-στούμε.

ΜΗΝΑΣ: 'Α, ναί. 'Εχετε δι-κιο. Μηνάς Μηνάρας.

ΚΟΥΛΑ: Χαίρω πολύ. Κοϋ-λα.

ΜΗΝΑΣ: Κοϋλα; Σκέτο Κοϋλα;

ΚΟΥΛΑ: 'Ε, ναί. Συνήθως δε λέμε το επίθετο.

ΜΗΝΑΣ: Γιατί; 'Ανήκετε σε καμιά μυστική οργάνωσι;

ΚΟΥΛΑ: 'Όχι, αλλά έλέπε-τε... δε θέλουμε να έκθέσουμε την οικογένειά μας. Καταλά-βατε;

ΜΗΝΑΣ: Ναί... δηλαδή... όχι έντελώς. Το αυτοκίνητο δεν είναι δικό σας;

ΚΟΥΛΑ: Είναι με νοίκι. 'Η «ερβά» στον επαγγελματικό έ-ρωτα είναι μεγάλος «κράχτης».

Είδατε πως μιλάτε έσπε;

ΜΗΝΑΣ: Μάλιστα. Και τώρα θα κατέβω!

ΚΟΥΛΑ: 'Όπως προτιμάτε! (Μόλις κατέβη ο Μήνας, κλε-νει την πόρτα). Σας έκδικήθη-κα! Είμαι ή δεσποίνια Μπακα-τέλλα του διομηνάου!

ΜΗΝΑΣ: Κύπρου τριακό-σια ογδόντα;

ΚΟΥΛΑ: 'Ακριβώς! (Βάζει «μπρό» και σταματάει). Για σταθήτε! Πού έζερτε σεις τη δι-εύθυνσί μου;

ΜΗΝΑΣ: 'Από την καμα-ριέρα σας!

ΚΟΥΛΑ: 'Από την καμαριέ-ρα μου; Μά εγώ δεν έχω καμα-ριέρα!

ΜΗΝΑΣ: Είσαστε ή δε-σποίνια Μπακατέλλα, Κύπρου τριακόσια ογδόντα; Και δεν έ-χετε καμαριέρα; Μιά ψηλή, πο-λύ έμορφη, σωστή «σούλα»;

ΚΟΥΛΑ: 'Α, ναί! Χά, χά! Λέτε την Πίτσα! Είναι ή άδελ-φή μου! Σας είπα πως είναι καμαριέρα! Το κάνει σε πολ-λούς για να τους ξεφορτώνεται. Πότε λέει πως είναι υπαλλοί-να, πότε καμαριέρα, πότε σεο-διότρια... (Τόν κυττάζει καλά).

Μήπως της είχατε δώσει ραντεβού την Κυριακή;

ΜΗΝΑΣ: Μάλιστα!... 'Αλ-λά δέν πήγα!

ΚΟΥΛΑ: Πολύ άτυχος είσα-στε! 'Εκείνη πήγε, γιατί τη-κίνησατε το ενδιαφέρον! Και μου είπατε μάλιστα: «'Αν μ' αγα-πήση ως καμαριέρα, θα πή πως με θέλει μόνο για την όμορφή μου!»

ΜΗΝΑΣ: Είμαι πολύ άτυ-χος!

ΚΟΥΛΑ: Τολάχιστον... με την οικογένεια Μπακατέλλα!... 'Αρεθούρη!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στο καφενείο). **ΜΗΝΑΣ:** Τι μου τά λες τό-ρα; Τάχες στο «πρό-πό» στά κορίτσια!... Αυτός οί ευκαίριες δέν ξαναπαρουσιάζονται, παρ-ά «βοτ» από πενήντα χρόνια.

ΧΡΗΣΤΟΣ: Κι' ο νόμος των πιθανοτήτων που μάθαμε;

ΜΗΝΑΣ: 'Ε, αυτός ήταν!... 'Ηρθε ή καλή, δέν την έπια-σε. Τώρα πάει!

ΧΡΗΣΤΟΣ: 'Αν κυνηγήσω δώδεκα κορίτσια;

ΜΗΝΑΣ: Ξέρεις πόσα να κυνηγήσεις;

ΧΡΗΣΤΟΣ (άναίγει τις πα-λάμες του): Δέκα!

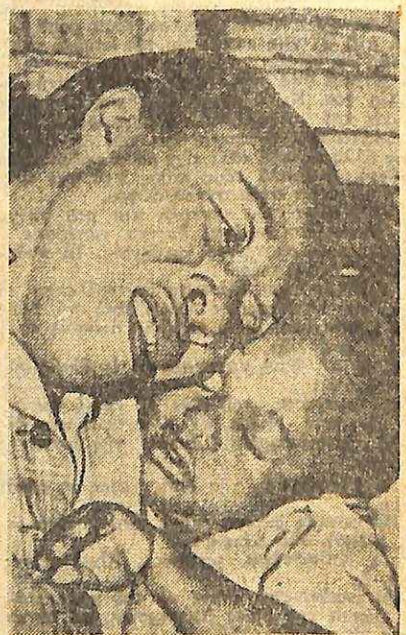
(ΑΥΛΑΙΑ)

ΕΞΙΛΟΝ

ΤΟ ΝΕΟ ΧΤΕΝΙΣΜΑ ΤΗΣ ΛΕΣΛΥ ΚΑΡΟΝ

Με το νέο αυτό χτένισμα παρακολούθη-σε ή Λέσλυ Καρόν στο Λονδίνο την προ-μιάρα του φιλμ «Τό δίλημμα του γι-ατρού» στο οποίο συμπρωταγωνιστεί μα-ζί με το Ντίρκ Μπόγκαρτ. 'Η Λέσλυ Καρόν, που ντεμπούταρε το 1944 ως χορεύτρια και έγινε παγκόσμια γνωστή με το φιλμ το Τζην Κέλλυ «Ένας Α-μερικανός στο Παρίσι», έχει τώρα ε-γκαταστάση στο Λονδίνο, όπου εργά-ζεται ο σύζυγός της Πίτερ Χάιλ. 'Η Κα-ρόν έγινε πρό μνημόνι τέτρα για δε-τερή φορά.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΝΕΓΡΟΝ

'Η δυστυχισμένη αυτή μαύρη, που σφιγ-γει το παιδάκι της στην αγκαλιά της, είναι ή 'Ελίζα Πάρκερ, της οποίας ο σύζυγος Τσάρλς Πάρκερ φυλακίστηκε με την κατηγορία ότι πείραζε μι-ά λευκή γυναίκα. Μιά ομάδα διπλισμένων λευκών άπληγαν από τη φυλακή τον δυστυχι-σμένο νέγρο, που το πάτωμα του βρέθηκε την επομένη σ' ένα ποτάμι. Το λυντά-σμο αυτό, το πρώτο που συμβαίνει στην 'Αμερική από το 1955, κάνει τις αμερικανικές άρχες ν' άνησυχούν σοβα-ρά και να φοβούνται μήπως έκδηλωθ-ιά νέα, δέυτητα στις σχέσεις μεταξύ λευκών και μαύρων.

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΤΕ καί μετά τὰ 35...

Πώς θά βρήτε τον άντρα που σας ταιριάζει

ΣΥΝΘΩΣ, οί γυναίκες που φτάσανε στα 35 χωρίς να μπόρεσουν να παν-τρευτούν, πικραίνονται κι' άπογοη-τεύονται, πιστεύοντας πως «γεράσανε» πιά και πως δέν υπάρχει στον κόσμο άντρας γι' αυτές. Κάνουν όμως λάθος. Ο άντρας αυτός υπάρχει. Μόνον που πρέπει να είναι πραγματικός άντρας.

Μ' άλλα λόγια, μι-ά γυναίκα 35 χρόνών και πάνω δε μπορεί να παντρευτή μ' έναν άγουρο νεαρό. Της χρειάζεται ένας ώριμος άντρας — ο τύπος ακριβώς που δε θέλει μι-ά κοπελίτσα, αλλά μι-ά γυναίκα με τη γοητεία, τις γνώσεις και τά χρόνια της ώ-ριμης ζωής. Μήπως δέν έχουμε το τρανο πα-ράδειγμα του δουκός του Ουίνδσορ, που θυσίασε ένα έρόνο για να παντρευτή την αγαπημένη του; μι-ά γυναίκα 41 ετών!

'Εξ άλλου, οί στατιστικές μάς λένε ότι σε 150 άντρες υπάρχουν 15-50 χρό-νών αντιστοιχούν 190 άντρες της ίδιας ή-λικίας, επίσης άντρες. 'Εχει λοιπόν όλες τις δυνατότητες ή τριανταπεντάρα να βρή το σύντροφο της ζωής της, άρκει να ξέρη πως θά ενεργήσει και να μην υποτα-χθή στην υποτιθέμενη ήττα της. Γι' αυτό, πρέπει ν' ακολουθήση ώριμους ήτους άπλους και εύκολους κανόνες.

Αν ανήκετε σ' αυτή την κατηγορία, φροντίστε πρώτα απ' όλα να είσαστε ελι-κρινής, θερμή και φυσική. Μην προσπα-θήτε να φανήτε διαφορετική απ' τον έαυτό σας, με την επίβλεψη να «ταιριάζετε» με τον άντρα που σας ενδιαφέρει. Θ' αντιλη-φθή εκείνος την αλήθεια και θ' άπογοη-τευθή. 'Αλλάστε, μήπως μπορείτε να ξέ-ρετε πως θέλει τη γυναίκα που θά πάρη;

Μην του δείχνετε με την έκφρασί σας πως τον θέλετε, πως δε μπορείτε να κάνε-τε δίχως αυτόν. 'Αν πάσετε σ' αυτό το λά-θος, θά φύγη μακριά σας.

Είναι το φυσικό ένστικτο του θηράμα-τος που άποφασίζει τον κυνήγο.

Φροντίστε να καλλιεργήσετε μι-ά αούδρ-μητη φίλα μαζί του, προσφέρετέ του τη συντροφιά σας, άκούστε τον με προθυμία ό-ταν σας άνοίγει την καρδιά του.

Μην τρομάζετε να του πείτε την πραγ-ματική ήλικία σας, αν σας ρωτήσει. 'Αν ήπτε ψέματα, θ' άναγκασθήτε άργότερα ν' άραδιάσετε ένα σωρό άλλα ψέματα για να ύποστηρίξετε το πρώτο. Μην ξεχνάτε άλ-λωστε ότι ή μεγαλύτερη γοητεία κι' επιτυ-χία της γυναίκας είναι μετά τά 35.

Βοηθήστε τον στην κατάστρωσι του προ-γράμματος της βραδυάς σας όταν βγαίνε-τε μαζί του. 'Όταν σας ρωτά ή «Πού να πάμε άπόψε», φροντίστε ναχετε έτοιμο να του προτείνετε ένα καλό φιλμ, ένα συμ-παθητικό κέντρο, ένα όμορφο περίπατο.

Μην άρχίζετε απ' την πρώτη στιγμή τις έκμιστρεύσεις για την περασμένη ζωή σας και τά βάσανα που περάσατε. Δέν τον ενδιαφέρουν άκόμα, όσο είναι καινούρ-για ή φίλια σας.

Μη δείχνεσθε αδέξια και δειλή σαν κο-πελίτσα. Δέν ταιριάζει αυτό σε μι-ά ώρι-μη γυναίκα. 'Εφόσον φτάσατε μονάχη ως αυτή την ήλικία, είναι φυσικό να πειρι-μνη ο άντρας από σας να τά βγάσετε πέρα δίχως βοήθεια στα άπλά προβλήματα της καθημερινής ζωής.

Μην ψάχνετε πολύ. Είναι φυσικό να θέ-λετε να μάθετε πολλά πράγματα για τον άνθρωπο που σας ενδιαφέρει. Κάνετε όμως ύπομνη και τοποθετήστε με τρόπο τις έ-ρωτήσεις σας μέσα στις συζητήσεις σας. 'Όταν π. χ. σας μιλά για τις δουλειές του, θά μάθετε άμεσα ή έμμεσα την οικο-νομική του κατάσταση. Οί έρωτήσεις σας πρέπει να βασίζονται σε αληθινό φιλικό έν-διαφέρον, κι' όχι σε περιέργεια και ύπο-λογισμό.

Δίνετε ό,τι περιμένετε να πάρετε. 'Η γυ-ναίκα θέλει τον άντρα φρόνιμο, γενναίο, καλόκαρδο, με χούμορ. Ισορροπη-μένο συναισθηματικά, με περιποιημένη έμ-φάνισ, με έπιδεξιότητες και ενδιαφέροντα. Τά ίδια όμως χαρίσματα θέλει να βρή κι' ο άντρας στη γυναίκα.

Χαμογελάτε! Με το χαμόγελο, άκόμα κι' οί ρυτίδες φαίνονται χαριτωμένες. 'Ε-να σ' ένα καταπονησμένο πρόσωπο οί ρυ-τίδες προσδίδουν χρόνια.

Μη του δίνετε την έντύπωσι πως πιά-στηκε στην παγίδα. Μη τον πείσετε να παντρευτή πριν γανία έτοιμος.

Για μι-ά γυναίκα 35 χρόνών και πάνω, ο γάμος δε μπορεί συνήθως να είναι αποτέ-δο μιας άσπρη ρομαντίας. Σ' αύ-λεμα ενός παθητικού ρομαντισμού, η ή-λικία, ο άντρας ζητάει την ώριμή-την, την αξιοπρέπεια, την έντιμότη-τα και την άπλη φίλια. Αυτά θά του προσφέρ-ιά φρόνιμη γυναίκα.

Οί «εύθυμοι άσίσγανοι»!... (Του Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΝΟΙΞΙ

Πάλι θά τά θγάλης έξω, μπράτσα, γάμπες και λαϊμά, κι' αν σε δώ και σε προσέξω, θά με φας με τά λιμά. Πάλι θά τά θγάλης έξω, πάλι θά μου ξεγυθώσεις κι' όπου κι' αν σε δώ και τρέξω, στάσου και μ' ή φοβήθης.

*

'Ησουνα κουκουλωμένη το χειμώνα, νύχτα μέρα στο μαντώ σου τυλιγμένη και δέν έπαρνες άέρα. Σε μι-ά γούνα σου χωμένη όταν πήγαινες πεζή κι' ή μυτίτσα σου κρυμένη και τ' αυτιάκια σου μαζί.

*

'Ανοίξ, καλή μου, τώρα και ο πόθος μου ο κρυφός περιμένει ώρα την ώρα όλα νάθγουνε από φως. Και οί αόρες θά δροσίουν τόσα καλή σου θερμά κι' έτσι πιά θά με ζαλίσουν μπράτσα, γάμπες και λαϊμά.

*

'Αχ, ή άνοίξ, είν' ώρα, τά λουλούδια θά φουντώσουν και μαζί μ' αυτά, παρὰ όμορφες θά ξαναειδώσουν. Και θά δούμε — τί έλπίδα! — μ' άνοιξιάτικο καπρό, ροδαλή έπίδερμίδα κι' ένα μπράτσο τρυφερό.

*

Τάχα πίστευες ποτέ σου σαν γυρνάς στη γειτονιά, πως μπορεί το ντεκολτέ σου να ζαλίζει τον ντουναί; Βγάλ' τα πιά και ξελαφρώσου, να γυρνάς με ξενοιασιά, κι' ένα ντύσιμο έλαφρό σου μάς χαρίζει τη δροσιά...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπερτάζ

Πρώτο από όλα τά θερινά θέα-τρα άρχισαν τις παραστάσεις του το «Περσέ» με την επιθεώρησι «Ομό-νοια, πλάτς-πλάτς».

— Σεχωριστό ένδιαφέρον παρουσιάζει το φινάλε του έργου: μι-ά πρωθυπου-ρική δεξίωσι, όπου ο πρόεδρος της κυ-βερνήσεως, τον οποίο υποδύεται ο Άρ. Χρυσόχορς, δέχεται τους εκπροσώπους όλων των επαγγελματικών τάσεων.

Τη βδομάδα αυτή, εξ άλλου, θά κάνουν έναρσί το θέατρο («Σμαρτζή»), με τον θίασο Χρ. Εύθυμιου και το νέο θέατρο του Άπ. Αδών.

Παράλληλα στο 'Ωδείο 'Ηρώδου του 'Αττικού άρχίζουν οί παραστάσεις άρ-χαίου δράματος του «Θυμεικίς θιά-σου». 'Ο «Ιων» του Εύριπίδη θά είναι το φετεινό βαρύ πυροβολικό του ημι-κρατικού οργανισμού. Σημειώτεον ότι ο κ. Καρζής ανέβασε το ίδιο έργο πριν 20 χρόνια.

— Μαζί με τον «Ιωνα» θά παίζεται, έναλλάξ, και ο «Προμηθεύς δεσμώτης» του Αισχύλου. Το βασικό ρόλο και στά δυο έργα που σκηνεθετεί ο κ. Καρζής, θά παίξη ο 'Ιορδάνης Μαρίνος.

— Η λύσι της συμβάσεως των άδελ-φών Καλουτά με τους επικεφαλής του θεάτρου («Μετροπολίταν»), παρουσι-ασε ένα ιδιότυπο έμποδιο. Οί δυο βεν-τέτες της μουσικής σκηνής δέν δε-χονταν να επιστρέψουν την προκαταβο-λή, που πήραν μόλις υπεργράφη το συμβόλαιον, αφού η λύσι της συμβά-σεως δέν προήλθε εξ υπατιότητας τους.

— Κατόπιν αυτού, ή προκαταβολή κα-τεβλήθη εξ ημισείας από τον θεατρι-κό επίκεντρο και τον 'Αρχοντα Καρατζά, που άνέλαβαν για λογαριασμό τους τη δεύτερη σειρά των παραστάσεων του μουσικού θεάτρου στην Πόλι. σ' ένα από τά μεγαλύτερα θέατρα, το «Δημο-τικό», που διαθέτει 1.500 θέσεις.

Στο πελκυροτό έργο του Μαρώ («Αμ μόν ούρη»), που εξασφάλισε ή κ. Κατερίνα, ύστερα από την βριαυδευτι-κή επιτυχία που γνώρισε στο Παρίσι, πρόκειται να παίξη και ή Άννα Κυρια-κού.

Ο συναγωνισμός δύο κινηματογρα-φικών εταιρειών, που μετέφεραν στην οδόν το ίδιο ιστορικό έργο, έγινε ά-φορμη να γυριστή μι-ά σε έλικιότες μέρες ο πρώτος («'Αλή Πασάς», που προβάλλεται αυτή τη βρομέδα στους άθηνάικους κινηματογράφους).

— Στον πρώτο αυτόν «'Αλή Πασά» — ο άλλος θά παιχθή τον έρχ

ΤΙΑΤΙ η νέα, έπειτα από μια ώριμμένη ήλκις, αναζητεί τον άντρα; Θα μπορούσαμε ν' απαντήσαμε πώς αυτή η αναζήτηση όφειλεται στον ίδιο λόγο που κάνει και τον άντρα να γυρεύει τη συντροφιά της γυναίκας. 'Αλλ' αυτή η απάντηση δέ θά ικανοποιούσε κανένα. Μας χρειάζεται να βρούμε ένα λόγο. Κι η ανθρωπότητα προσπάθησε ανέκαθεν να τον ανακαλύψει.

Μια άλλη εξήγηση μπορούμε να βρούμε στη λειτουργία του ενστικτού της αναπαραγωγής. Ο άνδρας κι' η γυναίκα έλκονται αμοιβαίως να δημιουργήσουν απογόνους.

Εδώ, όμως, συμβαίνει το εξής περίεργο. Ένδο τα άρσενια και τα θηλυκά ζώα έλκονται μεταξύ τους μόνον κατά την περίοδο της αναπαραγωγής, όλο δέ τον όλο καιρο μόνον άδισφορο, οι άνδρες κι' οι γυναίκες, μουναντιον, αισθανότανται πάντοτε αυτή την έλξη. ήμεσο και νύχτα, καλοκαίρι και χειμώνα και άσχετα από κάθε έννοια αναπαραγωγής. (Η αναπαραγωγή, ήλκισια, στις περισσότερες περιπτώσεις είναι αντίθετη στους σκοπούς τους).

Ένα πράγμα πού έχει επίσης μεγάλη σημασία είναι ότι οι άνθρωποι καρτερώνουν συνήθως να βγάλουν αυτή την έλξη έξω από τα

Οἱ καλοὶ τρόποι

Πάντως, όταν αποφασίσουν να δέχονται μία ώριμη μέρα της βρομάδας, πρέπει να εδιοποιρούν τις φιλε- τους γι' αυτό, με το τηλέφωνο ή καλλιτε- ρα ή έντ μπλιέτο.

Καλό είναι δέ να μην αλλάζουν κάθε τόσο την ημέρα που όρισαν. Μόνο ένα έ- ζαιρετικά σοβαρό έμ- πόδιο - ασώωτεία ή πένθος - μπορεί να μα-

“Όταν φύγουν οι επισκέπτες σας, οφείλετε να τους συνοδεύετε ως την εξώπορτα, όχι όμως και να χασομερήσετε κουβεντιάζοντας μαζί τους στο χώλλ, ἐφ’ ὅσον υπάρχουν κι ἄλλοι στο σαλόνι.

«Άλλοτε, η οικόδεσποινα ήταν υποχρεωμένη να ντύνεται πολύ απλά, απλούστερα πάντως απ' τις κολεομέτρες της. Σήμερα, όμως η μόδα

Μπορούμε να πούμε, λοιπόν, ότι δεν είναι το ίδιο ένστικτο της άναπαράγωγής που σπρώχνει τον άνδρα κοντά στη γυναίκα (ή και αντίστροφα) αλλά ο έρωας, αυτή η παντοδύναμη θεότης, που κυβερνά το σύμπαν.

μα άσχηπθηκαν, δεν χρειάζεται να προσέχω με τίποτα άλλο, γιατί τα έχωμε πη όλα.

Για να καταλάβωμε, όμως, τόν έρωτα στην πραγματική του σημασία, πρέπει να τόν άποψάσουμε από ένα σωρό έννοιες που έχουν άνακατευτή μαζί του: οικονομικές, οικονομικές κοινωνικές κτλ. Κι όμως, κάθε φορά που πρόκειται για τούς άλλους, κάνομε το αντίθετο. Καταπιανώσμε π' όλο αυτά τα ξένα πράγματα κι έτσι χάνομε από μπροστά μας τόν έρωτα. Γονείς, συγγενείς, φίλοι (κι έχθροι επίσης) βλέπουν ένα ωριμένο έδωλλο καθέναν από τή σκοπία του. Ό ένας τόν κρίνει έλαίσιο, γιατί μιγνεί τή πρώτεια με τόν πλούτο. Ό άλλος τόν καταδικάζει γιατί δίνει ιδιαίτερη σημασία στη διαφορά της κοινωνικής θέσεως των δυο έρωτωμένων. Τρίτος τόν έξαστά από ωριμένους προϋποθέσεις κτλ. Κανέναν, όμως,

Γιὰ τὴ νὰ αὐτὴ, ὅλα εἰσάχθηκαν ἀπὸ τὴ μιά στιγμή στὴν ἄλλη. Δὲν ζητάει κ' ὅτε περιμένει τίποτα πιά, γιατί πιστεύει πὺς τὰ βρῆκε ὅλα. Ἡ γυναίκα — ἔσ' πολὺ μεγαλύτερο βαθμὸ ἀπὸ τὸν ἄντρα — ζετᾷ τὸ αἰσθητὰ της στὴν ἀπόλυτη μορφὴ του, χωρὶς νὰ τὸ συσχετίζη ἢ νὰ τὸ συγκρίνῃ μὲ τίποτα ἄλλο.

Αυτή είναι μια από τις πιο δύσκολες στιγμές για τη νέα, που πέφτει κυριολεκτικά από τα σύννεφα... 'Αλλ' ο έρωας δεν είναι, λοιπόν, τὸ πᾶν, ὅπως είχε φαντασθῇ γιὰ μὲν στιγμή; Ἡ ἀμφιβολία γεννιέται τότε μέσα στὴν ψυχὴ της. Κι' ἡ ἀμφιβολία σκοτώνει τὸν έρωτα, τοῖς ἀντικρίαν στὸν ἀπὸ πρῶτον πορφύρου του...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ
ὄπλα.

Γιὰ τὸ παιδί

Καλό είναι, βέβαια, να συνηθισθεις σιγά-σιγά να μην έχεις ιδιοτροπίες στο φαγητό του. Αν εσύ φας...

A cartoon illustration of a devil character with horns and a tail, holding a fork and looking angry. The character is drawn in a simple, bold style with a yellow background.

Μπατόν - σαλέ

100 δράμια ἁλεῦρι
40 » θούτυρο
25 » γάλας
1 αὔγῳ
1 κουταλάκι ἀλάτι καὶ λίγο κασέρι τριμ-
μένο.

*Ασπρίζετε λίγη ώρα τὸ θούτυρο. Ρίχνετε τ' αὐγὸ καὶ τ' ἄλλα ὑλικά καὶ ζυμώνετε καλὰ. Πλάθετε ὑστερα μικρὰ ὑπαστουνάκια, τ' ἀλείφε-
τε μ' αὐγὸ καὶ τὰ ψήνετε.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

★
Ὁ μέγας ἐνοχὸς τοῦ σᾶς παρουσιάζω ὁ-

ὁ ἀειδιέμενος κύριος Σπύρος εἶχε διαγκλωβή-
σει λαϊκότητα μὲ τὴν Γέννα, τὴν ἄλλη λαοθάλη. Σέ-
κειν γιὰ χρόνια διαρκῶς ὁ νοῦς του, αὐτὴ κυκλοφο-
ροῦσε στὴν καρδιά του καὶ αὐτὴ του ἀπασχολεῖ
σε ἕναν ὁλόκληρο χρόνο. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα
ὁ Σπύρος ἀπολαύει τὴν ἐνοχλὴ εὐτυχία του,
πολὺ εὐχάριστη μὲν ὅτι τὸ κατορθώμα του, καὶ
φυλαγμένα, θέσται. Γιατὶ ἡ Λέλα ἦταν ἡλιόλα-
ρα ἐνδὲ ἐπρεπε μὲ κανένα ῥομπὸς νὰ ὑπεπευθ-
τῇ τὴν οὐρανιότητα του. Στὸ κάτω πὺς ῥομπὸς
εἶχε δώσει καὶ κάποια προέκταση. Νέον, ὅτι ποὺ
ἔμεναν π.χ. ἦταν δικὸς τοῦ, ὅς καὶ τὰ ἐπιπλο-
κόμα. Τὸ μόνο δικὸ του ἐκεῖ μετὰ ἦταν τὰ ρού-
χα του, ἡ ἐξουσία τοῦ ὑπανάχρ' ἡ ἐκείνη τὰ
παιὰ φωτογραφία σε μεγέθυνσι, ποὺ τὸν παροου-
σίαζε παιδί τοῦ δημοτικῷ σχολεῖου, μὲ ναυτι-
κὰ καὶ ἡ ἕνα καπαλλάκι ναυτικὸ μὲ τὴν γυναι-
κὴ ἐπιγραφὴν στὴν κορδέλλα: «Ναυκρατούσα».
Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν φωτογραφία καθάριον και-
μὴ φορά ὁ Σπύρος καί ἔλεγε:

— Κατεργασαίκο! Ποιός νά σου τόλεγε τότε πώς όταν μεγάλωνες θά είχες δύο!...
«Ερρουνίε, λοιπόν, τίς ώρες του ο Σπίρος πολύ έξηντα,» ώστε να του περισσεύουν δύο τρείς, κάποτε και τέσσερις, γιά νά τίς αφορώ- νη στή συναγαροφή του μέ τή Τζίνα. Ή δου- λεία του —έμπορικός αντιπρόσωπος— του έδινε αυτή την ευγένεια.

— "Ελπίστε ότι ανά τρεχάματα σήμερα, Λέλα Φαντάσου ότι ανέλκικα τέσσερις φορές τις σκάλες του υπουργείου Έμπορίου!"

— Πολύ κουράσια καθεύει Σπύρο, έλεγαν σμιπονετικά ή δύσπονη Λέλα.

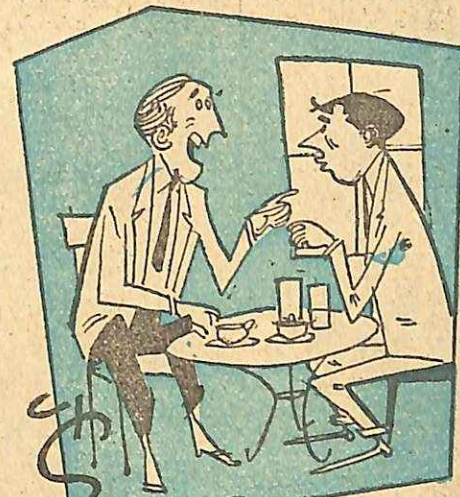
«Κορόϊδο!» άπαντούσε από μέσα του ό άστυ νεύδοτος Σπύρος.

Τὰ πράγματα τραβούσαν καινουργικά τὸ δρῶν-
τους. Καὶ ὁ Σπύρος θὰ συνέχισέ τὸ νὰ ἴδιο καὶ
καὶ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμό τῆς ἀκροάσεως του σὲ
σκοπὴν τῆς διπλῆς ζωῆς, ἂν δὲν τὸν συνέβαινε
ἐξάφ' αἱ καὶ λίγον καιρὸ, νὰ προσελθῇ ἀπὸ χηλῆς
σεσοῦρο θάσμου. «Ὅχι γὰρ τὴ Ἄελα. Γι' αὐτὴ
ἦταν σίγουρος. Ἀλλὰ γιὰ τὴ Τζίνα. Οἱ αὐτὲς
ψιές ἀρχίσαν νὰ τὸν ταυμάζουν σιγά-σιγά. Κατ'
πικαντικὰ περάγματα ποὺ ποὺ πῆγαν, κατ' ἐπὶ
ἔξωρς αὐριο γιὰτὶ θὰ πᾶν μὲ ἐπισκεμὴ σὲ συ-
γχεῖς νου ἀπὸ τὸ πρῶλ καὶ ἴσως μὲνω ἐκεῖ καὶ
τῇ νύχτᾳ, κάποια μωροὶ τὸν ἐνδιαφέροντας ἐ-
μέρους τῆς καὶ κατ' ἄλλα μικροπράγματα, τὸν
ἐκῶσαν γ' αὐτοβάλλῃ γιὰ τὴν ἀγάπῃ ποὺ τὸν
ἔλεγε πὺς εἶχε γ' αὐτόν. Μήπως ἄραγε ὑπῆρ-
χε καὶ κανένας ἄλλος στὴ μέση; Αὐτὴ ἡ σκέψις
τὸν ἀναστατώνε. Καὶ τῆς ἀνοήστειας ποὺ τὴς
μολούθηκε σ' ὅταν καλὸ καὶ τὸ ἥμιστο φίλο του
ποὺ ἔμελλε τὰ σεντικὰ.

— "Έχεις χειροπιαστούς λόγους ν' αμφισβή-
λεις για τὰ αίσθηματά της; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.
— Χειροπιαστούς ὄχι, Κοσμά μου. Ἀλλὰ δι-
θάρω τὴν ἴδια θερμότητα ὅπως ἄλλοτε.
— Καὶ θέλεις τώρα ν' ἀναζωπυρώσης τὸ τυ-
χόν αἶσθημά της!

— Μὲ κάθε τρόπο.
— Ο ὀνομασθεὶς Κροῦας —καλὸ κουμάσι κα-
τοῦ λόγου του— φύσηξε μιὰ τοῦφα καπνοῦ ἀπὸ
τῇ στοματάρᾳ του καὶ μισόκλεισε πονηρὰ τὸ ἔν-
ματί —δείγμα πὼς κάτι τέτοια ζητήματα τὰ ἐ-
παίξε στὸ χέρι.

- Ένας είναι ο τρόπος, είπε. Ένας και μοναδικός.
- Ποιός, Κοσμά μου;
- Να της προκαλέσουμε τη ζήλεια.
- Και τι γίνεται τότε, Κοσμά μου;
- Αυτό που γίνεται με σένα. Όπως τότε κάθονσαι έδω σε ανάμικτα καθίσματα, θα καθίσει εκείνη.
- Έξως θα τις τ' αναμύκω.
- Πάες, Κοσμά μου;
- Θα υπάγεις σε άλλη.
- Και πού; Για δουλειά;

Второе
КОЛПО

— Φανταστικό πρόσωπο, θρέ! "Ας ποῦμε πὼς λέγεται... Μιμικά... ἢ Φλώρα... ἢ Νένα καλότερα... Προτιμῶ Νένα, εἶναι πιὸ πικάντικο ὄνομα... Λοιπόν...

— Λοιπόν; Λοιπόν;
— Λοιπόν, νά τί θά γίνη: Αὐτή ἡ Νένα, θά
σοῦ γράψῃ μιὰ ἐρωτική ἐπιστολή. Ὑποτίθεται

ὅτι εἶναι μιά παλιά σου φιλενάδα, πού νοστάλγησε τὰ ὥραϊά σας περασμένα. Ἄς βάλουμε τὰ περασμένα πρὸ δύο ἐτῶν... Γιὰ νὰ μὴν εἶναι καὶ πολὺ περασμένα. Αὐτὸ τὸ γράμμα...

- Ποιὰ θὰ τὸ γράψῃ; Κοσμᾶ μου;
- Θὰ θάλω τὴ Σωσώ. (Ἦταν ἡ φιλενάδα τοῦ Κοσμᾶ). Θὰ τῆς ἐξηγήσω.
- Καὶ θὰ δεχθῇ νὰ κάμῃ τέτοιο πρᾶγμα σὲ

— "Αν θὰ δεχθῇ; Θὰ πετάξῃ τὴ σκούφια τῆς.
Δὲν τίς ξέρεις καλὰ τίς γυναῖκες, Σπύρο...

— Αὐτὸ τὸ γράμμα, λοιπόν, θὰ τῶχης στὴν
τσέπη σου. Σὲ μιὰ στιγμή, θὰ κάνης νὰ βγάλῃς
τὸ μπουτλί σου ἢ τὸ ποτοφόλι σου καὶ θὰ τ

το να μην τὴν ἀπέσει. Θὰ σῶναι νεωρικά νὰ τὰ πιά-
σῃς, θύοντάς τιν ἐντὺ τοῦ ποῦ δὲ θὰ ἤθελες
να τῆσει πρὸς ἄλλα χεῖρα. Ἐκεῖνη θὰ ὑποπτεύσῃ
τὴν ἑσέα. Ὅτι εἰς ταύτην τί γράμμα εἶναι αὐτοῦ,
εὐδὸν τῆς πῆς ὅθεν εἶναι τίποτα, μιά ἐπιτορική
ἐπιστολή. Ἡ ἀλλά θὰ δειχνεῖν τὴν σαματάρην
τοῦ. Ἀκούειν θὰ σοῦ πρὸς ὅδους μου νὰ το ἴδω.
σοῦ θ' ἀνοιχθῇ, θὰ ἐπακολουθήσῃ ἀκινή καὶ
τὴν ἀφίστη νὰ το πᾶρον. Ὅτι το διαβάσῃ, θὰ
γίνη ἕξω φρενὴν, θὰ σὲ ρωτᾷ ποιά εἶναι αὐτὴ
Νένα, εὐδὸν θὰ τῆς λές ποῦ εἶναι μία παλιά τῆς
πρὸ πέτατα ποῦ ἔδωσες, αὐτὴ θὰ σοῦ πῇ γιατί σοῦ
γράφει, ἐκεῖνη θὰ τῆς πῇ τὸ φταῖν ἕξω ποῦ μοῦ
γράφει ἐκεῖνη καὶ ἡ δουλειά αὐγὰς ἔγινε. Ἀνά-
ψαμὲ τὴ φωτιά. Καὶ μέχρι νὰ σῶσῃ, θὰ ἐροῦναι
πρὸς τῆς ἀνάψαντες ἄλλην.

— Καί δέν υπάρχει φόβος νά υποπτευθῇ ἡ Τζιζιανή τή μηχανή;

— Ἐστὶ πού θά τή σκαρώσουμε, ἀποκλείεται. Γιατί τὸ γράμμα θάρδη ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, μὲ τὰ γραμματόσημά του καὶ τίς σφραγίδες του, ἂν ἀναγινώθουν ἐγὼ τὴν ὑπόθεσι. Θά γραφῶμεν ἀπὸ δὴ τὸ γράμμα θὰ τὸ κλείσωμεν σ' ἐνὸς

ἀποὺς τοῦ γραμματέως, ἐπιδείκνυται ὁ αὐτοῦ
φάκελος μὲ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γραμματέως σου, ἀπὸ
τοῦ φάκελου θὰ τὸν βάλουμε μέσα σ' ἕναν ἄλλον
φάκελο μὲ σχετικὴ ἐντολή, ὁ ἐσὼς στὸς φά-
κελος νὰ ταχυδρομηθῇ αἰετός. Θὰ τὸν ταχυ-
δρομήσῃς ὁ ἐξιδέσφας μου ὁ Νάσος, ἀπὸ τὴν
Θεσσαλονίκῃ. Κι' ἂς ἔσθῃ τώρα ἡ Τζίνα σου νὰ
ὕπκοιτο! Μὴ παροξέχῃσαι;
— Εἶσαι μεγαλοφυΐα.

★
 "Όλα έγιναν σύμφωνα με το πρόγραμμα. Τέσ-
 σερις μέρες αργότερα ο Σπύρος λαβαίνει το τυ-
 φερό γραμματάκι, γραμμένο με δαντελλένιο χα-
 ρακτήρα, σε χαρτί κρόμα φωσφικό.
 «Παλιόπαιδο Πίπη...
 ληστώντας ότι αυτό το γράμμα θα είναι

Καὶ τοὐλάχιστον μέσα στὶ τέσσερις σελίδες πρὶν νίκησει τὸς διαγωνισμοὺς τῆς κ'. ἔπαισε τὴν πέννη νῦν. Δὲ μπορούσε νὰ δαγκῇ τὴν παλιά του ἀ- γάπη, οἱ ἀναμνηστικὰ πετούσαν σὺν γέλωτι με- στὰ στὸ νοῦ τῆς ἡ λανταρὰ νὰ τὸν ἐρωτοῦν.

ἐκείνη. Καὶ πολλὰ ἄλλα τέτοια. Τώρα θρῆσκο-
ταν στὴ Θεσσαλονίκη, μὰ αὐτὲς τίς μέρες θανάτο-
σαν γιὰ δύο μῆνες στὴν Ἀθήνα. Θάθελε νὰ ἐξ-
πατάμουν; Μόλις πτάσω, θὰ σὲ πάρω στὸ
λεβάνο... Ἡ πόλις σου ἀγάπη — Νένα.

Ο Σπύρος νανούλασε.

— Έδώ σέ κρατά φιλάτρη που Τζίνα, είνε
θα σέ κάνω ξανά να προήσυχ!

Και γάρηκε προκαταβολικά τὸ θράμβο του.
Έβαλε τὸ γραμμά στην απομέσα τάση τοῦ σα-
κιοῦ του, κοντά στο πορτοφόλι. Καί κανόνισ-
σε ἀπομερασίαν. Ἀπὸ πάλι ὅτι, ἐν

τη σκηνοθεσία: Άνδρι που θα ξαναείλεπε τη
Τζίνα, θάκανε πώς έβγαλε τὸ πορτοφόλι καὶ θά-
ἄφηνε νὰ πέση ὁ φάκελλος. Σύμφωνα μὲ τις ὁ-
δηγίες ποὺ τοῦ εἶχε δώσει αὐτός ὁ πανέξυπνος
Κοσμάς.

Τὸ βράδυ, πῆγε σπίτι του. Ὅταν ἔβγαλε, ἡ Λέλα τοῦ ζήτησε μιὰ κάρτα του, γιὰ νὰ στείλει κάπου. Ἀφαιρμένος ὁ Σπύρος τραβῆκε τὸ πορτοφόλι του, ἐξενένονος πὺς εἶχε διπλὰ καὶ τὸ ποινὴ φάκελλο. Κι' ὁ φάκελλος πέφτε.

— Πίπτα, τίποτα... ψιθυρίζει εκείνος σαστισμένος και σκύβει να τον πάρη.
— Άλλά εγώ προφταίω η Λέλα.
— Άδωσ μου τον! φωνάζει ο Σπύρος κι' απλώνει το χέρι του απαιτητικά. Είναι μία εμπορία κι επιστολή επιστατευτικής φύσεως.
— Άντ'όθ' το δοσέ! απαντά έκάλην.
— Ο Σπύρος της κοιτάζει για να πάρη το γράμμα, η Λέλα όμως κλεινεται στην καμάρια τους και η Λέλα...

τερα ξεκλειδώνει. Είναι έξαλλη.
— Όστε έτσι, λοιπόν! του δάξει τη φωνή. Είχαμε φαντάσει πού περνούσε μαζί της. Απομονωμένη άδεια και μιάς ξανάγεται! Παλιάνθρωπε! — Λέει, κάνεις μεγάλο λάθος, ψαλλίζει ο Σπύρος. Άκου νά σου εξηγήσω...

— Εξηγήσου μου.
— Αυτό το γράμμα... είναι ψεύτικο!

— Ψεύτικο; Μά θούλες και γραμματοσήμα; Σε ποιάν τά λες αυτά; Ο Σπύρος έχει γράψει το μαντήλι του και σκουπίζει τον κρυσό ιδρώτα που τον κόβει. Μέσα του καταριέται την ώρα και τη στιγμή που εμπιστεύτηκε τον πόνο του σε κείνο το άλλο υποκείμενο, τον Κοσμά. Άλλά τώρα είναι άργα. Τι δικαιολογία νά βρή; Δεν υπάρχει καμιά. Μόνο την αλήθεια θά μπορούσε να της πη, αλλά ήταν χειρότερη. Έχει πέσει σε μία πολυύβριστη σαν κατάδικος.

— Κάποτε παρασύρθηκα, ψιθυρίζει. Συχώρασε με και σίχισε το! Αυτό το γράμμα δέ σίχίζεται! Θά καταβεί στο δικηγόρο μου.

— Τι θές νά πης, Λέλα;
— Αυτό πού είπα. — Ως εδω ήτανε. Μάζευε τά πράγματα σου και δρόμο.

— Είναι δυνατόν νά χωρίσουμε γιά ένα τόσο ασήμαντο γεγονός; Άλλά ή Λέλα είχε την παγερή στάση του αποφασισμένου ανθρώπου. — Άκουσε, τί είπα; Μάζευέ τα... Ή μάλλον θά σου τά μαζέψω εγώ και στείλω νά τά πάρης αύριο. Τού άνοίξε την πόστα.

— Έμπρός! Έξω από τό σπίτι μου! του φώναζε.

Σάν μαζεμένη γάτα, ο Σπύρος τράβηξε προς την πόρτα, με αιφίθολα λυπητέρα θήματα. Στάθηκε εκεί γιά μία στιγμή, πεομένοντας μιά λέξη της, γιά νά γυρίση. Μά όχι. Βγήκε στο διάδρομο.

Στάσου! διάταξε ή Λέλα. Πάρε κι' αυτό νά καθαρίση τό σπίτι. Ήταν ή μεγάλη φωτογραφία με τη «Ναυκρατούσα».

Μ' αυτή τη φωτογραφία, από μάλης, ο Σπύρος θρέθηκε στο διάδρομο, ώρα έντεκα νύχτα και με ψιλή βροχή. Τώρα πού νά πάη; Πισό αλλού; Στη Τζίνα. Ήταν τό μόνο του καταφύγιο. Καί κάτω τον άνακούφιζε αυτή ή σκέψη. Θά περνούσε τη νύχτα κοντά της.

★

Ή Τζίνα κρατούσε ένα ισόγειο σε πολυκατοικία. Έβγαλε αού; Μουσική από τό ραδιοφωνικόφωνο, γέλια και χαρούμενες φωνές. Χτύπησε τό παράθυρο. Πρόδωκε ή Τζίνα. Ξαφνιάστηκε πού τον είδε. Κι' ένώ αυτός περίμενε νά τον δεχτεί με χαμόγελο, εκείνη τού λέει δυνατά: — Άδθος κάνετε, κόριε. Ή κυρία Παπαδοπούλου νομίζω ότι κάθεται στη γωνιακή πολυκατοικία...

Την ίδια στιγμή άκούγεται και μιά θαρραύ αντρική φωνή από μέσα: — Ποιός είναι, Τζίνα;

— Κάποιος κύριος. Έκανε λάθος, άλλο σπίτι γυρεύει...

Τό παράθυρο έκλεισε. Ή βροχή δυνάμωνε κι' ο Σπύρος θρέθηκε πάλι στο πεζοδρόμιο, με τη φωτογραφία υπό μάλης. — Όστε... Όστε καλά είχε υποπτευθώ. Καί τώρα; Τώρα γράμμι γιά τό σπίτι τού Κοσμά. Τον υποδέχεται με τό θαρού του χαμόγελο — και ή Σωφό παρούσα.

— Λοιπόν, την άνάψαμε τη φωτιά; — Δεν την άνάψαμε, Κοσμά. Μού την άναψε.

Τού διηγήθηκε τά γεγονότα. Τό ζευγάρι ξεράθηκε στά γέλια.

— Αυτά μόνο στις κομωδιές γίνονται, Σπύρο. Άλλά ποιός σου φταίει; Άς πρόσεχες...

— Δέ θαρρεύσει. Κι' άν πρόσεχα δεν είχα νά κερδίσω τίποτα. Γειά σου, Κοσμά. Καί σ' εύχαριστώ γιά την εξυπηρέτησι. Άν μού ξανατύχη, θά σου ζητήσω αυθόρμητα.

★

Καί τώρα; Τώρα στο ξενοδοχείο. Νοικιάζει ένα δωμάτιο, κλειδώνει, ξεδιπλώνει την κορνίζα με τη φωτογραφία και την αποθέτει σε μιά καρέκλα. Κάθεται άπέναντί της και την κυττάζει σαν αποβόσκωμένο — με την ίδια έκφραση πού έχει και δ πιστωτικός. Ή κορδέλλα με τη «Ναυκρατούσα» κι' από κάτω μία χοντρή, γαλή κεράλα. Όπου, άφωτό την αποθαμμάει ο Σπύρος, τεντώνει τό χέρι του — τό άριστερό — και της δίνει μιά μυντζά:

— Νά, θάάκι!... Άπό μικρός έδειχνες τί χαζοπούλι θά γίνης!... ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ.

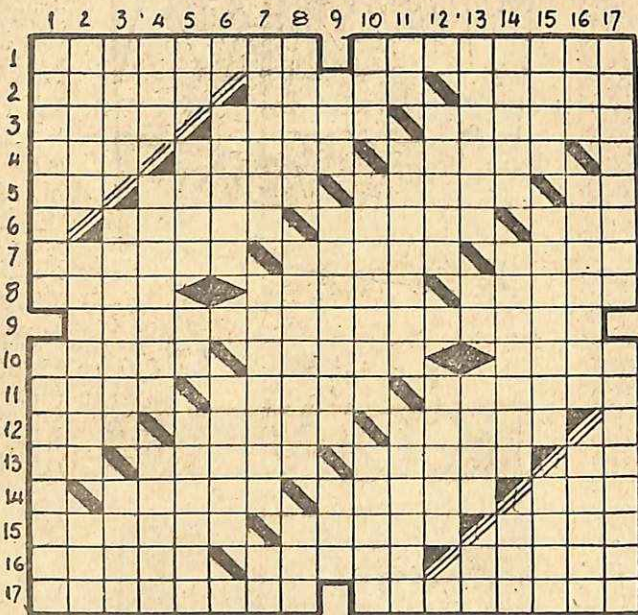
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 746

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Άρχαία χώρα κατά μήκος της Β. άκτής της Πελοποννήσου. — Διευκολύνουν τις μεταφορές.
- 2 Προάστιο στο οποίο παραθερίζουν πολλοί Άθηναίοι. — Ή υπάρχουν πολλοί στη Μύκονο. — Άγάπη (Ξεν.).
- 3 Άκρη στα κομμάτια ύφασματος. — Ξενοδοχείον πολυτελείας (Ξεν.). — Τίτλος ενός

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Έορτάζει στις 4 Δεκεμβρίου. — Τελεωτικά, αμετάβλητα.
- 2 Άεία. — Άκρόπολις άρχαίας πόλεως. — Τό μικρό όνομα δυό λαμπρών άστέρων τού Χόλλυνουντ.
- 3 Άπ' όλους άνεπιθύμητα. — Έπώνυμο διασήμου τραγουδιστού τού γαλλικού κινηματογράφου. — Φρούτα της

τών βιβλίων της Π. Διαθήκης.

- 4 Πρόδοσι. — Νησι τού Αιγαίου. — Είδος κατόπτρων (Θηλ.).

- 5 Νότα. — Έορτάζει την ημέρα των θεοφανείων. — Διασκεδάω. — Έκφράζει διαταγμό.

- 6 Άρρώστια των ιπποειδών. — Όλοκαίνουργια. — Λέξεις από σύγχρονο χορό.

- 7 Νησι τού Αιγαίου. — Θά βρήςτε πολλές στο έδαφος, εδω μόνο μία. — Έορτάζει στις άρχες τού χρόνου.

- 8 Φρέντερικ... στή τού Χόλλυνουντ. — Δέρματα ζώων. — Επίρρημα καθόλου εύχάριστο.

- 9 Μόρφωσις, άνατροφή.

- 10 Εύκολα ρήματα. — Διοικητική περιφέρεια. — Συνοδεύει την μονοτονία.

- 11 Όνομα πολλών άστέρων τού έλαφρού μουσικού μας θεάτρου. — Νησι τών Κυκλάδων. — Φρούτο καλοκαιρινό.

- 12 Τριψήφιος άριθμός (οπτική). — Έπικίνδυνα μαχαίρια. — Χώρα της Άφρικής, αλλά και ή πρωτεύουσά της.

- 13 Κινητική άντωνυμία. — Γεωμετρικό σχήμα. — Τεμαχίδια ύλης. — Δύο συνεχόμενα γράμματα τού αλφαβήτου, όλλά στήν αντίθετη σειρά.

- 14 Όπερα. — Δεικτική άντωνυμία (πληθ.). — Βουνό της Κρήτης.

- 15 Πρόγονοι τών Ισπανών. — Υπάρχει σ' όλα τα δημοκρατικά κράτη. — Σπρώξιμο.

- 16 Άγαθοί. — Άμερικανός πρόεδρος, πού έμεινε στην ιστορία γιά τό δόγμα του. — Άνήκουν στήν ένδοξωτική όμοσπονδία.

- 17 Έκλειψις φωτός. — Γυμναστικό παράγγελμα.

Π. Β ΧΡΙΣΤΑΡΑΣ
Ή λύσις τού 745
στή σελ. 62

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ σε 90 λεπτά

Τά προσέντα τού πρώτου «άστρονάυτη»

Σ ΤΟΝ καιρό τού Ιουλίου Βέρν, άποτελούσε μεγάλο κατόρθωμα ο γύρος τού κόσμου σε 80 μέρες, όπως μας τον παρουσιάζει τό όμώνυμο μυθιστορημά του. Σήμερα, ο ίδιος γύρος μπορεί νά γίνη άπ' τον καθένα μας με άεροπλάνο σε 86 ώρες. Έπειτα από 2 χρόνια όμως, θά γίνετα σε 1½ ώρα μονάχα!

Ήδη προετοιμάζεται ο άπιστευτος αυτός άθλος από την άμερικανική Έταιρεία Άεροπλάνων Μάκ Ντόναλντ. Πρόκειται γιά τό «Σχέδιο Έρμής», την έκσφενδύσι δηλαδή ενός επανδρωμένου τεχνητού δορυφόρου, πού θά περιτρέφεται γύρω άπ' τη Γη, σε ύψος 150-200 χιλιομέτρων και με ταχύτητα 30.000 χιλιομέτρων την ώρα. Ο «θάλαμος» τού δορυφόρου αυτόθ θά στοιχίση περί τά 15.000.000 δολάρια, θά έχη δέ κωνικό σχήμα, ύψος 3 μέτρων, και διάμετρο 2,70 στη βάση του. Θά ζυγίση 1100 κιλά και θά έχη μία απομονωτική θάλασσα, γιά νά προστατεύη τον έπιβάτη του άπ' την τριετή θερμότητα πού θά δημιουργηθή κατά την έπιστροφή του μέσα στην άτμόσφαιρα.

Ο άνθρωπος πού θά βρισκεται μέσα σ' αυτόν, θά είναι έσπλημένος άνάσκελα και δεμένος με γερά λωρίδα, γιά νά μην αιώρηται στο κενό από την έλλειψη βαρύτητας. Θά έχη μαζί του τροφή και νερό κι' ένα ραδιοφωνικό πομπόδεκτη γιά νά επικοινωνή με τη Γη. Αυτόματες μηχανές θά κινηματογραφούν τις άντιδράσεις του, ένώ άλλες συσκευές θά παρακολουθούν τούς παλμούς της καρδιάς, τό σφυγμό και την άναπνοή του και θά στέλνουν τις ένδείξεις τους στή Γη.

Ποιές ιδιότητες πρέπει νά συγκεντρώη ο πρώτος «άστρονάυτης» τού κόσμου, πού θά χρησιμοποιοθή γιά τό «Σχέδιο Έρμής»; Πρέπει νάβει κάτω από 40 χρονών, όχι ψηλότερος άπό 1,80, με εξαίρετική νοημοσύνη, πτυχιούχος κολεγίου στις θετικές έπιστήμες ή στη μηχανική, έμπειρος πιλότος με 1500 ώρες πτήσεως τό λιγώτερο, με μεγάλη σωματική άντοχή και με ισχυρή όραση. Άπό ψυχολογικής άπόψεως, πρέπει νάβει ήρεμος και σταθερός, με γερά νεύρα και άντοχή στήν κόπωση.

Ή έκλόνη τού θά γίνη άνάμεσα σε 110 υποψηφίους, πού έχουν περιληφθή ή ή σ' ένα προκαταρκτικό κατάλογο και υποβάλλονται σε συστηματικές δοκιμασίες και εξέτασεις, στήν Ουάσινγκτον.

Ο τεχνητός δορυφόρος με τον έπιβάτη του θά έκσφενδυνισθί μ' ένα τριόροφο πύραυλο τύπου «Άτλας» και μήκους 25 μέτρων —σάν εκείνου πού χρησιμοποιήθηκε τον Δεκέμβριο τού τό δορυφόρο πού μετέβασε στή Γη τό μαχητοφωνημένο μήνυμα τού Προέδρου Άϊζενχάουερ. Άν παρουσιαστή μιά όποισδήποτε άνωμαλία, ο έπιβάτης θά πατήση ένα κουμπί, κι' αμέσως ο «θάλαμος» θ' αποχωρήσθ άπ' τον τεράστιο πύραυλο. Όταν τειή πιά στήν τροχιά του, ο δορυφόρος θά διευθύνεται από ένα ηλεκτρονικό εγκέφαλο, αλλά θά μπορεί ο άστρονάυτης νά επέμβη, άν χρειαστή ν' αλλάξη την πορεία του.

Αυτόστη θά είναι έπίσης ή έπιστροφή του μέσα στήν άτμόσφαιρα τής Γης, μ' ένα πύραυλο —φρένο πού θά λειτουργή στήν κατάλληλη στιγμή, κι' ύστερα μ' ένα αέλιεπτό.

Ο αθάλαμος θά έχη τέτοια κατασκευή, ώστε νά μπορεί είτε νά προσγειωθ στο έδαφος είτε νά έπιλεύσει στο νερό. Τα ραντάρ θά έπισπώναν την τροχιά του, όταν θ' άρχισή νά πέφτη προς τη Γη. Ύστερ, δυνάτα φωτιά, χρωματικές ουσίες, καπνογόνοι βόμβες κλπ. θά βοηθήσουν στήν άνεύρεσί του.

Μ' άλλα λόγια έχουν κανονισθ όλα έτσι ώστε ο πρώτος άστρονάυτης νά έαναγυρίσθ ζωντανός στή Γη, γιά νά μπορεί νά διηγήσθ την περιπέτεια τού σά παιδιά του και σά εγγόνια του.

Τ' αχιλόχρωμα λουλούδια κι' άγρια- λουλούδια της Άνοιξας στους κήπους και στους άγρούς, στους καμπούς και στα θούνα, μάγευσαν άνάκαθεν τούς ανθρώπους. Καί την ξεχωριστή εύχαρίστησι, πού τούς πλημμυρίζει μέσα στη λουλουδιασμένη εποχή τού Έαρος, αισθάνθηκαν, από τούς πανάρχαιους χρόνους ως σήμερα, την άνάγκη νά τη γιορτάσουν πανηγυρικά.

Τό έθιμο τών Άνθεστηρίων και άλλων λαϊκών έορτών και πανηγυρίων σ' όλο τον κόσμο γύρω από την Άνοιξη και τά λουλούδια, είναι άκριβώς ή έκδήλωσι μέρη σήμερα της μεγάλης άνοιξιακής χαράς τού ανθρώπου.

Ο άρχαίος ελληνικός κόσμος, όπως είναι γνωστό, είχε άφιέρωσε μεγαλοπρεπείς παλλαϊκές γιορτές στή λατρεία της Άνοιξας και τών λουλουδιών. Τις όνομαζαν Άνθεστήρια και Άνθεστηριώνα τον όγδοο μήνα τού χρόνου. Στο δικό μας ήμερολόγιο άντιστοιχεί λίγο πρόωμα, στις 15 Φεβρουαρίου με 15 Μαρτίου.

Τ' άρχαία Άνθεστήρια γινόντουσαν γύρω στις 11, 12 και 13 τού Άνθεστηριών. Στη Σικελία, έζορμε πως τά γιορτάζαν προς τιμή της θεάς Περσεφόνης και στις πομπές έπαιρναν μέρος ώραια κορίτσια με άνθια στέφανα στο κεφάλι. Στο Άργος έπίσης υπήρχε τό έθιμο τών άνθοστόλιστων παρθένων κι' ένας ναός της «Άνθελας» Ήρας, στήν Κνωσσό της Κρήτης γιορτάζαν κι' εκεί Άνθεστήρια προς τιμή της «Άνθελας» Άφροδίτης.

Στήν Άττική και στήν Άθήνα τά Άνθεστήρια ήταν μιά από τις τέσσερις μεγάλες Διονυσιακές γιορτές, οι Χύτροι, όπως λεγόταν, γιατί όλοι προσέφεραν δοχεία γεμάτα λουλούδια σαν θυσία στο θεό Διόνυσο. Τόσο πανωνθρώπινη έθεωρείτο ή γιορτή αυτή, πού άκόμη και στους δούλους έπέτρεπαν νά πάρουν μέρος, ή νύχτα δέ όργανισμένη Μυστήρια στο ναό πού έβρισκόταν στας Λίμνες και πού άνοιγόταν μόνο μιά φορά τό χρόνο, στις 12 τού Άνθεστηριών. Τό τέλος τών έορτών, πού πλαισιώναν άθλητικοί άγώνες, ήταν

Ή «Βασίλισσα τών λουλουδιών» (Νάντια Χωροφά) έπικεφαλή της πομπής τών άθηναίων άνθεστηρίων.

Ή έκδήλωσι αυτή, πού έδωσε μιά σπάνια αισθητική άπόλαυσι και προκάλεσε όχι μόνο τό θαυμασμό, αλλά ήταν γιά πολλούς σωστή έκπληξι κι' άποκάλυψη, έγινε με πρωτεύουσα τού Όρειάτικου Συνδέσμου. Όμιλητής ήταν ο κ. Π. Μπρουσάλης μέλος τού Όρειάτικου και έξαίρετος έρασιτέχνης φωτογράφος. Παρουσίασε πολυάριθμες, —200 και πλέον—, ποικιλίες από τά γνωστά ως τά πιο άγνωστά και τά πιο μικροσκοπικά άγριολούλουδα με τις άκριβείς έπιστημονικές όνομασίες τους σε μιά έπιτυχημένη σύνθεσι γλαφυρής όμιλης και θαυμασίων έγχρόμων φωτεινών εικόνων.

Μερικοί άσθιοι θά μας δώσουν μιά ιδέα γιά τη σημασία τού πράγματος. Ή ελληνική ύπαιθρος παρουσιάζει σ' όλες τις εποχές τού χρόνου περί τά 5.000 είδη αυτοφώνων φυτών, πού τά περισσότερα τους δαγώνουν άγριολούλουδα, ένώ ή Γερμανία, ή Αυστρία και ή Έλβετία μαζί δίνουν περίπου μόνον 3.200 είδη. Καί πολυάριθμα είναι τά ελληνικά αυτοφυή φυτά κι' άγριολούλουδα, πού θεωρούνται σπάνια σ' όλο τον κόσμο. Λέγονται δέ «ένδημικά», γιατί φυτάνε σ' αυτό το έδαφος.

Τό γεγονός τάρα ότι οι φίλοι τών άγρίων λουλουδιών και φυτών είναι χιλιάδες στο έξωτερικό, κάνει ένδοξη τη σημασία τού σπάνιου αυτού πλούτου της χώρας μας από τουριστικής πλευράς γιά την προσέλκυσι ξένων, άν προσέληθι κατάλληλα στο έξωτερικό. Ο όμιλητής έδειξε μεγάλες καλλιτεχνικές άφίσες και διασημιακά διέλιξε διάφορα χωράν με στωχότερο πλούτο άγριολούλουδιών, όπως π.χ. της Έλβετίας, πού έχουν τουριστικό σκεπτό. Οι χιλιάδες ξένοι φίλοι τών άγριολούλουδιών, πού είναι και συλλέκτες τους, όπως άκριβώς οι συλλέκτες γραμμοτήσεων, έξελκνουν, γιά νά πάνε εκεί πού φυτάνουν τ' άγρια άνθη. Έτσι δημιουργείται κόμα τουριστών. Έδω δεν έχουμε άκόμη άναπτύξει όσα πρέπει τ' άγριολούλουδο, πού τόχουμε κοντά μας, ένώ θά μπορούσαν πολλοί νά γίνουν όπου δατοί συλλέκτες και νά θρύν παράλληλα μιά ένδοξόφωνα σπουδαχολοσι στις έλευθερες ώρες τους άναπνεύοντας και τόν άέρα της ύπαιθρου.

Ο θαυμασμός και ή αγάπη γιά τ' άγρια φυτά κι' άγριολούλουδα έχει έπηρεάσει έξ άλλου ευρύ κύκλο έπιστημών και τεχνών: Τη βοτανική με τούς επαγγελματίες κι' έρασιτέχνες βοτανολόγους, τη ζωγραφική και τη φωτογραφική τέχνη με φωτογράφους-συλλέκτες φωτογράφων άγριολούλουδιών σαν τόν κ. Μπρουσάλη. Η ποίησι και ή γλυπτική, ή διακοσμητική και ή άρχειτεκτονική άκόμη, έχουν άνεκαθεν έμπνευστή από τά άγριολούλουδα, όπως έλέπεμε από σοφίαιες άρχαίες παραστάσεις και γλυπτά. Ή δέ σύγχρονη διακοσμητική έχει πολύ έμπνευστή από τό ταπεινό άγριολούλουδο.

Θά ήταν έπομένως εύχρη έργον άν κι' έμεις προσέκοιμε περισσότερο τ' άγριολούλουδο. Μάζί με την άπόλαυσι τού ύπαιθρου θά μας δινόντα ή άφορη νά γνωρίσουμε καλύτερα τόν τόπο μας και την φυσική γλαυρία του και νά κάνουμε ώφελές κι' ένδιαφερόμενα συλλογές, όπως ο ένοι. Δέ θά είναι λοιπόν υπερβολή, άν πούμε ότι μιά σπουδαία έκδήλωσι τών έπείνων άνθεστηρίων ήταν ή πρωτεύουσα τού Έλληνικού Όρειάτικου Συνδέσμου, πού τόση ένέπρεπε νά θρεθή τρόπος από τόν Τουρισμό νά την άκούση και νά τη δι εύρύτερο κοινό, έδω και στο έξωτερικό.

Θά σημειώσουμε, τέλος, ότι ειδικά γιά τ' άγριολούλουδα της Άττικής έχει γραφθή ένα όρατο έθελό από Άγγλο διπλωμάτη όπαλληλο, πού ένδοξόφωνα και καταπονητικό.

Τά φετινά Άνθεστήρια της Άθήνας πού άπένουν έδωσα από τό πλήρες και τό τέλει, πού ν' άνθέει μάλιστα σε διεθνείς τουριστικές άπαιτήσεις. Σάν άρχη όπως είναι κάτι, πού θά πρέπει στο μέλλον, γιά όλους τούς λόγους πού άναφέραμε και προς όλες τις κατευθύνσεις, νά άναπτυχθ από τό κράτος πιά, μέσα από πλαίσια τού έθνικού μας τουριστικού προγράμματος.

ΣΠ. ΜΟΣΧΑΣ

Οι δύο μεγαλύτερες δυνάμεις του κόσμου, οι 'Ηνωμένες Πολιτείες και η Σοβιετική Ρωσία, από την άποψη του πληθυσμού θα δίνουν την έντονη νάνων το 1975, συγκρινόμενες με τις 'Ινδίες και την Κίνα.

Η ΛΕΥΚΗ ΦΥΛΗ ΘΑ ΞΕΣΦΑΝΙΣΘΗ;

Οι έγχρωμοι λαοί υπερτερούν αριθμητικά

Η λευκή φυλή είναι καταδικασμένη να εκλείψει; Εκείνο που κάνει εντύπωση με την πρώτη ματιά είναι ότι έχει υπερφαλαγγισθεί από την κίτρινη, χωρίς να λογαριάσουμε τη μαύρη που σημειώνει επίσης συνεχή άνοδο κατά τις τελευταίες δεκαετίες, άνοδο που συνοδεύεται κι' από μια έντονη άσπυνση.

Το 1900, ο πληθυσμός των 'Ηνωμένων Πολιτειών μόλις έφτανε τα 100 εκατομμύρια, της Ρωσίας κυμαίνονταν γύρω στα 120 εκατομμύρια, ενώ της Κίνας ξεπερνούσε τα 400 εκατομμύρια.

Κατά τον περασμένο χρόνο, η συγκριτική κίνηση του πληθυσμού των τριών αυτών χωρών ήταν η ακόλουθη:

'Ηνωμένες Πολιτείες	170
Ρωσία	200
Κίνα	630

Αν η αύξηση του πληθυσμού συνεχισθεί με τον ίδιο ρυθμό, ο πληθυσμός των τριών αυτών χωρών θα έλξη το 1975 ως εξής:

'Ηνωμένες Πολιτείες	220
Ρωσία	280
Κίνα	900

Ας σημειώσουμε επίσης την αντίστοιχη αύξηση του πληθυσμού των 'Ινδών.

1900	300
1958	400
1975	580

Αν φαντασθούμε μια Κίνα, που θα είχε την προπολεμική οικονομική και στρατιωτική οργάνωση της 'Ιαπωνίας π.χ., καμμία δύναμη στον κόσμο δε θα μπορούσε να της αντισταθεί. Οι Κινέζοι, αληθινός χειμαρρός, θα απλώνονταν σ' όλο τον κόσμο. Αν τώρα φαντασθούμε όλους τους έγχρωμους της Ασίας ενώμενους (Κινέζους, 'Ιάπωνες, 'Ινδούς κτλ.) θα είχαμε μπροστά μας μια συμπαγή μάζα που θα προσήγγιζε τα δύο δισεκατομμύρια.

Η καταπληκτική πρόοδος της έρυθρης Κίνας του Μάο Τσέ Τουνγκ δίνει σ' αυτό τον κίνδυνο, που ήταν ως προχτές ακόμη μόνον υποθετικός, μια τραγική επικαιριότητα. «Οι λευκοί, γράφει ο 'Αμερικανός δημοσιογράφος Κρίπλ, συνήθισαν να μη βλέπουν παρά πέρα από τη μύτη τους. Πιστεύουν ότι ο κόσμος τους ανήκει κι' αλληλοτραβώντας για να εξασφαλίσουν ο καθένας τη μεγαλύτερη μερίδα. Η άφύπνισή, όμως, μπορεί να είναι αύριο τσαγική. Για τη στιγμή, η δύναμη βρίσκεται με το μέρος μας. Αλλά η αίσθητική υπεροχή βρίσκεται με το μέρος των έγχρωμων. Κι' αυτή η υπεροχή είναι συντριπτική». Στους τέσσερις κατοίκους της υφ'ηλίου, ο ένας είναι σήμερα Κινέζος.

Κι' έπειτα από 20 ή 30 χρόνια, η αναλογία θα είναι 1:3. Αλλά υπάσχει κάτι που είναι περισσότερο σημαντικό. Λόγω του χαμηλού βιωτικού επιπέδου, των πλημμυρών κτλ. η μέση διάρκεια της ζωής στην Κίνα δεν ξεπερνάει τα 25 ή 30 χρόνια. Η σύγκριση που κάμνουμε, λοιπόν, πάρα πάνω δεν είναι σωστή. Γιατί στους λευκούς, λόγω της σημαντικής βελτιώσεως των βιωτικών συνθηκών και της συστηματικής καταπολέμησης των διαφόρων ασθενειών, υπερτερούν οι άνθρωποι ηλικίας άνω των 35. Αν, λοιπόν, περιορισθούμε μόνον μεταξύ των νέων, θα έχουμε σήμερα ένα νεαρό Κινέζο στους τρεις νεαρούς κατοίκους της υφ'ηλίου και αύριο ένα νεαρό Κινέζο τους δύο νεαρούς κατοίκους της υφ'ηλίου.

Δε θα ήταν μικρότερη η άπειλη από το μέρος των 'Ινδών, αν ο Παντίτ Νεχρού κατάφερε να εξαφανίσει μερικές προλήψεις από τους συμπατριώτες του, όπως έκανε ο Μάο Τσέ Τουνγκ στην Κίνα. Αλλά ο διαρκής εφιάλτης των 'Ινδών είναι η πείνα, που τίποτα, ωστόσο, δεν την δικαιολογεί. Γιατί, με λίγη προσπάθεια, η χώρα αυτή θα μπορούσε να γίνει μία από τις πλουσιότερες του κόσμου. Αλλά σήμερα οι περισσότερες εκτάσεις μένουν άκαλλιέργητες.

Στις 'Ινδίες, εξ' άλλου, υπάρχουν σήμερα 200 εκατομμύρια βώδια. Αντιστοιχεί, δηλαδή, ένα βώδι στους δύο κατοίκους. Αλλά τα ζώα αυτά αποτελούν ένα νεκρό κεφάλαιο. Γιατί η θρησκεία τους απαγορεύει στους 'Ινδούς να φάνε το κρέας τους ή να χρησιμοποιήσουν το δέρμα τους. Τα χρησιμοποιούν μόνο για να δαγώνουν τα χωράφια τους και για διάφορες μεταφορές. Σ' ελάχιστα μόνο περιοχές άρμέζουν τις αγελάδες για να πάρουν το γάλα τους.

Αλλά τίποτα δε μάς λέει ότι αυτή η κατάσταση θα συνεχιστεί. Πολλά πράγματα, τουναντίον, μιλούν για το αντίθετο. Στις 'Ινδίες πνέει από κάμποσο καιρό ένας νεωτεριστικός άνεμος, αν και ασθενής ακόμη. Το βέβαιο είναι ότι η νέα γενιά αναπτύσσεται σήμερα χωρίς τις προλήψεις του παρελθόντος. Οι 'Ινδίες βραδίζουν άργα αλλά σταθερά στο δρόμο της πρόοδου και δεν αποκλείεται να εξελιχθούν αύριο σε σοβαρή δύναμη. Ένα καινούργιο σύννεφο θα προστεθεί τότε στα τόσα άλλα, που απειλούν την κυριαρχία της λευκής φυλής.

Μια Έλληνίδα αστρολόγος για τη Μαργαρίτα

«Η πριγκίπισσα Μαργαρίτα θα παντρευτεί μέσα σε δεκαοκτώ μήνες το αργότερο! Και, μάλιστα, θα παντρευτεί από έρωτα!»

Η έντυπωσιακή αυτή προφητεία για το αισθηματικό μέλλον της άτυχης Αγγλίδας πριγκίπισσας προέρχεται από μια Έλληνίδα αστρολόγο, έγκαιρα ενημερωμένη από πολλά χρόνια στο Λονδίνο, την Κατίνα Θεοδοσίου. Η Κατίνα Θεοδοσίου έχει αποκτήσει, με τις επιτυχημένες, κατά κανόνα προβλέψεις, της, εξαιρετική φήμη στην αγγλική πρωτεύουσα και οι νέες της υψηλής αριστοκρατίας την συμβουλευούνται πάντα πριν προχωρήσουν σ' έναν αισθηματικό δεσμό ή πριν πάνε σε μια δεξίωση, όπου είναι ένδεχομένο να γνωρίσουν τον επίδοξο νηπιότη.

Η Έλληνίδα αστρολόγος έζησε πώς η Αφροδίτη βρίσκειται τώρα, στο ζώδιο της Μαργαρίτας. Σε θέσι που εύνοει εξαιρετικά τους γάμους από έρωτα, άρνήθηκε, όμως, να διευκρινίσει αν θα πρόκειται περί τούτου. Αλλά η πριγκίπισσα θα αγαπήσει και θα παντρευτεί κάποιον άλλο.

— 'Ηλία, δε βλέπεις πώς σήμερα φυσάει ο άνεμος από την 'Ομόνοια κατά δω; Κλείσε γρήγορα το παράθυρο μη γίνουμε μούσκεμα! (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Και να μās ξανάρθετε. Τα παιδιά ευχαριστηθήκαν πολύ με την επίσκεψή σας!

— Αστεϊεύσαι, μαμά; Αφού πηγαίνω για να ζητήσω αύξηση θέλεις να φορέσω το καλό μου φόρεμα;

ΕΙΝΑΙ Η ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΕΚΕΙΝΟ το βράδυ η Χαίδω του Νίτσου, η πεντάμορφη άρχοντοπούλα της 'Ερμιονίδας, κρυφά από τον πατέρα της και τη μάνα της, που είχαν πέσει να κοιμηθούν, στεκόταν στην εξώπορτα του σπιτιού της και περίμενε να περάσει ο καλός της, ο Τάκης Ντούσας. Η νύχτα ήταν σκοτεινή και την προσέλαγε από αδιόκριτα βλέμματα. Κάθε βράδυ, την ίδια ώρα και στο ίδιο μέρος, καρτερούσε να δει τον αγαπημένο της, να πουν στα πεταχτά λίγα λόγια, να σφίξουν τα χέρια τους, να ανταλλάξουν κανένα φιλή και να χωριστούν. Ο γέρο-Νίτσος, με το άμετρο βίος, λογαρίαζε να την παντρεύει με κάποιο άρχοντοπούλο απ' την πρωτεύουσα, το Δημήτρη Διαμαντή. Μα ήταν φοιτητής ακόμη εκείνος κι' ο κουμπάρος του — ο πολιτευτής δηλαδή, που έκανε τα προξενιά — του παράγγελλε κάθε τόσο:

— Μη βιάζεσαι. Όπου νάναι ο Διαμαντής τελειώνει το Πανεπιστήμιο. Είναι φτωχός, μα κρατιέται από τρανό δόλ. Με την προίκα που θα το δώσης, θ' άνοιξη γραφείο και θάχει πολλές δουλειές. Γιατί οι γνωριμιές του φτάνουν ως το παλάτι.

Ήταν το έτος 1860. Ο γέρο-Νίτσος, που φιλοδοξούσε από χρόνια να εγκατασταθεί στην πρωτεύουσα, έκανε υπομονή και περίμενε το γαμπρό, που του έταζε ο κουμπάρος του. Μα δε σκεφτόταν το ίδιο και η Χαίδω: «Η άρχοντοπούλα είχε αγαπήσει μ' όλη τη δύναμη της άώνας ψυχής της τον 'Ιάκη Ντούσα, το πιο φτωχό, μα και το πιο τίμιο παλληκάρι του χωριού της. Έομιζαν τις νύχτες οι δύο τους κρυφά κι' ανταλλάζαν όρκους αιώνας αγάπης και λατρείας. Οι συναντήσεις τους γίνονταν στη ρεματιά του Κρουνού, σε μικρή απόσταση από τ' άρχοντικό της κοπέλας. Εκεί έπλεκαν τα πιο όμορφα τους όνειρα, τις πιο γλυκές τους ελπίδες κι' ήταν ευτυχισμένοι. Μα κάποιο βράδυ τους πήρε είδησι ένας κακός γείτονας. Μια και δύο τότε, πήγε και τα ξεφούρνισε όλα στον πατέρα της. Ο γέρο-Νίτσος έγινε έξω φρενών με τη θυγατέρα του.

— Βγάλτο απ' το νοού σου, της είπε, τον Τάκη το Ντούσα μήτε για δούλο μου δεν τον θέλω. Θά σ' έφαζα σαν τ' τραγιά, που με ρεζίλεψες, μα έχε χάρη, που έδωσα λόγο στον κουμπάρο μου για το Διαμαντή. Αν μάθω ωστόσο πως τ'ό ξαναμίλησες, θα τον κάνω να πάρη τα μάτια του και να φύγ' απ' το χωριό.

Δεν αποκρίθηκε η Χαίδω, μόνο πήγε και κλείστηκε στην καμάρα της κι' έλαμψε όρησ ολοκλήρης. Από εκείνη την ημέρα, έκανε καιρό να δει τον αγαπημένο της. Καθώς όμως περνούσαν οι βδομάδες κι' οι μήνες, το πράγμα άρχισε να ξεχνιέται. Ο πατέρας της χαλάρωσε την επίβλεψή του. Έτσι, οι δύο έρωτευμένοι κατόρθωσαν να ξανασμίξουν. Όχι βέβαια όπως πρώτα. Μα οι λίγες στιγμές, που βλέποντοσαν, ήταν αρκετές γι' αυτούς.

Ο Τάκης την έσφιγγε με λατρεία πάνω του.

— Κάνε λίγη υπομονή, αγαπημένη μου, την παρακαλούσε. Πολύ γρήγορα θάχω δικό μου κοπάδι. Δε θα δουλεύω πιά σε ξένα χέρια. Θάμαι κύρης του εαυτού μου και κανείς άλλος δε θα με διαφεντεύη, εκτός από σένα.

Κι' ο πατέρας του, που θέλει να με παντρεύη μ' άλλον; Αυτό δεν το συλλογίσαι;

— Αν δε θέληση να μās δώσει την εσχά του, τότε θα σε κλέψω. Αφού μάς βράζει έμποδα στην αγάπη μας, θα κάνουμε κι' εμείς ό,τι μπορούμε για να την κρατήσουμε ψηλά. Αχ, Χαίδω μου, γιατί να είμαι φτωχός;

Η άρχοντοπούλα τον παρηγορούσε με τρυφερά λόγια:

— Είσαι φτωχός; Τάκι μου, μα η καρδιά σου είναι πλούσια, του έλεγε. Κάλλιο να σκοτώθω χιλιάδες φορές, παρά να παντρευτώ έναν άλλον. Έναν άνθρωπο που μήτε τον είδα ποτέ, μήτε τον θέλω.

Ωστόσο, ένα πρωί, ο πολιτευτής απ' την Αθήνα έστειλε μήνυμα στον κουμπάρο του, πώς θα έφτανε με το γαμπρό σε δύο μέρες. Άνταψαν οι ποδιές του γέρο-Νίτσου κι' ολόκερο το χωριό βούισε πως η Χαίδω παντρεύονταν. Τίμαθε αυτό κι' ο Τάκης Ντούσας και σφίχτηκε η καρδιά του. «Όστε τελειώσανε τα ψέμματα; Θα έχανε για πάντα την αγαπημένη του, τώρα ακριβώς που κόντευε ο καιρός να την κάνει γυναίκα του; Όχι, δε θ' άφηνε να γίνει ένα τέτοιο πράγμα! Δε θ' άφηνε να του την πάρη ένας ξένος μέσα απ' τα χέρια, επειδή ήταν πρωτεύουσάναος και δικηγόρος! Άγαπούσε τη Χαίδω και τον αγαπούσε. Στην ανάγκη θα τον καλούσε να χτυπηθούν με τις πιστολές τους. Θάθαινε μπροστά του, θα του έλεγε την αλήθεια κι' αν ήταν άντρας, αν βαστούσε η καρδιά του, δε δέχονταν την πρόκλησή!

— Δε θα κάνω καμμία άτιμία, ψιθύριζε μόνος του. Δε θα τον χτυπήσω μαμπατσικά. Θα του μιλήσω παλληκαρίσικα κι' αν έχη φιλότιμο, ως έρθη να μετρηθούμε. Ένας απ' τους δύο πρέπει να λείψ' απ' τη μέση...

Ο Τάκης Ντούσας περίμενε τότε θα βραδυάσει για να τρέξει στην αγαπημένη του. Μα ήρθε το βράδυ κι' όταν πήγε, η Χαίδω δε φάνηκε πουθενά. Ξαναπήγε την επομένη. Το ίδιο. Με πληγωμένη καρδιά το παλληκάρι πήρε τους λόγγους και τα βουνά κι' όλη τη νύχτα δεν έκλεισε μάτι. «Ήξερε πως την άλλη μέρα θα έρχόταν ο γαμπρός απ' την Αθήνα για να τους χωρίση για πάντα. Ο Τάκης δε μπορούσε πιά να κρατήση τον πόνο του. Χαράματα γύρισε στο ύπστατικό, που δούλευε, πήρε την πιστόλα του και ξανάφυγε τρέχοντας. Ο σκοπός του ήταν να στήσει καρτέρι στη δημοσιά, απ' όπου θα περνούσε ο Δημήτρης Διαμαντής. Και δεν έκανε λάθος. Κατά το μεσημέρι, τον είδε να έρχεται καθάλα στο αλόγο του. Δίπλα του έρχόταν ο πολιτευτής.

— Αυτός είναι! μουρμούρισε ο Ντούσας. Ποιάς άλλος φοράει πράγκα στην 'Ερμιονίδα;

Ο Τάκης Ντούσας κύταζε δόλογυρα. Έρηνιά, Μο νάχα ένα κοπάδι πρόβατα έβσκε πίο πέρα και τίποτ άλλο. Μ' ένα πήδημα, βρέθηκε μπροστά στους δύο καβαλλάρηδες και έψωσε τ' αναστήματά του. Τον είδαν εκείνοι και τρώμαζαν, γιατί τον πέρασαν για ληστή. Μα το παλληκάρι μίληκε άμέσως στο θέμο του. Κόιταζε για λίγο σιωπηλός το νεώτερο κι' ύστερα τον ρώτησε βιαστικά:

— Είσαι ο Δημήτρης Διαμαντής;

Ξαφνιάστηκε ο άλλος με την ερώτησή κι' έγεννε «ναί»

— Έμαθα πως έρχεσαι ν' άραβωνιάσθης τη Χαίδω του Νίτσου... έλεπε ο Ντούσας στον Διαμαντή.

Οι έρωτευμένοι της 'Ερμιονίδας

με το κεφάλι. — Κι' εγώ είμαι ο Τάκης Ντούσας, έξηγησε ο άλλος. Έμαθα πως έρχεσαι ν' άραβωνιάσθης κι' εκείνη. Σάν είσαι τίμιος άντρας ή γύρνα πίσω και φύγε, ή έλα να χτυπηθούμε κι' όποιον πάρη ο χάρος!

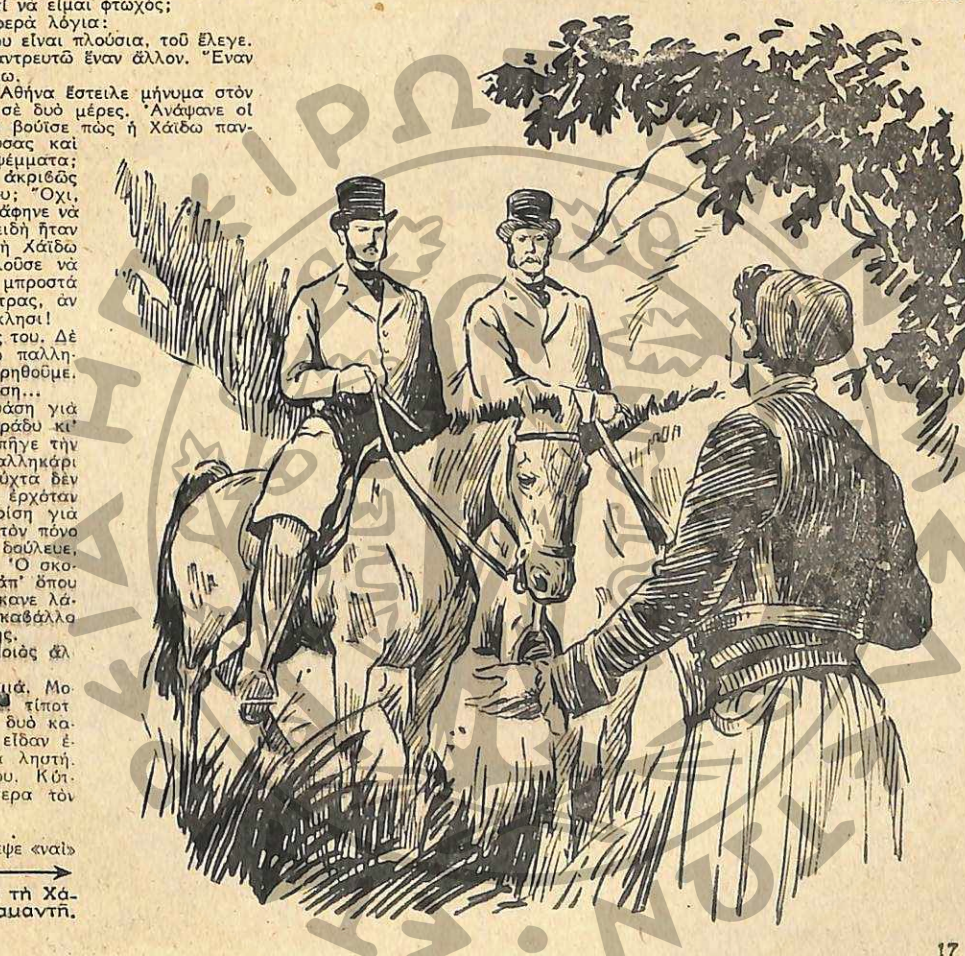
Έγινε άσπρος ο Διαμαντής, μα τα μάτια του άστραψαν από θυμό. Κόιταζε το συνοδό του, σά να τον ρωτούσε με το βλέμμα τι έπρεπε να κάνει και πώς να φερθή. Ο πολιτευτής, όμως, αντί να προσπαθήσει να βάλη τα πράγματα στη θέση του, φέρθκε επιπόλαια. Θύμωσε κι' έβρισε το Ντούσα. Αυτό έκανε το Δημήτρη να πάρη βάρρος. Έτσι, έντελως έσφαινα, έσυρε την πιστόλα του και την άδειασε έναντίον του φτωχού έρωτευμένου, που τον πληγώσε στον ώμο. Παρ' όλο το τραύμα του όμως, πρόλαβε κι' αυτός να πυροβολήση. Η σφαίρα σφηνώθηκε στο στήθος του νεαρού Αθηναίου και τον άφησε στον τόπο. Ο πολιτευτής έβλεπε τότε τις φωνές και το παλληκάρι άναγκάστηκε να φύγ' τρέχοντας. Η πληγή του τον πονούσε φορητά, μα έκανε κουράγιο, ώπου να φτάση σε μία χωριά, που μόνο αυτός την ήξερε. Στο μεταξύ, ο πολιτευτής μίληκε στο χωριό του και προσπάθησε να το ξεσηκώση στο πόδι, να κυνηγήσουν το φονιά. Πράγμα περίεργο όμως, κανείς δεν το κούνησε απ' τη θέση του, γιατί όλοι τους αγαπούσαν τον 'Ιάκη Ντούσα.

Ο πολιτευτής, με τη βοήθεια του γέρο-Νίτσου, έτρεξε στο σταθμό χωροφυλακής της 'Ερμιονίδας, όπου άναφερε το τραγικό γεγονός. Ο έπί κεφαλής αξιωματικός σχημάτισε άμέσως ένα άποσπασμα και κίνησε να βρ'η το Ντούσα. Έφρασαν όμως τον κόσμο μέρα-νύχτα, χωρίς ν' ανακαλύψουν το παραμικρό του ίχνος. Έτσι, ένα μήνα ακριβώς άργότερα, το κεφάλι του άτυχου παλληκαριού έπικρυφθηκε για πέντε χιλιάδες δραχμές. Έλυναν και μαράζωναν στο μεταξύ η Χαίδω από την αγωνία για τον κατατρεγμό του αγαπημένου της. Όσο για τον πατέρα της, τον καταριόταν:

— Νά, λοιπόν, ποιόν αγαπούσες! της φώναζε. Ένα φονιά, που πήγε κι' έγινε ληστής με τη συμμορία του Μακρυγιάννη. Τώρα δα ήρθε ο ένωματάρχης και μου το είπε. Μα, έννοια σου, που θα πάη; Γρήγορα θα ήρθε το κεφάλι του παλουκωμένου στην πλατεία...

Η Χαίδω έδγαλε μια κραυγή και λιποθύμησε. Μα ο γέρο-Νίτσος, αντί να τη λυπηθή, την παράτησε και βγήκε στο δρόμο, για να διαλαλήση παντού πως «έδιδε άλλας πέντε χιλιάδας δραχμές εξ' ιδίων πόρων, εις εκείνον όστις έφερε νεκρόν ή ζώντα τον Τάκη Ντούσαν». Όταν ώστόσο γύρισε ο γέρος στ' άρχοντικό του, δε βρήκε εκεί τη θυγατέρα του. Ρώτησε τη γυναίκα του, τους δούλους του και τους μπιστικούς του. Κανείς δεν την είχε δει. Άναστατώθηκε πάλι το χωριό κι' ύστερα από λίγο όλοι ήξεραν πως η πεντάμορφη Χαίδω είχε εξαφανιστή. Πού είχε πάει; Αυτό μαθεύτηκε την επομένη, που βρήκαν το κορμί της τοακισμένο στο βάθος μιας χαράδρας. Μετανοιώνοντας ο γέρο-Νίτσος για το κακό που έκανε στην θυγατέρα του, άρχισε να κλάμματα και τούς θρήνους. Μα ήταν πια πολύ άργά, τα δάκρυα δε μπορούσαν να την άναστήσουν. Δύο βδομάδες άργότερα, σε μία ένέδρα της χωροφυλακής, σκοτώθηκε κι' ο Τάκης Ντούσας. Έτσι η τραγωδία της 'Ερμιονίδας — που χρησίμευε στον Περσέα για να γράψη τη «Χαίδω» του — έκλεισε για πάντα τη μαύρη της αλυσίδα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

δαίνετε τις σκάλες πατώντας πάντα στα νύχια. Είναι ένας απ' τους καλύτερους τρόπους για να παχύνουν οι πολύ αδύνατες γάμπες.

Και μία άλλη ωφέλιμη άσκηση: Στέκεσθε με τα πόδια ενωμένα και τα χέρια στους γοφούς, ανασπώνετε σιγά-σιγά στις μύτες των ποδιών, όσο ψηλότερα μπορείτε, κι ύστερα ξανακαμπλώνετε. Επαναλαμβάνετε 20 φορές.

Κάνετε μασσάζ πρωί και βράδυ, όχι πολύ σφιχτά, απ' τον αστραγάλιο προς το μηρό.

Αν είσατε γενικά αδύνατη, κάνετε μία κατάλληλη δίαιτα για να πάρετε μερικά κιλά. Θα παχύνουν τότε και οι γάμπες σας, όπως έλο το σώμα σας.

Αν τώρα οι γάμπες σας έχουν κάποιο ελάττωμα, χρειάζεται ιδιαίτερη προσοχή στον τρόπο, που καθόσα-στε, ώστε να μη τονίζετε ακόμα περισσότερο το τούλα-μα σας αυτό.

Διαλέγετε καρέκλες κανονικού ύψους. Καλύτερα να μη σταυρώνετε καθόλου τις γάμπες σας. Αν όμως δε μπο-ρίτε να κόψετε αυτή τη συνήθεια, σταυρώνετε τις τούλα-χιστον πάνω απ' το γόνατο.

Σημειώστε, ότι η στάση που δίνετε στις γάμπες σας όταν κάθεσθε, δείχνει ώριμμένα ση-μεία του χαρακτήρου σας. Αν π. χ. κάθεσθε με τα γόνατα ανοιχτά και σταυρωμένα τα πόδια χαμηλά (Εικ. 1) φανερώνετε τεμπελιά και άφρον-τισιά για όλα. Αν, αντίθετα, έχετε τα γόνατά σας ενωμένα και τα πό-δια σας πολύ ανοιχτά και περασμέ-να πίσω απ' τα πόδια της καρέ-κλας (Εικ. 2) είσατε τύπος νευρι-κός. Αν σταυρώνετε ψηλά τις γάμ-πες σας και «αγκαλιάζετε» τη μία απ' αυτές με το άλλο σας πόδι (Εικ. 3), σάς χαρακτηρίζει επιτί-θευσι.

Σπουδαίο ρόλο για τις γάμπες παίζουν επίσης τα παπούτσια. Φρον-τίστε να νάναι άνετα και να εφορμώ-ζουν καλά στο πόδι. Φορώντας συνε-χώς πολύ ψηλά τακούνια, κάνετε να προσητούν οι γάμπες κι' οι αστρά-γαλοί σας. Περιορίστε λοιπόν, τα τακούνια αυτά μόνο για ειδικές πε-ριπτώσεις (όταν θέλετε να πάτε σε μία επίσκεψη, σ' ένα πάρτυ, κλπ.). Αλλάζοντας το ύψος των τακουνιών σας μιά-δυο φορές την ημέρα, αν-μπορείτε, ξεκουράζετε τους μύς του ποδιού.

Τα πολύ στενά ή τα πολύ φαρδιά παπούτσια, καθώς και τα στραβο-πατημένα, κουράζουν τη γάμπα και προκαλούν κακή στάση και άχαρο χτόχρωμα δειχνουν τη γάμπα παχύτερη, οι σκούρες τη δείχνουν πιο περπατήμα. Αλλά κι' οι κάλτσες έχουν τη σημασία τους. Οι ανοι-χτόχρωμες δείχνουν τη γάμπα παχύτερη, οι σκούρες τη δείχνουν πιο

χοντρή.

Αν έχετε πολύ αδύνατες γάμπες, φοράτε κάλτσες χωρίς ραφή, γιατί η ραφή τις δείχνει ακόμα πιο αδύνατες.

Εκτός απ' το κανονικό σχήμα τους, οι γάμπες πρέπει ακόμα να είναι λείες. Τις απαλλάσσετε από τις περιττές τρίχες με μία καλή αποτριχωτική κρέ-μα, που δεν ερεθίζει το δέρμα (εκτός αν είναι αψύ-σικα ευαίσθητο). Αν ωστόσο οι τρίχες είναι λίγες και λεπτές, τις ξεθεριάζετε απλώς με δουλέν, ώστε να μη φαίνονται.

Όταν πρόκειται να καταργήσετε τις κάλτσες, τρίψετε τις γάμπες σας με μία ειδική κρέμα, που τις κάνει να φαίνονται πιο σκούρες, σαν ηλιοψημέ-νες. Η κρέμα αυτή φεύγει με το μπάτιο και πρέπει συνεπώς ν' ανανεώνεται — όπου να σκουρύνει πραγ-ματικά ο ήλιος τις γάμπες σας.

Πετάνε οι φλέβες στις γάμπες σας, από υπερ-κόπωση ή από έγκυμοσύνη; Είναι αρχή κιρσών, που πρέπει να τους προλάβετε πριν χειροτερέψουν, φο-ρώντας ειδικές ελαστικές κάλτσες. Υπάρχουν σήμε-ρα ωραιότερες τέτοιες κάλτσες ναύλου.

Όταν τα πόδια σας είναι κουρασμένα και πονάνε, τ' ανακουφίζετε μ' ένα χλιαρό ποδόλουτρο. Τα σκου-πίζετε ύστερα καλά προπάντων ανάμεσα στα δά-χτυλα, τους κάνετε μασσάζ με τούλα λεπτά και πέφτετε στο κρεβάτι.

Πριν κλείσετε το σπίτι σας, για να φύγετε για την εξοχή, φροντίστε:

1) Να σκεπάσετε καναπέδες και καθίσματα με καλύμματα ή χαρτί.

2) Να σκεπάσετε πολύφωτα, εικόνες κλπ. με τού-λι ή με φιλό χαρτί ή με σελοφάν.

3) Να ξεκρεμάσετε τους βαρείς πίνακες και κα-θρέφτες και να τους προφυλάξετε απ' την υγρασία.

4) Να χτυπήσετε και να βουρτσώσετε καλά τα στρώματα, τα μαξιλάρια, κλπ. Να τα διπλώσετε, να τα τυλίξετε με μία καθαρή λινάτσα και να βά-λετε μέσα λίγη ναφθαλίνη.

5) Ν' αφύγετε σε κάθε κάμαρα ένα βαθύ πιάτο με λίγη φορμάλ, για να φεύγουν τα παράσιτα.

6) Να κλείσετε τα ρολόγια νερού, γκαζιού, ηλεκ-τρικού.

7) Να κλείσετε έρμηκτα τα παντζούρια, αφήνον-τας όμως μισανοιχτά μερικά τζάμια για ν' ανα-νεώνεται ο αέρας και να μη μυρίση κλεισούρα.

'Εθιρελλίτα

"ΤΟ ΑΓΡΙΟΛΟΥΔΟΥΔΟ ΤΗΣ ΣΙΕΡΡΑΣ ΝΕΒΑΔΑΣ"

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο δόν Κάρλος μένει άουγκνίητος μπρο-στά στις παρακλήσεις του πατέρα του φερ-νάντο και άρνείται να του δώσει τη χάρη του γιου του. Την ίδια άρνηση αντιτάσ-σει και στο δόν 'Ινίγκο, που, συνεπής στην υπόσχεση που είχε δώσει στον φερνάντο, ζητάει από το βασιλιά τη χάρη του. Λίγο αργότερα, εμφανίζεται σ'α'νάκτορα της Γρανάδας η 'Εθιρελλίτα. Η νέα δεικνεί στο βασιλιά το δακτυλίδι του πατέρα του και την περγαμνή με την οποία την ά-νανωρίζει σαν κόρη του. Του άφηνείται κατόπιν την ιστορία της μητέρας της από την εποχή, που πωτωγνώρισε το βασιλιά οίλιππο. Σύμφωνα με την άρνησή της, ο άπρόσποτος και τραγικός θάνατος του βα-σιλιά οίλιππου ήταν έργο ενός πρίγκιπα των τοιγγώνων, που άγαπούσε τη μητέρα της. Ο άνθρωπος αυτός έδωσε στο βασι-λιά ένα ποτήρι με παγωμένο νερό, μέσα στο οποίο είχε ρίξει κάποιο δηλητήριο. Ο δόν Κάρλος παρακολουθεί με ζωρό έν-διαφέρον την άφηνισή της νέας και άνα-γνωρίζει τη γνωσιότητα της περγαμνής.

4ον

Από τους ανθρώπους αυτούς η μητέρα μου έμαθε πως ο βασιλιάς, που είχε ζεσταθή τρέχοντας μέσα στο δάσος, είχε ζητήσει ένα ποτήρι νερό και πως το ποτήρι αυτό του το πα-ρουσίασε ένας άγνωστος, που χάθηκε κατό-πιν. Οι περιγραφές γι' αυτό τον άγνωστο άναπακρίνονταν σ'α' χαρακτηριστικά του τοιγγώνων, που είχε τρέξει να ειδοποιήσει τη μητέρα μου. Από τη στιγμή αυτή, δεν της έμεινε η παραμικρή αμφιβολία πως ο τοιγ-γάνος είχε δηλητηριάσει το βασιλιά. Κι' άλλοι γίαιτροί, έκτος από τον πρώτο, είχαν τρέξει στο προσέφαλο του βασιλιά. Κανείς τους δεν είχε άναφύγει, πράγμα που έδειχνε πως η κατάσταση του ήταν σοβαρή. Αλλά δε μπορούσαμε να μάθουμε σοβαρά πράγματα από τους φρουρούς.

Κατά τις έντεκα, τέλος, άνοιξε η μεγά-λη πόλη κι' ένας άξιωματικός άνήγγειλε πως η κατάσταση του βασιλιά είχε καλύτερευσει και πως ο δόν Κάρλος άδύγαινε για να η-συχάσει τον πληθυσμό. Πραγματικά, ο βασι-λιάς εμφανίστηκε σε λίγο πάνω στο αλογό-του. Μαζί του βρίσκονταν ο γίαιτρος, με τον οποίο είχε μιλήσει η μητέρα μου, και δύο ά-ξιωματικοί.

Ήταν η πρώτη φορά, που έβλεπα τον πα-τέρα μου. Η τούλαχιστον η πρώτη φο-ρά, που ήμουν σε ηλικία για να μπορώ να τον θυμάμαι. Ήταν, σ' αλήθεια, πολύ ώ-ριμος, μ' όλο που το πρόσωπό του μού φα-νέκε πολύ άφρο εκείνη την ημέρα... Το άλο-γος προχωρούσε αργά. Ο βασιλιάς, που ή-ταν πολύ αδύνατος, πιανόταν με το ένα του χέρι από τη σέλλα, για να μην πέση. Το βλέμμα του πήγαινε πότε δεξιά και πότε ά-ριστερά, σ'α' να ζητούσε κάποιον άνάμεσα στο πλήθος... Η μητέρα μου, σ'α' να μάν-τενε πως αυτήν ζητούσε ο βασιλιάς, προ-χώρησε τότε μπροστά, σηκώνοντάς με σ'α' χέρια της... Πραγματικά, ο βασιλιάς στα-μάτησε σε λίγο πλάι μας... Το πλήθος, που σκεκόταν ολόγυρα, παραμέρισε μ' ευλάβεια και σεβασμό. Πολλοί από τους ανθρώπους αυτούς, άλλωστε, ήξεραν το σύνδεσμο της μητέρας μου με το βασιλιά... Λυγμοί άνα-μνήσαντο το στήθος της μητέρας μου και το πρόσωπό της ήσαν πλημμυρισμένο από δά-κρυα. Ο βασιλιάς άπλωσε τα χέρια του και με πήρε στην άγκαλιά του. Ένοιωσα τ'α' κα-τάμυχρα χείλη του πάνω στο μέτωπό μου. Τον άκουσα ταυτόχρονα να λέη στη μητέρα μου:

— Φτωχή μου Τοπάζια, ήρθες, λοιπόν, να με δής;

— Η συγκίνησή της μητέρας μου ήσαν τό-σο μεγάλη, που δεν κατάφερε να βγάλη λέξη από το στόμα της. Άκούμπησε μόνο το κε-φάλι της πάνω στο πόδι του καβαλλάρι και έσπασε σε λυγμούς.

— Για σένα μόνο βγήκα, είπε ο βασι-λιάς. Μόνο για σένα.

— Ο άγαπημένος κι' όμορφη βασιλιά μου, τραύλισε η μητέρα μου.

— Γλυκέ μου πατερούλη, είπα κι' εγώ γεμμανικά.

Ήταν η πρώτη φορά, που ο βασιλιάς άκουγε τη φωνή μου στη γλώσσα που άγα-πούσε.

— Τώρα που άφουσα αυτή τη μικρή να με φωνάζη με το γλυκό όνομα του πατέρα, μπο-ρώ να πεθάνω, είπε ο βασιλιάς.

— Νά πεθάνης; φώναξε η μητέρα μου. Ποιά τρομερή λέξη βγήκε από το στόμα σου, άγαπημένε μου βασιλιά;

— Είναι το θέλημα του Θεού, άπάντησε ο βασιλιάς Φίλιππος. Από τη στιγμή που ήπια αυτό το παγωμένο νερό, που μού έφερε ο άγνωστος, ένοιωσα το θάνατο να χώνεται ως τα κόκκαλά μου.

— Άγαπημένε μου βασιλιά... όμορφε μου βασιλιά, έλεγε η μητέρα μου.

— Σε σκεφτόμουν όλη τη νύχτα, φτωχή Τοπάζια, συνέχισε ο βασιλιάς. Ναι, σκεφτό-μουν έσένα και το παιδί μου... Δε μού μένει πούλς καιρός να ζήσω κι' έτσι δε μπορώ να κάμω εκείνο που θα έπιθυμούσα...

Πήρε κατόπιν ένα σκακουλάκι, που ήταν δεμένο με χρυσόκλωστές και το έδωσε στη μητέρα μου.

— Άφίκο πίσω μου μία ζηλότυπη σύ-ζυγο, που μπορεί να σε καταδιώξη, φτωχή Τοπάζια, έσπευσε. Αυτό το σκακουλάκι πε-ριέχει διαμάντια, που μπορούν ν' αξίζουν γύρω στις διακόσιες χιλιάδες σκούδα. Εί-ναι η προίκα της κόρης μας, καλή μου Το-πάζια.

— Έβγαλε κατόπιν από το χέρι του ένα χρυσό δακτυλίδι με το στέμμα των δουκών της Βουργουνδίας και το έδωσε στη μητέρα μου.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

'Ανθρωπότης

Νέοι και γέροι είδών-είδών κάνουν επίμονα γιουρούσια και ξεμυσακάρουν σωρών στις Κηποιές και στα Μαρούσια, για ν'α' ξεκαθούν αρκετές απ' τις μεγάλες τους τ'ς έννοιες με λουλουδιές τελετές και παρελάσεις λουλουδιώνες!

Έρρημ' όλοι παρατούν την πολυθεωρητή 'Αθίνα και σ'α' προάστια ζητούν ρόδα, γαρύφαλλα και κρίνα. Γιατί οι μπεκρήςες 'Αθηνών δεν έσπευδαν, τέτοιες ώρες, να συγκρατήσουν το κοινόν με τελετές... ρετινοφόρες!

Κι' όμως κι' έμεις, μωρέ παιδιά, πρέπει να κάνουμε παράτες και του κρασιού πιν... μυρωδιά να περιφρονούμε σ'α' στρατες... Έτσι άσχενα προς στο στούντι κόσμος και κόσμος, πιά, δα ρέπη και με κρασί μόνε.

πώς δλα... ρόδινα (τα βλέπει!)

Μόνο με σούρα ι- (σχυρή) κέφι θα βολίση για (τραγουδία) και δαχνη ευπρός (του αυθωρεί, όλου του κόσμου τ' (λουλουδία!)

Διότι όσο διαρκεί το κρασινόπι και το (πιώμα) σαν... παπαρούνα (φυσική) θάνα κι' η μητή του (άκομα!)

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— Με το δακτυλίδι αυτό, ο γυιός μου, όταν θα γίνη βασιλιάς της 'Αραγωνίας και της Καστίλλης, θα μπορέση ν' αναγνωρίση την αδελφή του. Αν, όμως, δεν τ'α' κάμη για όποιοςδήποτε λόγο, τα διαμάντια αυτά θα έ-πιτρέψουν στην κόρη μας να ζήση άνετα και να βρη έναν καλό σύζυγο.

— Η μητέρα μου ήθελε να κρατήσει μόνο το δακτυλίδι, αλλά ν' άρνηθή το σκακουλάκι με τα διαμάντια. Ο βασιλιάς, όμως, την άνάγκασε να τ'α' πάρη και τ'α' δώ.

— Το πρόσωπό του είχε γίνει τώρα κατά-λευκο και φαινόταν έτοιμος να λιποθυμήση. Έγειρε το κορμί του κι' η μητέρα μου ά-πλωσε τα χέρια της για να τον συγκρατήση.

— Ο γίαιτρος, που είχε σταθή παράμερα, πήγε κοντά.

— Φύγετε, είπε στη μητέρα μου.

— Άλλ' η μητέρα μου δεν κινήθηκε από τη θέσι της.

— Θέλετε να πεθάνη μπροστά σ'α' μά-τια σας; της ψιθύρισε ο γίαιτρος.

— Πιστεύετε, λοιπόν, πως η παρουσία μου κάνει κακό στο βασιλιά; ρώτησε η μη-τέρα μου.

— Όχι, άπάντησε ο γίαιτρος. Άλλ' η συγκίνησή μπορεί να τον σκοτώση.

— Η μητέρα μου με ξαναπήρε στην άγκα-λιά της. «Ελα, κόρη μου», μού είπε.

— Τη στιγμή, εκείνη, άκούστηκε μία σπα-ρακτική κραυγή. Ήταν η βασιλίσσα 'Ιωάν-να, πιδ άφρη από τον έτοιμοθάνατο σύζυγό της, που έτρεχε οδρλιάζοντας:

— Πέθανε! Μού είπαν πως πέθανε!... Φοβήθηκα και πιάστηκε από το λαιμό της μητέρας μου... Φύγαμε... Η μητέρα μου έτρεξε καμμία έκαστοις μέτρα. Άλλά, νοιώ-θοντας πως οι δυνατόι της την άφηναν, κά-θισε στη ρίζα ενός δένδρου... Τα πούσια άλόουσα μαλλιά της σκέπασαν το πρόσωπό μου σαν πέπλο. Όταν η μητέρα μου ξανα-σήκωσε το κεφάλι της, κ'α' τα έδωκε άλόουρα.

— Άλλά δεν είδα ούτε τον πατέρα μου ούτε τη βασιλίσσα 'Ιωάννα. Είχαν ξαναμνη στο ά-νάκτορο.

— Όσο κρατούσε αυτή η άφηνισή, ο νεαρός βασιλιάς δεν είχε π'α' λέξη, ούτε είχε δείξει την παραμικρή συγκίνησι. Όταν, όμως, εί-δε τη νέα να πνίγεται από τα δάκρυα, άπλω-σε το χέρι του και της έδειξε μία πολυθρόνα.

— Καθίστε, της είπε. Έχετε το δικαίω-μα να καθίσετε μπροστά μου. Δεν είμαι ακό-μη αυτοκράτορας.

— Άλλ' η νέα, που όπως θα μάντεψαν οι άνα-γνώστες μας, δεν ήσαν άλλη από την 'Ε-σθιρελλίτα, κούνησε προς τα πίσω το κερά-λι της:

— Όχι, άπάντησε άρρωστη με να φτάσω ως το τέλος... Βρήκα εδώ όχι τον αδελφό μου, αλλά το βασιλιά μου. Δεν θ'α' να του ζήτησω να μού δώση τη θέσι, που μού άνη-κε, αλλά να τον παρακαλέσω να μού κάμη μία χάρη... Αν οι δυνατόι μου λείψουν, θα πέσω μπροστά σ'α' πόδια σας, μεγαλειότατε.

— Άλλά δε θα καθήσω ποτέ μπροστά στο γυιό του Φίλιππου και της 'Ιωάννας.

Πινύονταν από τη συγκίνησή. Η ψυχρή ύ-ποδοχή του βασιλιά που δεν είχε βρη ούτε έναν τρυφερό λόγο να πη στην αδελφή του, της είχε κάμη βάσει έντύπωσι. Κατάφερε, ωστόσο, να συγκρατήση και συνέχισε:

— Μείναμε μαζί με τη μητέρα μου στη ρίζα αυτού του δένδρου. Το μόνο που κατα-φεραμε να μάθουμε ήταν, ότι ο βασιλιάς, γυ-ρίζοντας στο άνάκτορο, ξαναπες στο κρε-βάτι του... Την άλλη μέρα, μάθαμε πως είχε προσπαθήσει να μιλήση, αλλά δεν κατάφερε να βγάλη παρά μόνο μερικές άνωφρες κρα-υγές από το στόμα του... Το άπόγεμα της άλ-λης ημέρας, έλασε άόλετα τη μιλιάν του... Την τρίτη ημέρα, κατά τις έντεκα, μία φω-νή άκούστηκε από το άνάκτορο: «Ο βασιλιάς πέθανε!»

Οι περισσότερες γυναίκες είναι σέ θέσι να σ'α' πούνε τα μέτρα του στήθους, της μέσης ή της περιφέρειάς τους, ά-γχοούν όμως τις διαστάσεις, που έχουν οι γάμπες τους.

Αν λοιπόν είσατε μετρίου άναστήμα-τος, οι γάμπες σας πρέπει να έχουν περί-μετρο 22 πόντων στον αστράγαλο, 34 στο γαστροκνήμη (στη μέση τους περίπου) και 37,5 στο κάτω μέρος των μηρών. Τότε μπορεί να θεωρηθούν τέ-λειες.

Περιστό να πούμε πόσο συντελούν οι ωραίες γάμπες στη γοητεία της γυναίκας!

Η Μαρίενη Νητήριχ και η Μπέττυ Γκρέιμπλ ά-σφάλισαν τις δικές τους για τ'α'ράστια ποσά... Βέβαια, τέτοιες ιδέες γάμπες είναι σπάνιες. Όστόσο, κάθε γυναίκα, μπορεί να κάνη άρκετά πράγματα, για να καλυτερέψη αυτές που της έδωσε η φύσις.

Γάμπες χοντρές και πλαδαρές είναι συνέπεια γε-νικής παχυσαρκίας, κακής κυκλοφορίας του αίμα-τος, καταπονήσεως των αστραγάλων ή υπερτροφίας των μυών.

Αν οι αστράγαλοί σας είναι μόνιμα πρησμένοι, συμβουλευθήτε το γίαιτρό σας. Αν όμως το πρη-ξιμο είναι προσωρινό, από υπερκόπωση, κάνετε ένα ποδόλουτρο, προσθέτοντας στο νερό ιώδιο, και κρα-τάτε ψηλά τα πόδια σας όσο συχνότερα μπορείτε, έστω και για 5 λεπτά της ώρας (έτσι άποκτούν ωραίες γάμπες οι βασιλίσσες της καλλονής).

Νά μία καλή άσκηση για ν' άδυνατίσουν οι πα-χιές γάμπες: Κάθεσθε στο πάτωμα, με την κοιλιά σας τραβηγμένη προς τα μέσα. Τεντώνετε και τα δυο πόδια σας προς τα έξω. Και τεντώνετε πότε τα δάχτυλά σας, πότε τη φτέρνα σας, έναλλάξ. Με την άσκηση αυτή μπορεί σ'α'ν αρχή να «πιαστούν» λίγο τα πόδια σας. Επιδεινώνει όμως, και θ' άπο-κτήσουν πάλι την εύκνησία τους.

Όταν οι γάμπες είναι χοντρές και σφιχτές (όχι δηλαδή από λίπος, αλλά από υπερτροφία των μυών τους) πράκτεται συχνά για κακή κυκλοφορία. Δια-θέτετε λίγα λεπτά κάθε μέρα για να τις χτυπάτε δυνατά με τη φούχτα σας, να τις τσιμπάτε και να τους κάντε μασσάζ με τούλα.

Τρεις άπλες και αποτελεσματικές κινήσεις μασ-σάζ είναι οι έξης:

1) Κάθεσθε γάμω, με τα πόδια άνοιχτά. Πιάνετε τον ένα αστράγαλό σας με τις δυο σας φούχτες, με τους αντίχειρες προς τα έξω, και τριβετε σφιχτά τη γάμπα, απ' τον αστράγαλο προς το μηρό. Ε-παναλαμβάνετε 20 φορές.

2) Αρχίζοντας από τη φτέρνα, τσιμπάτε τη σάρκα στο πίσω μέρος της γάμπας. Συνεχίζετε όσο περισσότερο μπορείτε.

3) Λυγίζετε το γόνατο και χτυπάτε το πίσω μέ-ρος της γάμπας πότε με το ένα και πότε με τ' άλ-λο χέρι.

Άλλά κι' οι πολύ αδύνατες γάμπες είναι άντιστα-σθητικές όσα κι' οι πολύ χοντρές.

Σ' αυτή την περίπτωση, ώφελούν οι κατάλληλες άσκήσεις: ποδήλατο, πεζοπορεία, άρέβασια. Άνε-

ΤΙΣ ΓΑΜΠΕΣ ΣΑΣ

Τα κυριώτερα ελάττωματά τους

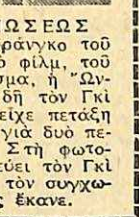
24

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor discoloration and faint smudges, characteristic of old paper. The left edge of the page is bound, showing the stitching and the inner cover material. The overall tone is warm and slightly yellowed.

κλεισμένη μέσα στη σπηλιά. "Εδγαίνα από

Καὶ, προχτές, ὁ δὸν ἱνίγκα
ἐκέρη του πέρασαν ἀπὸ τῆς

βελάσκο κι' ἡ
ἐρα... Ἡ με-
πάρη τὸ χέρι του, γιὰ νὰ τ
λῇ της.

αλειότης σας ξέρει την περιπέτειά τους. Ο βασιλιάς, που παρακολουθούσε με άβυσθα την αφήγησή της, έκανε μια καταπικτική κίνηση με το κεφάλι του.

φέρη στα να-
νά θυμηθή.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συν

28

—Χάλασε το αυτοκίνητό μου, του είπε η 'Υδέρ. Θάχτετε την καλωσύνη να μου κάνετε μια βόλτα με το δικό σας;

Η ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ ΠΟΥ ΜΑΓΕΨΕ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Η ζωή της ήταν ένα φωτεινό μετέωρο

«Είμαι η ίδια κι 'Ομορφιά... η πραγματική εικόνα της 'Αφροδίτης!»

Έτσι περιγράφανε οι Παρισινοί την πεντάμορφη 'Υδέρ Λωράν, που μεσουράνησε στη γαλλική πρωτεύουσα, στα τελευταία χρόνια πριν απ' το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Η γυναίκα αυτή ήταν μυθώδης πλούσια, με ιδιότητα γιάτ, άλογα ιπποδομίων κι' ένα πολυτελέστατο μέγαρο στο Παρίσι. Ήταν ακόμα το είδωλο όλων των ανύπαντρων Γάλλων. Κι' όμως τη βασάνιζε συνεχώς η έμμονη ιδέα ότι δεν την αγαπούσε αληθινά κανείς άντρας! Γι' αυτό το λόγο μάλιστα έβριζε πρόωρα τέλος στη ζωή της.

Ο βίος της ήταν σωστό μυθιστόρημα. Είχε γεννηθεί σ' ένα χωριό της Γαλλίας, από φτωχούς γονείς. Κι' είχε τόσο υποφέρει απ' τις στερόχειρες και την πείνα, ώστε το μοναδικό της όνειρο ήταν να ξεφύγει κάποτε απ' την άθλια εκείνη ζωή.

Είχε ανακαλύψει γρήγορα πως ήταν έκπληκτο όμορφη και πως ένα χαμόγελο της άρκούσε για να πέσουν οι άντρες στα πόδια της. Και φρόντισε να μεταχειριστή 'Ευφυια και αποδοτικά το φυσικό αυτό χάρισμά της.

Το πρώτο βήμα της προς την επιτυχία ήταν όταν έγινε καμαριέρα κάποιας αριστοκράτισσας. Τά ώραία φορέματα της κυρίας της την έβαζαν σε τέτοιο πειρασμό, ώστε μία μέρα δέ βάσταξε πιά: Φόρεσε κρυφά ένα απ' αυτά και γλύστρισε έξω απ' το σπίτι, χωρίς να την πάρει είδηση κανείς.

Μόλις είχε κάνει μερικά βήματα στο δρόμο, διαταυρώθηκε με τη λιμουζίνα του πλούσιου και ηλικιωμένου υφασματομπόρου Λουί Γκουπέλ. Βλέποντας την ωραιότητα και κομψότητα εκείνη κοπέλλα, ο Γκουπέλ φώναξε στο σπαρφό του να σταματήσει εκείνη έξω και αρωματισμένη ευγενικά την 'Υδέρ αν μπορούσε να της φανή γοητισμός σε τίποτα.

—Ευχαριστώ, κύριε, απάντησε εκείνη επίσημα, ούτως το γοητευτικότερο να-μυγέλο της. Ξέρετε, χάλασε

τ' αυτοκίνητό μου! Θάχτετε την καλωσύνη να μου κάνετε μια βόλτα στο Παρίσι με το δικό σας;

Όσοι να τελειώσει η «βόλτα», είχε μαγέψει τόσο με την όμορφιά της το γέρο, ώστε της πρόσφερε όλα τα πλούτη του για να δεχτή να ζήσει μαζί του. Κι' έτσι η 'Υδέρ υπέρεσε επιτέλους να γνωρίσει τη ζωή που όνειρευότανε: Είχε τουαλέτες, γυναικικά, υπικό, ένα πολυτελές διαμέρισμα — κι' ένα θαυμαστό που δεν της χαλούσε κανένα χατήρι.

Ένα σύννεφο όμως σκίαζε τον ούρανό της ευτυχίας της: «Ήξερε καλά πως ο Γκουπέλ δεν την ήθελε γι' αυτήν την ίδια, αλλά για να περηφανεύεται παρουσιάζοντας την στους κοσμικούς κύκλους, που σύνταζε.

Πέρασαν έτσι κάμποσι μήνες. Ύστερα, ο Γκουπέλ πέθανε ξαφνικά. Ευτυχώς, είχε φροντίσει να κάνει τη διαθήκη του κι' άφισε στην 'Υδέρ το τεράστιο μισθό του, πολυτίμους καλλιτεχνικούς θησαυρούς, γιάτ, δυο πολυτελή διαμερίσματα στο Παρίσι κι' ένα εξασφαλισμένο εισόδημα 600 λιρών τη βδομάδα.

Στά 18 χρόνια της, η 'Υδέρ είχε τον κόσμο της πόδας της. Ντυνότανε με μοντέλα των μεγαλύτερων παρισινών οίκων μόδας, φορούσε πανάκριβα κοσμήματα κι' έδινε μυθώδεις δεξιώσεις.

Ξαφνικά, ο διαχειριστής της την πληροφορήσε ότι είχε εξαντληθεί ο λογαριασμός της στην Τράπεζα κι' ότι ένα σωρό χρέη της είχαν μείνει απλήρωτα! Οι πρελλές σπατάλες της την είχαν καταστρέψει. Τι θάκανε τώρα; Πούλησε τα γιάτ και τους ζωγραφικούς πίνακές της, για να πληρώσει όλα χρωστάσεις. Κράτησε όμως όλα τα ακριβά κοσμήματά της. «Αν τά πουλούσε κι' αυτά, θα συμπέρανε ο κόσμος πως είχε φτωγύνει και θα της φέρονταν τότε όπως μεταχειρίζονται οι επιτυχημένοι ένα πεσμένο φίλο: διαχινώντας τον απ' τους κύκλους τους»

Έτσι συνέχισε την κοσμική ζωή της και τις αμέ-

τοχές, έρωτικές επιτυχίες της. Τώρα όμως φρόντιζε να «μαδά» τα θύματά της... Τά χρόνια πέρασαν. Η 'Υδέρ έγινε μεσόκοπη. Το μαγευτικό άλλοτε πρόσωπό της άρχισε να αλλοιώνεται από ρυτίδες. Οι φίλοι της κουράζονταν κι' έφευγαν πιο γρήγορα. Και τά χρέη της μεγάλωναν.

Γιά ένα χρονικό διάστημα γνώρισε μία καινούργια λάμψη, όταν σχετίστηκε με τον περίφημο «επιχειρηματία» και μεγαλοπατεώνα Στα-βίσκυ. Αποκτήσε και πάλι πλούτη, κοσμήματα και γυναικικά. «Επειτα όμως ο Στα-βίσκυ πέθανε, αφήνοντας πένω του ένα οικονομικό σκάνδαλο που συγκλόνισε όλη τη Γαλλία της εποχής εκείνης.

Η 'Υδέρ έμεινε πάλι μόνη. Και τότε της συνέβη το άσχημοτερο πράγμα της ζωής της: 'Αγάπησε πραγματικά!

«Αλλά η καρδιά της δεν πέτυχε στην έκλογή της. Ο αγαπημένος της, κάποιος Ζωρζ Ζερνίαν, ήταν παντρεμένος, με παιδιά, και γνωστός «παλαιοφρονακός», ο οποίος έπαιρνε λεφτά απ' τις πλούσιες ηλικιωμένες κυρίες...»

Η 'Υδέρ τον έρωτεύθηκε τρελλά και τούδωσε, τι της άπαιε. Τον έπεισε να εγκαταλείψει την οικογένειά του και να φύγει μαζί της.

Πήγαν στο Μοντεκάρλο. Η 'Υδέρ έδειχνε μία παράξενη αποφασιτικότητα.

Αφού έπαιξε στο καζίνο κι' έχασε όλα της τα λεφτά, γύρισε στο ξενοδοχείο με το φίλο της. Μιά ώρα αργότερα, ένας καμαριέρης άκουσε απ' την κάμαρά τους μία πιστολιά.

Ανοίξαν την πόρτα και βρήκαν το Ζωρζ νεκρό και την 'Υδέρ έτοιμολάνε. —Ποιος τόκανε, αυτό; τη ρώτησαν.

—Τον ήθελα... πολύ... Ήταν το καλύτερο... και για τους δυο μας! Ψιθύρισε εκείνη, πριν ξεσηκωθεί.

Η γυναίκα που είχε περάσει όλη τη ζωή της στην πολυτέλεια, πέθανε απένταρη.

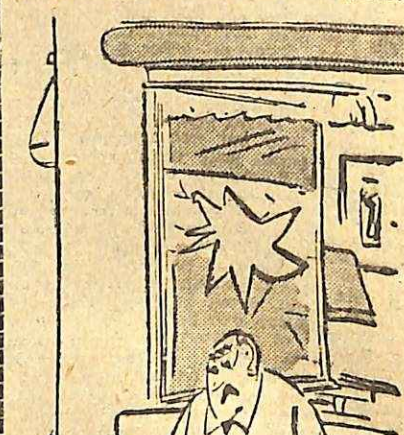
—Ποιος την πέταξε;

—Μήπως είδες, Καίτη, την καμαριέρα που έβγαλε το ξυρίσμα;

—Είπα, συνέχισε την κοσμική ζωή της και τις αμέ-

ΣΤΟ ΚΑΠΕΛΛΑΔΙΚΟ! —Μου επιτρέπετε να σας προσφέρω αυτό το έπαθλο, μαντάμ, εξ' ονόματος της διευθύνσεως; Σπάσατε ρεκόρ!

—Ποιος την πέταξε;

ΤΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟ

«χωριό τών μπάρ»

Πώς το Λαουτενχάουζεν της Δ. Γερμανίας, γέμισε από δολλάρια!

Σ πριν από λίγους μήνες, το Λαουτενχάουζεν της Δυτικής Γερμανίας ήταν ένα ασημένιο χωριό με 58 σπίτια και 300 κατοίκους. Οι κάτοικοί του, όπως γίνεται σ' όλα τα χωριά, κοιμόντουσαν με τις κότες, ζυμύσαν με τους πετεινούς και η ζωή τους κυλούσε μονότονα ανάμεσα στο χωράφι, στο σπίτι και στη μία και μόνη μπυραρία.

Σήμερα, όλα αυτά έχουν αλλάξει. Το Λαουτενχάουζεν δεν είναι πια ένα ασημένιο χωριό, μα το περίφημο σ' όλη τη Γερμανία «χωριό τών μπάρ». Οι κάτοικοί του, από τριακόσιους που ήταν, έχουν αωθήσει σε πεντακόσιους. Και ο ρυθμός της ζωής τους έχει κι' αυτός αλλάξει, έχει μιμηθεί τον ρυθμό της ζωής τών κατοίκων τών μεγαλουπόλεων!

Η αίτια, που προκάλεσε τόν ολοκληρωτική αυτή μεταμόρφωση και που κάνει τώρα το Λαουτενχάουζεν να προσελκύει με την ιδιόρρυθμη «γραφικότητα» του τους τουρίστες και τους φιλοπερίεργους, στάθηκε... ο ψυχρός πόλεμος!

«Αν δεν υπήρχε ο ψυχρός πόλεμος—λένε οι χωρικοί— οι 'Αμερικανοί δεν θα είχαν εγκαταστήσει μία μεγάλη αεροπορική βάση έξω από το χωριό μας. Κι' έμεινε δα θα είχαμε πλούτισει!»

Η εγκατάσταση της αμερικανικής αεροπορικής βάσεως κοντά στο Λαουτενχάουζεν είχε σαν πρώτο αποτέλεσμα να διαχυνθούν οι αγγελάδες από έναν σταθλο και να γίνη ο σταθλος αυτός μπάρ, που του δόθηκε η ονομασία «Ατλάντικ». Γρήγορα, όμως, διαπιστώθηκε πως το έ-να μπάρ ήταν ανεπαρκέστατο για να καλύψει τις τεράστιες ανάγκες του πολυάριθμου προσωπικού της αεροπορικής βάσεως για ύπνο, για τζίν και για ού-σκυ! Και, μετά το «Ατλάντικ» άκο-λούθησαν το «Πασιφικ», το «Ελντοράν-το», το «Τσάρλς», το «Χιλ Μπίλλ», ώ-που δεν έμεινε στο μικρό γεωγραφικό χω-ριό σταθλος για σταθλος και άποθηκε για άποθηκε, γιατί όλα μεταμορφώθη-καν σε μπάρ, που φτάσανε τόν αριθμό τών έντεκα, με τού να αωθήσουν ακόμη!

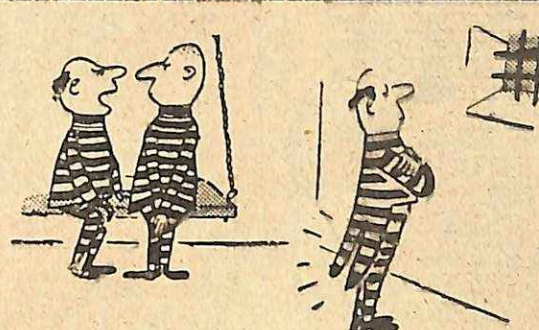
Φυσικά, ένα χωριό με έντεκα μπάρ, παύει πιά να είναι χωριό. Και προπαν-τός, όταν πελάτες αυτών τών μπάρ, εί-ναι 'Αμερικανοί υπαξιωματικοί και ση-μύτες, με τεράστιο μισθό, που τόν ξε-δεύουν όλο για τη διασκέδασι τους! Τά μπάρ δεν άργησαν να πλουτιστούν με όρχηστρες χορευτικής μουσικής και με γοητευτικές σερίφτες από το Μόναχο και την Φρανκφούρτη, που σπένσανε ά-μέσως μόλις έμψαν πώς στο Λαουτεν-χάουζεν τρέχουν τά δολλάρια...

Αλλά και οι ντόπιοι δέ μπορούσαν να μείνουν άνευρημένοι από την ξαφνική αυτή αλλαγή. Πούλησαν τά χωράφια τους, τά ζώα τους—που άνημετώπιζαν, άλλωστε... στεγαστικό πρόβλημα μετά την μεταβολή τών σταθλων σε μπάρ!—και τό ρίξεαν όλοι στις «τουριστικές επι-χειρήσεις». Για ένα δωμάτιο περισσευ-ούμενο, που τό νοικιάζανε σε 'Αμερικα-νό, που δεν τού άρεσε να κοιμάται στη βάση, ή σ' έναν από τούς καλλιτέχνες και τίς σερίφτες, που έρχόντουσαν ά-πό κάθε γωνία της Γερμανίας, φτάσανε να παίρνουν 150 μάρκα—δηλαδή 1000 δραχμές—τόν μήνα!

Όσο για τίς νεαρές χωρικές του Λα-ουτενχάουζεν, έγιναν άγνώριστες με τά χωράφια παντελόνια και τ' αμερικανί-κα πουλόβερ. Άρκετες παντρεύτηκαν κι-όλας με 'Αμερικανούς σημύτες.

Από τόν πακτωλό τών δολλάριων, που μπάινει άκατάπαυστα στο χωριό τους—προπαντός δύο μέρες κάθε μήνα, τίς επαύ-νταίης, που ελπίζουν οι 'Αμε-ρικανοί τόν μισθό τους—οι κάτοικοι του Λαουτενχάουζεν χτίσανε ένα και-νούργιο δημαρχείο κι' ένα καινούργιο σχολείο στή βέσι τών προηγούμενων, που τά κρεμάσανε χωρίς τόν παραμικρό δισταγμό. Τό παρκαράνε, μάλιστα, τό-σο σε πολυτέλεια, ώστε τά δυο αυτά κτίρια να στοιχίζουν πάνω από 350.000 μάρκα—δηλαδή, πάνω από 2 έκαστο-μύρια δραχμές!

Επιπλέον, στο μικρό χωριό, όπου όλο-τε δεν υπήρχε προχόφο ούτε για δείγμα, σταθμίζουν τώρα έφτά 'Εμμερ-νέ-τες και άλλες τσές «Όπελ», ενώ, τε-λευταία, άνοίξαν ένα κατόστημα με έ-σκαρραγα νάβλον για τίς κυρίες και δεσποινίδες του Λαουτενχάουζεν και δύο παντύνια, άπορραίτητα από τότε που οι χωρικές θέωρησαν σαν άσυνέπιστα με την σημερινή οικονομική εδρωστιά τους τά σχολολόγια με τάν μπουγάδα!

—Ήταν μαίτη ντ' οτέλ σε μεγάλο ξενοδοχείο!

Επίκαιροι σίχοι

ΚΡΥΦΕΣ ΕΛΠΙΔΕΣ

Ευθύς μόλις οι μένιστοι συνήλθαν στην Γενεύη, μία μικροπαρεξηνησιόδοκτη συνέδη, γιατί στρουγγύλη τράπεζαν οι μόν επιθυμούσαν... κι' οι άλλοι το τετράγωνο τράπεζι προτιμούσαν...

«Όστόσο δεν το τράβηξαν επίμονα το τέλι, μα θέ... (στρουγγύλη) τράπεζα έκάθσαν εν τέλει κι' ελπίζει όλη η 'Υψηλός να προτανεύση εκεί η λογική συζήτησι κι' η «τετράγωνική»!

ΤΕΡΠΝΕΣ ΑΠΟΡΡΟΦΗΣΕΙΣ

Με λήνη ο συμπλοίτης μας κυττάει έκάν 'Α άκων, τήν νέαν άναστατώνει του χώρου τών «πιδάκων», που ζαναμασκάδεται, ζαναμαστροπείται, και χρέμα, για κατήρη του ζαναμασκαροπρίται...

Μπροστά του, τέλος, οι άστοι με δέος σταματούν και λένε άπάνω στα γερά κι' άδρά τους μπατηρή...

«Ίδου, παιδιά, οι πιδάκες που ύδατα πετούν και ύδωρ πιά γά βγάζουν... άπορροφάνε χρήματα».

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟΙ ΕΠΙΛΟΓΟΙ

Μοντέρνο και περιβλεπτο γραφείο ταξιδιων, ατόιδων δημουργημα κι' ανδρών επιτηδεών, ξεσηκώσε δολάρια προσκυνών άσκέρι και ρεστο το παρήρπε στής Δαμασκού τά μέρη!

Είς... άσκήτας μετέβαλε τουτέστιν τούς ανθρώπους κι' ως δικαιολογών του μπορεί να σου αντιπείνη, ότι άφού έπήσαν εις τούς 'Αγιους Τόπους, όφείλαν... όσοιάρτρες να γίνονε κι' εκείνοι!

ΚΑΤΟΠΙΝ ΕΟΡΤΗΣ

Κατόπιν περιοπουδαστης μελέτης άρμοδίας καινούργια μέτρα έλήφθησαν προς χάριν τής παι- (δείας) εις το έξής να έκουνε και «συνταρισμού»!

Μά τέτοιον πρόβλημα ύφιστάται από τριμήνου ήδη, άφού οι μαθητάδες κι' οι νεοί γενικώς, με τού... «προ-πό» έμπλέκτικαν το γνώριμο παι- (χνίδι) και παίζουν ρεφενίζοντες και συνεταιρικώς!

ΤΙΜΕΣ ΑΕΡΙΩΘΟΥΜΕΝΕΣ

Έμμόνως διαδίδεται κι' ύποστηρίζεται ήδη πως έγιναν άπρόσβια τά πιο πολλά μας είδη, γιατί πολλοί μεσαζόντες κι' «αεριτζήδες» όλοι των, ρυθμίζουν τά κέρδη τους με άνειρη άπόλυτη!

Με λόγους άλλους βλέπουμε στα χρόνια μας αυτά, μα και διαπιστώνουμε τήν σημερινή ημερα, πως οι... «αεριτζήδες μας» γεμίζουν λεφτά και τρών οι εργαζόμενοι κοπανιστόν... άέρα!

ΕΡΩΣ ΒΟΥΚΟΛΙΚΟΣ

Για τήν Μπαρντό τρελλαίνεται και φλέγεται μεγάλως κάποιος βρασκός θερμόαιμος κι' επαρχιώτης Γάλλος και διαρκώς σκεπτόμενος τήν τόση της σαγήνη, έπρε τήν άπόφασιν ό... ίσκιος της να γίνη!

Πουλά, λοιπόν, συνέχεια τής στήνης του τά πλάσματα κι' άντι, πιά, τού ποιμνίου του ν' άκούη τά βελά- (σματα) γιά τής «Μπέ-μπε» τά θαληντρα τήν τακτική του (άλλάζει) κι' αυτός πλέον ό ίδιος... μπε, μπέεεε! παντού βε- (λάζει)!

ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΦΑΡΜΑΚΕΡΕΣ

Περι φαρμάκων γίνεται συζήτησι και πάλι γιατί, λέει, άνατήρη τά περιμένει κι' άλλη γιάτ, αυτοί που άρωματίζουν στή γή μας τή μοισαία, άς πάνε να γιαντρεύωνται με τήν... πικραγγουρά!

«Αν γίνη, πάντως κύριοι, κι' η σύζησις έκείνη, θα πη ότι τό χάλι μας, άγίατρευτο δα μείνη, κι' έκείνοι που γιά μέριμνα συχνά μας κοπανάνε, θα πη πως, άναντρίρητα, γιά... (χάπια) μας περνάνε!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΤΟ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΟ «ΤΑΓΜΑ

του Ουρανίου Τόξου»

Θέλει να ένωση έλες τίς φυλές και τίς θρησκείες της Γης!

Ο πανικός, που έμπνέει ή σκέψη ενός ένδοξόμενου άτομικού πολέμου, έχει κάνει πολλούς—ανάμεσα σ' έκείνους, έννοείται, που τό μυαλό τους άνέκαθεν δεν λειτουργάσε και πολύ σωστά!—να άραματίζονται τούς πιο παράξενους, και έξωφρενικούς συχνά, τρόπους, γιά να έ-ξασφαλίσουν στήν άνθρωπότητα τήν ειρή-νη και να άπαιρέσουν τό έρσιάλτικο αυτό ένδοξόμεινο.

Ένας από αυτούς είναι και ό πρώην καλόγερος Φραντρίκ Μπουσσό, που ίδρυ-σε, έδώ και λίγα καιρό, στή Λωζάννη, ένα περίεργο θρησκευτικό τάγμα, τό «Τάγμα του Ουρανίου Τόξου», με τόν φι-λόδοξο σκοπό να συνενώσει, σε μία πα-γκόσμια συμμορία, όλες τίς φυλές και ό-λες τίς θρησκείες της Γης! Γιά να τονί-ση, μάλιστα, τήν «οικουμενικότητα» του τάγματος του, ο Μπουσσό τό πρόκλασε μ' έναν θύρα, που άποτελεί σύμβολο του χριστιανικού σταυρού με τό άπότέρι τών 'Εβραίων, και με μία σημαία, που άπο-τελεί συνδυασμό τριών άλλων σημαιών: τής άγγλικής, τής έλβετικής και τής ση-μαίας του 'Ισραήλ.

«Η ιδέα μου είναι πολύ άπλή-άπανά-ται ό πρώην καλόγερος, που άναγκάστη-κε να βγάλη τό ράσο γιά χάρι του «Ου-ρανίου Τόξου», σ' έκείνους, που τόν είρω-νούνται γιά τήν πρωτοβουλία του. Η ιδέα αυτή στριγγίζεται στο έπί σ' όλες τίς θρησκείες ύπάρχει ένα κοινό σημείο: Η πίστι στόν Θεό και στόν άνθρωπο, ή άγά-πη γιά τόν Θεό και γιά τούς άνθρώπους. Η συνειδητοποίηση του κοινού αυτού στοιχείου είναι ό μόνος τρόπος, που θα μας βοηθήσει στήν λύσι τών παγκόσμιων προβλημάτων».

Και, ως έδώ, ίσως ο Μπουσσό να ήην πασολογίζεται άπόλυτως. Άλλά στή μέ-θοδο τής έφαρμογής της, είναι, καθώς θα δούμε, πολύ φυσικό, ή πρωτοβουλία του Μπουσσό να προκαλή τά άκρόατα γέλοια όλων τών άποαδμήποτε ίσορροπη-μένων κατοίκων της Λωζάννης.

Οι πενήντα όπαδοί του πρώην καλόγε-ρου—38 γυναικες και 12 άντρες, που προσπλητίστηκαν στίς ιδέες του κι' έγι-ναν μέλη του «Τάγματος του Ουρανίου Τόξου»—συγκεντρώνονται, δυο φορές τήν έβδομάδα, στο νοικιασμένο διαμέρισμα του δεύτερου όρόφου μιας πολυκατοικίας, και εκεί, άφού φάσσουν ένα άπλοο ρά-σο πάνω από τά ρούχα τους, άρχίζουν ένα έξωφρενικό ρεσιτάλ. Οι γυναικες το-ποθετούνται σε ήμικύκλιο και ψέλνουν, συνοδεύοντας τούς ψαλμούς τους με τρουμπέτες και με τούμπαν, ενώ οι άν-τρες σούσουφρονούν στή σε άσπληή κατανάλει. Άνδρσά στα λευκά άκάτα, τό μόνο που έχωσσει είναι τό καφτί ρά-σο του Φραντρίκ Μπουσσό, με ροζιένη στο στήθος τήν τρισηπτάση σημαία του Τάγματος.

Οι προσέχοντες και οι ψαλμωδίες φανί-ζουν στίς έφτά τά Βασίδια και τελειώνουν στίς δυο τό πρωί. Έπικολευθεί ένα διπ-δικό μπεκφέστ και κατόπιν τά μέλη του «Τάγματος του Ουρανίου Τόξου» γυρίζουν στή σπία τους, γιά να δαντινούν κι' πάλι ύπάλληλοι, δακτυλογράφες, πωλή-τριες κλπ.

Τό περιεργότερο απ' όλα είναι πως ή διαδίκασια της θρησκευτικής αυτής τελε-τής, που έπαναλαμβάνεται, άς έ Τετάρτη και Σάββατο, γίνεται γύρω από δυο ά-δειες πολυέστες, όπου, αν οι όπαδοί του Τάγματος πραγματοποιήσουν, θα έρθουν μία μέρα να καθίσουν ή 'Ελισάβετ και ο Φίλιππος.

Η πρώτη από τίς δυο αυτές πολυέστε-ρες, άχι πολύ μοντέρνα, άλλα βαθιά και άνετη, και με τόν ύψος του «Ουρανίου Τόξου» κεντημένο στο έρεισινώτιό της, προορίζεται γιά τήν Βασίλισσα της Άν-γίας, που ο Μπουσσό σχεδίασε να τήν άναγάξουν, όταν πραγματοποιή ή «παγκόσμια συμμορία». Άγία Άντα-ά-τεσσα του Κόσμου! Η δεύτερη πολυέστα, μικρότερη από τήν πρώτη και λιγό-τερο πολυτέλεια, προορίζεται γιά τό μέ-λωνα αυτοκρατορικό σύζυγο και νύν δοίκα του 'Εδιμβούργου!

Θα ήτη, βέβαια: Καλά όλα τ' άλλα! Άλλά γιατί πρέπει, όταν ένωθι ή κό-σμος, να γίνη αυτοκρατορική του ή 'Ελι-σάβετ; Ο Μπουσσό, όμως, έχει τήν ά-πάντησι: Γιατί ή 'Ελισάβετ είναι—όπως αυτός ισχυρίζεται—κατ' έυθειαν άπόγονος του Βασιλέως Δαυίδ, από μία κόρη του τελευταίου Βασιλέως τών 'Ιουδαίων, που κατέφυγε στήν 'Ιρλανδία!

Όπως βλέπετε, ή θέσι του πρώην κα-λόγερου βρισκείται μάλλον... στήν ψυχια-τρική κλινική!

— "Θαθε τώρα ή ώρα να πληρώσης για όλες τις παλπαθροπικές σου! φώναζε ή Μάρσεν στο Μεριέ.

γειτονιάς. 'Ο Μάρσεν τόν παρακολουθούσε σάν ύπνωτισμένος, χωρίς να καταλαβαίνει πού βρισκότανε. Τέλος, τόν είδε να μπαίνει σ' ένα φτωχικό σπίτι και τόν άκουσε σέ λίγο να λήη.

— Άφαστε άνοιχτά τά παράθυρα, να μήν λίγος καθαρός άέρας. Κάνει πολλή ζέστη άπόψε...

Τότε μονάχα, μπροστά σ' αυτό τό φωτισμένο παράθυρο, ανέληφθη ή Μάρσεν πού βρισκότανε κι' ένοιωσε μία δυνατή συγκίνηση να τόν συγκλονίζει.

Τό χέρι του, πού κρατούσε τό πιστόλι, παράλυσε, ενώ μέσα στο μυαλό του άρχισαν να στριφογυρίζουν χίλιες σκέψεις.

Τό σπίτι έκείνο ήταν της κόρης του, πού είχε να τη δει άπ' τόν καιρό πού τόν στείλανε στα κάτεργα.

Μά τη σκεπτότανε πάντα και λογάριζε να έκδικηθι πρώτα τό Μεριέ κι' ύστερα να πάη να τη συναντήσει.

Τήν έβλεπε άσπαστο τώρα άπό τ' άνοιχτό παράθυρο ν' άγωνιά στο κρεβάτι της, να ύπνέρη. Άκούε ακόμα τό γιάτρο να δηλώνη πώς ύπληχαν μόνο έλαχυστες έλπίδες αλλά πώς θακανε ό,τι περνούσε άπ' τό χέρι του, για να φέρη στον κόσμο τό παιδί, χωρίς να θυσιάση τη μητέρα...

Με μάτια γουρλωμένα άπ' την άγωνία, ή Μάρσεν παρακολούθησε όλες τις φάσεις του τοκετού και τις ήρωικές προσπάθειες του γιάτρο να σώση την κόρη του. Τόν έβλεπε κατακόπιο, ιδρωμένο, ν' αγκυλίζεται υπεράνθρωπα για να τη γλυτώσει...

Τέλος, τό κλάμμα ενός μορού έκανε την καρδιά του να σκίρτηση!

— "Υστερα άκουσε τό γιάτρο να λήη, εύχαριστημένος: — Δέν υπάρχει πιά κανείς κίνδυνος. Μπορώ να φύγω. Άν χρειαστή όμως τίποτα, μπορείτε να με είδοποιήσετε..."

Κι' ή "Οσκάρ μάζεψε τά εργαλεία του, άρνήθηκε να πάρη λεφτά κι' έφυγε.

— "Ο Μάρσεν τόν άφησε να περάση άπό κοντά του άνεόχλητος.

— "Έσωσε την κόρη μου — έλεγε με τό νού του. Δέ μπορώ πιά να έκτελέσω την έκδικήσιν μου!..."

Κι' άνατρίχιαζε στη σκέψη, ό,τι, αν είχε σκοτώσει τό γιάτρο την ώρα πού έβγαίνει άπ' τό σπίτι του, όπως είχε σχεδιάσει να κάνει, ή κόρη του θαχε πεθάνει τώρα!...

Με σκυμμένο τό κεφάλι άπ' τις σκέψεις πού τόν βασάνιζαν, ξαναγύρισε στο έρημο σπιτάκι, όπου είχε φυλακίσει τό Μεριέ.

— Είσαι τυχερός, τού είπε. Μπορείς να γυρίσης σπίτι σου... Γύρισε κοντά τό γιο σου κι' εύχαριστήσε τον πού έσωσε την κόρη σου. Δέ φανταζόμουν πώς μπορούσες νάχης ένα τόσο καλό γιο!...

Αυτός σου γλύτωσε τη ζωή... Όσο για μένα, δέν πρόκειται πιά να σ' άνοχλώσω.

Κι' έφυγε χωρίς να γυρίση να κυττάξη τό σαστισμένο Μεριέ. Λίγες μέρες αργότερα, ή Έλενα Μάρσεν, ή κόρη του καταδίκου, πήρε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό, χωρίς να ξέρη ποιός της τό είχε στείλει.

— Όσο για τό Μεριέ, εξακολούθησε τις έπιχειρήσεις του, εύχαριστημένος πού είχε γλυτώσει τόσο φτηνά άπ' τά νύχια του Μάρσεν, τού επικίνδυνου έχθρου του.

Α. ΚΙΝΓΚ

ΜΙΑ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

— Η νεαρή και πλουσιώτατη Βελγίδα Ζυλί Ντυφλαίρ διάλεξε, για ν' αυτοκτονήσει, τόν πιο έκκεντρικό και πολυδάπανο τρόπο πού μπορούσε να γίνει.

Κομψότατα ντυμένη, μπήκε, ένα βράδυ, σ' ένα «ανάιτ-κλάμπ» τών Βρυξελλών και, άφού κάθησε μόνη της σ' ένα τραπέζι, προσφέρθηκε να κερσά, σε δσους θαμώνες ήβελαν, σαμπάνια.

— Ό μόνος όρος, πού έβασε γι' αυτή τη γενναϊόδωρη προσφορά, ήταν, όσκι θα τόν άποδεχόντουσαν, να φωνάζουν όλοι μαζί ύψωνοντας τά ποτήρια τους, κάθε φορά πού θα άνοιγε καινούργιο μπουκάλι: «Ζήτω ή θάνατος!».

— Άρκετοί βρεθήκανε πρόθυμοι να λάβουν μέρος, σ' αυτό τό μακάβριο άσπείο — καθώς τό νόμιζαν — και, τις πρώινες ώρες, ή Ζυλί Ντεφλαίρ πλήρωσε έναν επίβλητικό λογαριασμό για 247 μπουκάλια σαμπάνιας!

— Πληρώνω, φώναζε, τά έξοδα της κηδείας μου, της πιο άφραίας κηδείας τού κόσμου!

— Έπειτα, πριν οι μεθυμένοι από τούς άκεανούς της σαμπάνιας θαμώνες προλάβουν να καταλάβουν τί σχεδίαζε, ή έκκεντρική Βελγίδα έβγαλε ένα περιστροφικό από την τσάντα της και τίναξε τά μυαλά της στον άέρα!

— Όπως μεθύθηκε αργότερα, ή άρραβωνιαστικός της την είχε άναταλείψει τό ίδιο άπόγευμα, για μία άσημη δακτυλογράφο.

ΘΡΥΛΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΞΕΡΧΑΙΝΕΤΑΙ ή ΦΑΩΝ!

— Η φήμη απλώθηκε με τη γρηγοράδα της άστραπής σ' όλη την πόλη.

Ταπεινός βορκαρης ήταν ή Φάων. Πήγαινε με τη βάρκα του επιβάτες κι' έμπορεύματα στην άπάντη ακτή της Μικράς Άσίας και ξαναγύριζε με καινούργιο φορτίο από κει. Μά, πράγμα παράξενο γι' άνθρωπο της θάλασσας, ήταν ταυτόχρονα εξαιρετός δρομέας.

— Η φύση τόν είχε προικίσει μ' εύκινητα μέλη. Άλλά κι' ή ίδιας είχε καλλιεργήσει αυτή τη φυσική ικανότητα συχνάζοντας, κάθε φορά πού τού δινόταν ή ευκαιρία, στα γυμναστήρια, για ν' άναμετρήθι με τούς άλλους νέους της ηλικίας του. Κι' όπως τούς είχε ξεπεράσει όλους, πήρε μία μέρα τη μεγάλη άπόφαση να δοκιμάση την τύχη του και στην Όλυμπια.

Γύριζε τώρα από κει νικητής.

Μόλις μαθέυτηκε ή έρχομός του, οι κάτοικοι της Λέσβου, άντρες και γυναίκες, κατηφόρισαν προς το λιμάνι, για να υποδεχτούν αυτό τό πολλήκερ, πού είχε δοξάσει την πατρίδα τους. Άνάμεσα τούς ήταν κι' ή Σαπφώ, ή έσκαυμένη ποιήτρια.

— Άκουστά μόνο τόν ήξερε ή Σαπφώ τό Φάωνα, πού όλοι παίνευαν την όμορφιά του. Δέν είχε τύχει να τόν δει ποτέ. Μά ή νίκη του στην Όλυμπια είχε ένοουσιάζει την εύαισθητή ψυχή της κι' έφτιαζε άμέσως ένα ποίημα για να τόν καλωσορίση όταν θαεβαινε από τό πλοίο.

— Συνεπαρμένη από τό ποιητικό όραμα της, είχε ύμνησει σούς στιχους της τόν Όλυμπιονίκη. Άλλ' όταν άντίκρυσε τό Φάωνα, ντράπηκε γι' αυτά πού είχε γράψει.

— Αυτός δέν είναι άνθρωπος! φώναζε δυνατά. Ένας Θεός βρίσκεται ανάμεσα μας, Λέσβειοι... Ό Άπόλλων ίσως ή τό άγαπημένο τόν παιδί, ή "Αδωνις!"

Ξέσπασε άμέσως την περγαμινή όπου είχε γράψει τούς στιχούς της κι' αύτοσχεδίασε στη στιγμή άλλους. — Ό Όλυμπιονίκης είχε περάσει πιά σε δεύτερη μοίρα. Έκείνος πού ύμνούσε με τούς καινούργιους στιχους της ήταν ή άρωας έρήδος, με τη θεική μορφή και τις ολοζώντανες άρμονίες τού ύπερχου κορμιού του.

— Όταν τέλειωσε την άπαγγελία της, πήγε κοντά στο Φάωνα, πλημμυρισμένη από συγκίνηση και κρυφή λαχτάρα και τόν προσκάλεσε ταπεινά να την έπισκεφθι στο σπίτι της. Για χάρη τού τό ζήτησε, αυτή πού ή Λέσβος της έβλεπαν σαν βασιλεύσα τούς και πού σταμπτούσαν τις κουδούνιες τους, όταν περνούσαν έξω από τό σπίτι της, για να μην ταραδούν τά ποιητικά όνειρά της.

Δέν ήταν πολύ νέα την εποχή έκείνη ή Σαπφώ. Κι' έστεκε στην πιο κρίσιμη καμπή της ζωής της, με την ψυχή σχεδόν άδεια. Είχε δώσει τά πάντα, χωρίς να πάρη ποτέ τίποτα πίσω.

Μικρή ακόμη, είχε χάσει τούς γονείς της κι' αργότερα, όταν μεγάλωσε, γνώρισε δύο φορές τό πικρό λευμή της έξορίας, γιατί ή μεγάλη άγάπη της για τη λήη, αυτή κι' ή πλημμυρισμένη από άγνους ένθουσιασμούς τερία κι' ή πλημμυρισμένη από άγνους ένθουσιασμούς τερία κι' ή πλημμυρισμένη από άγνους ένθουσιασμούς τερία κι' ή πλημμυρισμένη από άγνους ένθουσιασμούς τερία...

— Τήν πρώτη φορά την έβίωσαν μόνο από τη Μυτιλήνη. Άλλά ή δεύτερη την έξώρισαν κι' από τό νησί. Πήγε τότε στη Σικελία κι' εκεί παντρεύτηκε έναν πλούσιο έμπορο από την Άνδρο, τόν Κερκύλα. Ήταν ένας γάμος από συμφέρον. Φτώχη και δυστυχισμένη, ή ποιήτρια βρέθηκε στην άνάγκη να πείξη τά όνειρά της, για να εξασφαλίση τό ψωμί της. Από τό γάμο της αυτό να έξασφαλίση μία κόρη, πού την άνέμασε Κλειδά, όπως λέγονταν κι' ή μητέρα της. (Δέν θα την άλλαζε μ' όλη λυδία κι' ούτε ακόμη με την πολυάγαπημένη μου Λέσβο, θα γράφει αργότερα για την κόρη της).

Εύτυχώς γι' αυτήν, όμως, ή Κερκύλας πέθανε γρήγορα, αφήνοντας την κληρονομία της μεγάλης περιουγίας του κι' όπως, στο μεταξύ, είχαν διαορθη τά σίας του κι' όπως, στο μεταξύ, είχαν διαορθη τά σίας του κι' όπως, στο μεταξύ, είχαν διαορθη τά σίας του...

— Άλλ' οι περιπέτειες δέν είχαν αλλάξει την ψυχή της. Άνάφερε μαζί της τά πολλά άνικανοποίητα όνειρά της, τούς άσπερευτους πόθους της και τη μανιασμένη λατρεία της για την όμορφιά σ' όλες της τις μορφές. Στο γυρισμό της είχε ένα ειδικό μίση με τό μεγάλο σέχρονό της ποιητή Άλκαίο. Άλλά τό ειδικό μίση αυτό περιωρίστηκε σε μερικούς έμμετρους διατίσιμους κι' έμεινε χωρίς συνέγεια.

— Ό Άλκαίος της είχε γράψει: «Θέλω κάτι να σου πώ, αλλά ντρέπομαι». — Η Σαπφώ τότε τού άπάντησε: «Άν είχες πόθο όμορφο και καλό κι' αν ή γλώσσα σου δέν άνάδευε για να τη κάτι κακό, δέ θα σέκαζε κακό θόλου τά μάτια σου ή ντροπή, μά θα τάλεγε έλπίθερα και χωρίς να κοκκινίσεις».

Κι' άλλες παρόμοιες άπογοητεύσεις είχε ή Σαπφώ. Οι άνθρωποι δέν καταλάβαιναν τη φλόγα της. Κι' αυτή άδίαζε βλέποντας τά ποταπά ένστικτά τους. Έτσι, κουρασμένη από όλες αυτές τις μάταιες άναζητήσεις, έδωσε όλη της την ψυχή στην ποίηση, τη μουσική και τό χορό, συγκέντρωνε γύρω της κορίτσια από τις καλύτερες οικογένειες της Μυτιλήνης κι' έγινε ή βασκαύτη, ή έμπνευσμένη φίλη τους. Ξέρομε κάμποσες άπ' τις μαθήτρές της. Ήταν ή Γούρνια ή Μιλήσα ή Άνακτορία ή Κολοφονία Γαγγύλα ή Σαλμινία Εύμνη ή Τελεσίπια κι' ή πιο άγαπημένη από όλες ή Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

ΣΑΠΦΩ ΚΑΙ ΦΑΩΝ

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

— Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης. Άτίθια, πού είχε κοντά της τη θέσι δούλης.

ΔΕΝ άνησύχησε καθόλου ή Μεριέ από έκείνο τό άνώδυνο γράμμα. Δέν ήταν άπ' τούς ανθρώπους πού φοβούνται τούς έκδισμούς, γιατί είχε μετριοφύση καθε μέσο για να φτιάξη την τέραστια περιουσία του. Ό μόνος πού θα μπορούσε να τόν άνησυχήση, ήταν ή Μάρσεν. Άλλά γι' αυτόν είχε μάθει πώς είχε πεθάνει στα κάτεργα.

— Όσο για τόν άνθρωπο πού τόν άπειλούσε σήμερα πώς θα φανέρωνε τό παρελθόν του στο γιοί του, τόν "Οσκάρ, ήταν βέβαιος, ότι θα εξαγόραζε τη σιωπή του με μερικά χαρτονομίσματα.

— "Έτσι, δέ διάταξε να πάη στο ραντεβού πού τού έδωσε ή άγνωστος. Άλλωστε, παρ' όλη την ηλικία του — ήταν σχεδόν 50 χρονών — ήξερε ν' άμυνθι άποτελεσματικά με τό πιστόλι του, σε περίπτωση κινδύνου.

— Η συνάντησή του με τόν άγνωστο έγινε σε κάποιο έρημο σπιτάκι μιάς φτωχογειτονιάς.

— Δέ μ' άναγνωρίζεις, Μεριέ; τόν ρώτησε έκείνος. — Ό Μεριέ άνατρίχιασε συγκορμος.

— Σε νόμιζα για πεθαμένο... έλεγε μ' άγωνία. — Κι' είχες ηναχώσει άπόλυτα, Έ... Μά, όπως βλέπεις, κράτησα την ύπόσχεσί μου! Κατάφερα να δραπέτευω άπ' τά κάτεργα, για νάρθω να ξεκαθαρίσουμε τούς λογαριασμούς μας. Δέν έξασα πώς κλειστήκα έξ αίτίας σου στη φυλακή και πώς ήσουν έσύ ή άφορμή πού άτιμιάθηκε ή οικογένειά μου... Μά τώρα ήρθε ή ώρα να πληρώσης για όλες τις παλπαθροπικές σου!

— "Έλεος!... φώναζε ή Μεριέ. "Έχω ένα γιοί, πού με λατρεύει. Γι' αυτόν μονάχα ζω... Είν' ένας καλός γιάτρος... Άφασε με να ζήσω, και θα σου δώσω όσα λεφτά θέλεις! Θα φροντίσω να έπανορθώσω τό σφάλμα μου άπέναντί σου...

— Ό Μάρσεν γέλασε ειρωνικά. — Δέ μου χρειάζεται πιά ή βοήθειά σου, δήλωσε. Θέλω να έκδικηθώ!... Μά δέ θα σε σκοτώσω. Δέν αξίζει να λερώσω τό μαχαίρι μου με τό αίμα σου... Θα σε κάνω να πεθάνεις άπ' τη θλίψη πώς έγινες αίτία τού θανάτου τού γιου σου... Γιατί θα τόν σκοτώσω. Μεριέ, τό γιοί σου... ναι, εδώ, μπροστά στα μάτια σου!...

— Με μία κραυγή εξαγριωμένου θηρίου, ή Μεριέ ώρμησε πάνω στο Μάρσεν. Κυλιίστηκαν χάμα κι' οι δύο τους και πάλεψαν με λύσσα, προσπαθώντας να πνίξουν ή ένας τόν άλλο.

— Τέλος, ή Μάρσεν υπέρισχυσε. Κατάρθωσε ν' άποπλίση τόν Μεριέ και τόν έδεσε σφιχτά, για να μη φύγη.

— "Ηρθε ή ώρα της έκδίκησής! τού είπε με άγρια χαρά. — Καί βγήκε άπ' τό έρημο σπίτι!

— Έίχε προμελετήσει τό σχέδιό του. — "Ηξερε τό μέγερο τού Μεριέ κι' είχε φροντίσει να μάθη τις συνήθειες τού γιουί τού έχθρου του.

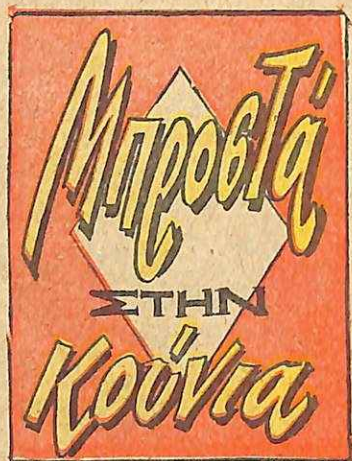
— Ήταν άποφασισμένος να τόν περιμένη ως την ώρα πού θα γύριζε άπ' τη λήση. Θα τόν άναγκάσει τότε με τό πιστόλι του να τόν ακολουθήση. Θα τόν οδηγούσε σε κείνο τό σπιτάκι και θα τόν έκτελούσε μπροστά στα μάτια τού πατέρα του!

— Μά ή "Οσκάρ βρισκόταν στο σπίτι, αυτό τό βράδυ. Ό Μάρσεν τόν είδε να βγαίνει βιαστικά, κρατώντας τη μικρή βαλίτσα με τά χειρουργικά εργαλεία του.

— Άλλά δέν ήταν μόνος. Τόν ακολουθούσε μία φτωχή γυναίκα, πού άγωνιούσε και τόν παρακαλούσε να κάνει γρήγορα.

— Θα προσπαθήσουμε να τη γλυτώσουμε, της έλεγε ή γιάτρος. Μην κάνετε έτσι... Θα κάνω ό,τι μου είναι δυνατό για να τη γλυτώσω. — Ό Μάρσεν δέν ήθελε νάχη μάρτυρες στο έγκλημά του. Τους ακολουθούσε, λοιπόν, με τη σκέψη πώς θα μπορούσε να πραγματοποιήσει την έκδικήσιν του έπειτα άπ' την Ιατρική επίσκεψη τού "Οσκάρ.

— Ό νύκας τού Μεριέ προχωρούσε τώρα στα δρομάκια μιάς λαϊκής

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Αυτός σου γλύτωσε τη ζωή... Όσο για μένα, δέν πρόκειται πιά να σ' άνοχλώσω.

Κι' έφυγε χωρίς να γυρίση να κυττάξη τό σαστισμένο Μεριέ. Λίγες μέρες αργότερα, ή Έλενα Μάρσεν, ή κόρη του καταδίκου, πήρε ένα μεγάλο χρηματικό ποσό, χωρίς να ξέρη ποιός της τό είχε στείλει.

— Όσο για τό Μεριέ, εξακολούθησε τις έπιχειρήσεις του, εύχαριστημένος πού είχε γλυτώσει τόσο φτηνά άπ' τά νύχια του Μάρσεν, τού επικίνδυνου έχθρου του.

ΜΙΑ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ

— Η νεαρή και πλουσιώτατη Βελγίδα Ζυλί Ντυφλαίρ διάλεξε, για ν' αυτοκτονήσει, τόν πιο έκκεντρικό και πολυδάπανο τρόπο πού μπορούσε να γίνει.

Κομψότατα ντυμένη, μπήκε, ένα βράδυ, σ' ένα «ανάιτ-κλάμπ» τών Βρυξελλών και, άφού κάθησε μόνη της σ' ένα τραπέζι, προσφέρθηκε να κερσά, σε δσους θαμώνες ήβελαν, σαμπάνια.

— Ό μόνος όρος, πού έβασε γι' αυτή τη γενναϊόδωρη προσφορά, ήταν, όσκι θα τόν άποδεχόντουσαν, να φωνάζουν όλοι μαζί ύψωνοντας τά ποτήρια τους, κάθε φορά πού θα άνοιγε καινούργιο μπουκάλι: «Ζήτω ή θάνατος!».

— Άρκετοί βρεθήκανε πρόθυμοι να λάβουν μέρος, σ' αυτό τό μακάβριο άσπείο — καθώς τό νόμιζαν — και, τις πρώινες ώρες, ή Ζυλί Ντεφλαίρ πλήρωσε έναν επίβλητικό λογαριασμό για 247 μπουκάλια σαμπάνιας!

— Πληρώνω, φώναζε, τά έξοδα της κηδείας μου, της πιο άφραίας κηδείας τού κόσμου!

— Έπειτα, πριν οι μεθυμένοι από τούς άκεανούς της σαμπάνιας θαμώνες προλάβουν να καταλάβουν τί σχεδίαζε, ή έκκεντρική Βελγίδα έβγαλε ένα περιστροφικό από την τσάντα της και τίναξε τά μυαλά της στον άέρα!

— Όπως μεθύθηκε αργότερα, ή άρραβωνιαστικός της την είχε άναταλείψει τό ίδιο άπόγευμα, για μία άσημη δακτυλογράφο.

ΕΠΑΜ. Κ. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Θάλαστρις, ή βασίλισσα τών Άμαζόνων.

Εξισοτιμήση

Η «πίεση» είναι μυστήριο!...

Πώς μπορεί ν' άψοφνη κανείς τις χειρότερες συνέπειές της

ΕΔΩ και λίγα χρόνια, ή μόνη θεραπεία για την αρτηριακή υπέρταση, για την «πίεση» δηλαδή, ήταν μία αυστηρή δίαιτα. Στις σοβαρές περιπτώσεις (κακοήγησες υπέρτασης) γινόταν εγχείρηση άποκτης ώριμης νεύρων. Τά αποτελέσματα όμως ήταν πάντα αμφίβολα.

Σήμερα οι γιατροί διαθέτουν αρκετά και αποτελεσματικά φάρμακα για την υπέρταση. Μπορεί να χρησιμοποιήσουν π.χ. ένα απ' τα πολλά παρὰγωγία του ινδικού φυτού «ραουβόλφ» ή το αμερικανικό φυτό «βέρβερν». Έχουν επίσης στο όπλοσάσιό τους χημικές ουσίες σαν την «υδραλαζίνη» ή το «έξασεθόνη».

Νεώτερα απ' όλα αυτά τά φάρμακα είναι ή «χλωροθειαζίδη» που όχι μόνο ρίχνει την πίεση, αλλά και αυξάνει την άποτελεσματικότητα των άλλων φαρμάκων, αν συνδυασθώ μαζί τους.

Στις λίγες περιπτώσεις που ή υπέρταση όφείλεται σε κάποια πάθηση των νεφρών, ή σε στένωσις μίας αρτηρίας ή σε όγκο των επινεφριδίων, γίνονται ή επιτυχία ή κατάλληλες χειρουργικές επεμβάσεις.

Έτσι, ό πάσχων μπορεί νά έξασφαλίση μία σχεδόν κανονική ζωή, ενώ άλλοτε ήταν καταδικασμένος να πεθάνη στό 50 ή στό 60 χρόνια του (μάλλον ή κακοήγησ υπέρτασης θανάτων σε 1—2 χρόνια ή θανάτω τάς). Στά τελευταία 6 χρόνια, ή θνησιμότης από υπέρταση έλαττώθηκε κατά 23%.

Δέ μπορεί κανείς νά καθορίση ποιά είναι ή κανονική πίεσις, γιατί έξαρτάται απ' την ηλικία, την ιδιοσυγκρασία και διάφορους άλλους παράγοντες. Έτσι, έκείνη που θεωρείται για έναν άνθρωπο επικίνδυνη, για άλλον δεν έχει σπουδαία σημασία. Π.χ. ένας άντρας 70 χρονών με κάποια αρτηριοσκληρωσις, δέ διατρέχει κίνδυνο αν έψη πίεσις 18. Η ίδια πίεσις δεν είναι πολύ ανησυχητική σε μία παχύσαρκη γυναίκα 45 έτών (γιατί οι γυναίκες άνέχονται την υπέρταση καλύτερα απ' τους άντρες). Αν όμως ένας άνθρωπος 30 χρονών έχη αυτή την πίεσις, πρέπει νά συμβουλευθώ έπειγόντως τό γιατρό, γιατί κινδυνεύει σοβαρά ή ζωή του.

Όταν ή υπέρταση είναι μόνιμη, προκαλεί βλάβες της καρδιάς, των αμφοτέρων άγγείων, των νεφρών κι άλλων οργάνων. Έπιταχύνει την αρτηριοσκληρωσις κι' ανάγκάζει την καρδιά νά έργασθώ κοπιαστικότερα. Συντελεί λοιπόν στην εμφάνισις διαφόρων καρδιακών παθήσεων, σπληνίτιδας, κλπ.

Είναι επίσης μία κοινή αίτια συμφορήσεων. Μπορεί νά φέρη σοβαρές βλάβες της όράσεως, προκαλώντας αιμορραγίες του αμφιβλαστρεβιδίου.

Δέν κάνει διάκρισι φυλής ή κοινωνικής τάξεως. Προσβάλλει πλούσιους και φτωχούς αγρότες και αστούς, εργάτες και υπαλλήλους... Είναι συχνότερη

στις γυναίκες παρά στους άντρες. Άλλά — όπως είπαμε και πιο πάνω — έχει συνήθως σοβαρότερες συνέπειες στους άντρες.

Είναι κοινότερη σε ανθρώπους 40—60 έτών, μπορεί όμως και νά εμφανισθώ από τά 20 ή τά 30.

Σέ ώρισμένες περιπτώσεις, όφείλεται σε ειδικά γνωστά αίτια και υποχωρεί όταν λείψουν τά αίτια αυτά. Ως έπι τό πλείστον όμως, ή ιατρική εξέταση δέν κατορθώνει ν' ανακαλύψη τους λόγους που την προκαλέσανε.

Η δίαιτα φαίνεται πως έχει κάποια σχέσι. Έχει αποδειχθώ π.χ. ότι όσοι δέ βάζουν πολύ αλάτι στό φαγητό τους, παθαίνουν σπανιότερα υπέρταση. Γενικά, τό αλάτι αυξάνει την πίεσις ώρισμένων ατόμων πάνω απ' τό κανονικό επίπεδο.

Όσοι πάσχουν από υπέρταση είναι συνήθως ευερέθιστοι, παρουσιάζουν άποτομες ψυχικές μεταπτώσεις, έχουν όμως αυτοκυριαρχία και έξερουν νά κούβουν τις συγκινήσεις τους και νά παρουσιάζονται ήρεμοι στά μάτια του κόσμου (τουλάχιστον έξω απ' τό σπίτι τους). Υπάρχουν ωστόσο πολλοί υπέρταστοι που δέν άνήκουν σ' αυτό τον τύπο, άλλ' ούτε και όσοι έχουν τέτοιο χαρακτήρα παθαίνουν άποσπασμένη υπέρταση.

Περισσότερη σημασία έχει ό οικογενειακός παράγων. Αν οι γονείς πάσχουν από υπέρταση, είναι πιθανώτατο ότι θά την έχουν άργότερα και τά παιδιά τους. Δέν έχει όμως εξακριβωθώ αν αυτό όφείλεται σε κληρονομικότητα ή στον τρόπο άνατροφής των παιδιών.

Αν ή βασική αίτια μένη άγνωστη στις περισσότερες περιπτώσεις υπέρτασεως, ό μηχανισμός της όμως είναι γνωστός: Τά μικρά αμφοτέρω άγγεία συστέλλονται, στενεύουν, κι' άναγκάζουν την καρδιά νά λειτουργή έντατικότερα και νά δώση μεγαλύτερη πίεσις στό αίμα, για νά μπορέση νά περάση μέσα απ' αυτά. Αν δέν έφασομσθώ τότε μία κατάλληλη θεραπεία, δημιουργείται ένας φαύλος κύκλος: Όσο αυξάνει ή πίεσις, τόσο στενεύουν περισσότερο τά άγγεία — ώσπου νά συμβή στό τέλος κάποια καταστροφή.

Δέν έχει βρεθώ ακόμα τρόπος νά προλαβάνεται ή υπέρταση. Μπορεί όμως νά άποφύγη κανείς τις χειρότερες συνέπειές της.

Πρώτα απ' όλα, παρακολουθώ τό βάρος σας και μήν τό αφήνετε ν' άνεβή πολύ. Η πίεσις προκαλεί πολύ σοβαρότερες βλάβες στους παχύσαρκους, παρά στους αδύνατους. (Έξ άλλου, ή παχύσαρκια προδιαθέτει στό διαβήτη και στό σπληνίτιδα).

Όσο προχωρείτε στα χρόνια, λιγοστεύετε τις θερμίδες της καθημερινής τροφής σας. Πηγαίνετε μία φορά τό χρόνο στό γιατρό για γενική εξέταση. Ιδίως αν υπάρχουν στην οικογένειά σας περιπτώσεις υπέρτασεως. Η πάθησις αυτή είναι από κείνες που θεραπεύονται τόσο

όσο φασέστερα. όσο ένωρίτερα γίνη ή διάγνωσις τους. Προσοχή όμως μην καταλήξετε στό αντίθετο άκρό! Μή καταστήσετε δηλαδή σαν ένα υπογονόρισκό, που είχε άγοράσει ένα σφυγμομανόμετρο και μετρούσε μ' αυτό την πίεσις του δυο-τρεις φορές την ήμέρα!...

Οι ένδείξεις της νέας βιταμίνης B15

Οι βιταμίνες της κατηγορίας Β πλούτισθηκαν με μία καινούργια, ή Β 15. Η βιταμίνη αυτή βρίσκεται στην μαγιά της μύρσης, τό αίμα του βοδιού, τό σπέρμα του ίππου, τά κουκούτσια των βερυόκων και ή φλούδα του ρυζιού. Ό οργανισμός μας έχει ανάγκη από 2 χιλιοστόγραμμα βιταμίνης Β 15 την ήμέρα.

Η βιταμίνη Β 15 έπιδρά προστατευτικά στό σπέρμα, συντελεί στην καλύτερη όξυγόνωσι των ιστών και εύνοει την άποβολή των ουρών. Ένδεικνύεται κυρίως στις κιρρώσεις του ήπατος και τις καρδιοπάθειες, που συνοδεύονται από δύσπνοια και κυάνωσι. Έξαφανίζει έπίσης τους πόνοους των στεφανιαίων αγγείων. Η βιταμίνη Β 15 έπιδρά, έξ άλλου, εύνοικά σε ώρισμένες ήμικληρίες, που συνοδεύονται και από έγκεφαλικά φαινόμενα (μαλακνύσις κλπ.). Η καινούργια βιταμίνη πρόκειται νά δοθή πολύ σύντομα στην κατανάλωσι.

Χημικά μέσα κατά της σχιζοφρενείας

Οι Γάλλοι έπιστήμονες άνακάλυψαν τελευταία την παρουσία μέσα στό αίμα των ατόμων που πάσχουν από σχιζοφρενία ενός ένσχυμου που άπεκλήθη σεροουπλαζμίνη. Το ένσχυμο αυτό προέχονταί από και σε νήπια που προέχονταί από σχιζοφρενείς γονείς. Οι Γάλλοι έπιστήμονες, βασίζόμενοι στην έν λόγω άνακάλυψις, πιστεύουν ότι θά βρουν μέσα βιοχημικής θεωσεως των φρενικών διαταραχών.

Οξύουροι και άμοιβάδες

Οι «όξύουροι» είναι ένα έντεριό παράσιτο πολύ διαδεδομένο στό

μικρά παιδιά. Τελευταίως λοιπόν, δοκιμάσθηκε εναντίον τους, στό Πανεπιστήμιο του Μαϊάμι, με ποσοστό έπιτυχίας 95%. Ένα νέο φάρμακο που όνομάζεται «Ποκίλ», χορηγείται σε μία μόνο δόσι και δέν είναι καθόλου τοξικό. Την τρίτη μέρα μετά ή χορήγησις, τά παρὰσιτα έχουν εξαφανισθώ τελείως.

Έξ άλλου, βρέθηκε ένα νέο αντιόιστικό, ή «χουμίνη», κατά των άμοιβάδων. Χορηγήθηκε δοκιμαστικά σε 65 πάσχοντες, έπι 5 μέρες. Στους 45 απ' αυτούς, έπαψαν πιά νά υπάρχουν άμοιβάδες στό κόπρανα.

Η «πίεσις» στις διάφορες ηλικίες

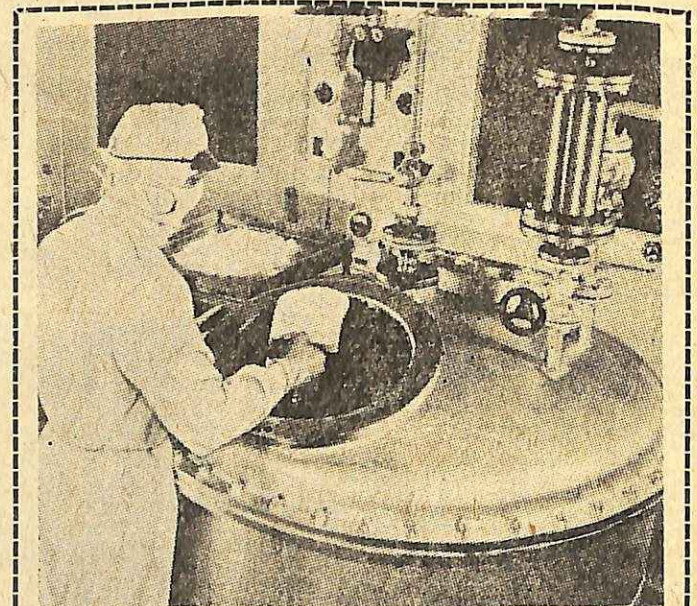
Ως την ηλικία των 65 έτών, ή «πίεσις» αυξάνεται συνεχώς στους περισσότερους ανθρώπους. Μετά τά 65, μένει πιά σταθερή στους άντρες, ενώ στις γυναίκες εξακολουθεί ν' άνεβαίνει και φτάνει στό μεγαλύτερο σημείο της μεταξύ 70 και 74 έτών. Έπειτα αρχίζει νά λιγοστεύη σιγά-σιγά. Μετά τά 90, άντρες και γυναίκες έχουν την ίδια πίεσις.

Η ένεσις που σταματάει τό νάλω

Πολλές ήμέρες, που για ένα ή άλλο λόγο δέ θέλουν νά θηλάσουν τά μωρά τους, υποφέρουν από πρή έμω και πόνοους στό στήθος. Μπορούν όμως νά σταματήσουν τό γάλα τους μ' ένα μίγμα από όρμονικές και θηλακές γυναικείες όρμόνες. Με τό μίγμα αυτό γίνεται μία μόνιμη ένεσις, άμέσως μετά τό τοκετό. Η μέθοδος δοκιμάσθηκε σε 137 περιπτώσεις κι' έπέτυχε

Έμβολιασμός με εισπνεή

Έκατομμύρια παιδιά σ' όλο τον κόσμο έχουν έμβολιασθώ με τό προληπτικό αντιφυματικό έμβόλιο BCG. Τώρα λοιπόν έπινοήθηκε κι' εφαρμόσθηκε στό Έθνικό Ινστιτούτο Νοσοκομείο του Ντενβερ ένας νέος τρόπος χρησιμοποίησεως αυτού του έμβόλιου: Τό σκορπίζουμε με ψεκασμό στην ατμόσφαιρα ενός δωματίου, κι' έπειτα τά παιδιά εισπνέουν τά λεπτά αυτά σταγονίδια. Τά αποτελέσματα είναι τό ίδιο όπως με τις ένεσεις.

ΙΣΧΥΡΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΑΝΤΙΒΙΩΤΙΚΑ

Η εμφάνισις των φτωχικών ήταν για την ανθρωπότητα μία σανίδα σωτηρίας. Δέν άρκείσθηκε όμως νά κάνει άπλάως χρήση, αλλά έφτασε στό σημείο νά κάνει κατάχρησι. Έδωσε έτσι στό διάφορα βακτηρίδια την εύκαιρία ν' άντιδράσουν, νά ίσχυροποιήθουν και νά φτάσουν στό σημείο νά ήφουδύνει πιά τά φάρμακα, που άλλοτε τά κατέστρεφαν μέσα σε λίγες ώρες ή μέρες. Στά έπιστημονικά έργαστήρια όμως οι έρευνες συνεχίστηκαν και σήμερα προσφέρονται στό έμπόριο νέα ίσχυρά αντιβιοτικά και ιδίως μία νέα ένισχυμένη πενικιλίνη, που θά σκορπίσει τον όλεθρο στους έχθρους της ύγειας μας. Όλοι οι έπιστήμονες πάντως συμφωνούν στό ότι δέν πρέπει νά γίνεται χρήση αντιβιοτικών παρά μόνο έφ' όσον είναι άποσπασμένη. Στη φωτογραφία μας μία νέα, τελευταίου τύπου, συσκευή κατασκευής ένισχυμένων αντιβιοτικών.

Η ΟΥΡΙΑ δέν είναι άσθένεια

Οι διάφορες αίτιες που την προκαλούν

Η ΑΞΙΟ ή ούρια προκαλεί έναν ένστικτώδη φόβο σε πολλούς ανθρώπους. Κι' ό φόβος αυτός δέν είναι άδικαιολόγητος. Γιατί πραγματικά ή ούρια άποτέλει ένα σοβαρώτατο κίνδυνο για την ύγεια. Για νά είμαστε, όμως, πιο ακριβείς πρέπει νά πούμε ότι ό κίνδυνος αρχίζει από τη στιγμή που ή ούρια ξεπερνάει ένα όρισμένο επίπεδο.

Η ούρια είναι μία άζωτοχος ούσια. Άποτελεί τό ύστατο κατάλοιπο της επεξεργασίας των πρωτεϊνικών στοιχείων. Αυτό τό κατάλοιπο περνάει στό αίμα. Όταν ή άναλογία της ζεφρινίας ένα όρισμένο επίπεδο, λέμε ότι έχουμε άζωταιμία. Η κανονική άναλογία της ούρας είναι 0,15—0,40 του γραμμαρίου σε κάθε λίτρο αίματος. Όταν ή άναλογία αυτή άνέρχεται σε 0,40—0,60 του γραμμαρίου, λέμε ότι έχουμε έλαφρή ούρια. Η αύξηση είναι σημαντική όταν ή άναλογία της ούρας φτάνη στό 1 γραμμάριο και σοβαρή όταν ξεπερνά τό 1½ γραμμάριο.

Η αύξηση της άναλογίας της ούρας σημαίνει ή ότι υπάρχει συγκράτησι αυτής της ούρας μέσα στό αίμα λόγω του ότι ή άποβολή της από τά νεφρά δέ γίνεται κανονικά ή ότι υπάρχει υπερπαραγωγή ούρας, που όφείλεται ή σε μία δίαιτα πλούσια σε άζωτοχά στοιχεία ή σε καταστολή των κυττάρων των ιστών.

Έτσι, τό πρώτο πράγμα που πρέπει νά εξετάσωμε σε περίπτωση ούρας είναι ή κατάσταση των νεφρών.

Οι κυριότερες περιπτώσεις, κατά τις όποιες παρατηρείται αύξηση της άναλογίας της ούρας, είναι οι ακόλουθες:

- 1) Η χρόνια ή όξεια νεφρίτις, άνεξάρτητα από την αίτια και ή μορφή τους.
- 2) Η φλόγωσις των άνωδαλίων. Στην περίπτωση αυτή, ή άναλογία της ούρας μπορεί νά φθάση τό 1 γραμμάριο σε κάθε λίτρο αίματος. Τά πράγματα αυτό, όμως, είναι χωρίς σοβαρότητα. Μόλις περάση ή φλόγωσις, ή άναλογία της ούρας εξαφανίζεται στό κανονικό επίπεδο.
- 3) Τα έγκαυμάτα, όταν είναι πολύ έκτεταμένα, προκαλούν προσωρινά μία κρίσις όξείας νεφρίτιδος, που συνοδεύεται και από αύξηση του ποσοστού της ούρας. Άλλά κι' έδώ έπίσης ή άναλογία της ούρας κατέρχεται μόλις τό έγκαυμα άρχισή νά ύποχωρή.
- 4) Στις νεφρίτιδες που προκαλούνται από ήληπτηρίαι (υδράγγυρος, μόλυθος, άλλα χρυσά) ή άναλογία της ούρας μπορεί νά φθάση τά 6—7 γραμμάρια σε κάθε λίτρο αίματος. Στην περίπτωση αυτή, πρέπει νά καταπολεμηθώ με τρόπο κεραυνόβολο ή ήληπτηρίαι. Η ούρια εξαφανίζεται τότε στό κανονικό επίπεδο.
- 5) Ιδιαίτέρως άξιοσημείωτη είναι ή αύξηση της ούρας στις χρόνιες νεφρίτιδες, άνεξάρτητα από την αίτια που τις προκαλεί. Στις περιπτώσεις αυτές, τό ποσοστό της ούρας προδιαγράφει την εξέλιξη της άσθενείας. Μία άναλογία 3 γραμμαρίων στό λίτρο αίματος μπορεί νά έπιφέρει μέσα σε μερικές ώδομάδες ή μέρες τό θάνατο.
- 6) Όλες οι άσθενείες που αλλοιώνουν τά νεφρά, μπορούν νά προκαλέσουν αύξηση της ούρας. Αυτό γίνεται π.χ. στη φυματίωσι και τον καρκίνο των νεφρών.
- 7) Διάφορες άλλες παθήσεις, που παρὰκαλούν την κανονική άποβολή των ουρών, όπως π.χ. ή νεφρική λίθωσις, οι έμω, φράσεις που όφείλονται σε όγκους, προγυναικικών οργάνων (μήτρας, όρθου), μπορούν έπίσης νά προκαλέσουν στάση της ούρας. Στις περιπτώσεις αυτές, ή επάνοδος της ούρας στό κανονικό επίπεδο έξαρτάται από την καταπολέμησις της βασικής παθήσεως.
- 8) Άλλες παθήσεις που μπορούν νά προκαλέσουν αύξηση της άναλογίας της ούρας είναι:

Η καρδιακή άνεπάρκεια, που προκαλεί κατά κανόνα έλάττωσι της ποσότητος των ουρών.

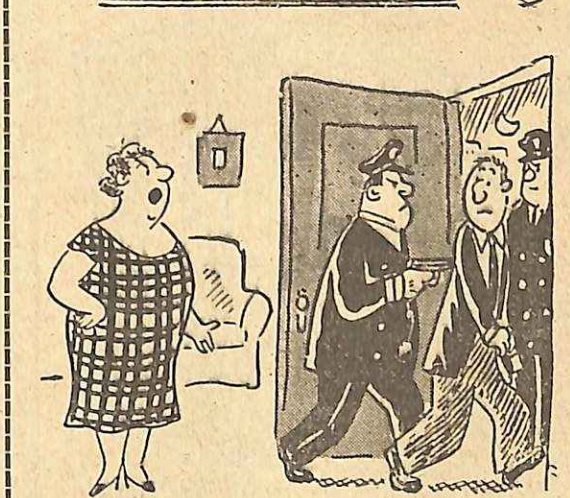
Τά σοβαρά λοιμώδη νοσήματα, άνεξάρτητα από την αίτια στην όποια όφείλονται, προκαλούν νευρολογικές καταστάσεις. Όρισμένες νευρολογικές καταστάσεις, π.χ. το φαινόμενο αυτό διανοητική άνορεξία στους πάσχοντες από διατρέχονται από άγνωση.

Στους μεγάλους φαγάδες, που κάνουν κατάχρησι σε πρωτεΐνες (κρέατα) και λιπαρές τροφές.

Στις άποικιστικές δίαιτες, που άποτέλεσσαν στην έπίτευξι ταχείων άποτελεσμάτων.

Έτσι, τό υψηλό επίπεδο της ούρας μπορεί νά όφείλεται σε πλείστες αίτιες. Για νά την εξαλείψωμε στό κανονικό επίπεδο, πρέπει νά καταπολεμήσωμε ή βασική αίτια που την προκαλεί.

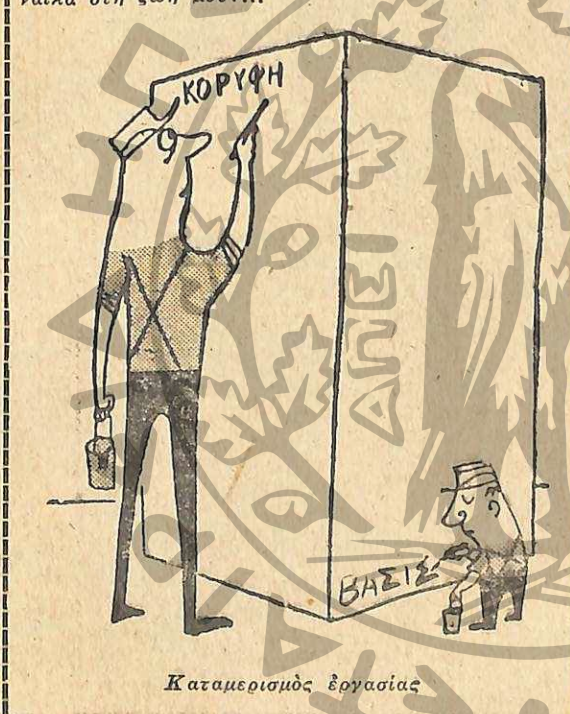
Τεχνοθεραπεία

Κατά τα τόχεις, άχαιρέετε, νά μείνησ στό σπίτι ένα βοδάκι;

Και σ' δοκίμομαι πως θά είσαι ή μόνη γυναίκα στη ζωή μου!...

Αναζητούν ΤΗΝ ΑΙΤΙΑ ΤΩΝ ΓΗΡΑΤΕΙΩΝ

Οι νέες θεωρίες των βιολόγων

ΤΟ Έργαστήριό Κυτταρικής Φυσιολογίας του άμερικανικού Έθνικού Ινστιτούτου Καρδιολογίας, οι έρευνητάί υπέβαλαν άφρηχοίρους σε δίαιτα πλούσια σε λίπη, για νά μελετήσουν τις βασικές αίτιες της αρτηριοσκληρώσεως.

Στό Πανεπιστήμιο της Ουάσινγκτον, άλλοι έπιστήμονες μελετούν την κυκλοφοριακή φυσιολογία του χταποδιού, έλπίζοντας ν' ανακαλύψουν έτσι γιατί γεράνει ό άνθρωπος.

Τόν ίδιο σκοπό έχουν οι έργασίες που γίνονται σ' ένα έργαστήριό του Τόκιο, όπου μετρήται... ή άδεια των γενιτών 700 Γιαπωνέζων.

Όλες αυτές όμως οι προσπάθειες δέν έχουν καταλήξει ακόμα σε θετικό άποτέλεσμα.

Στό μεταξύ, έχουν διατυπωθώ διάφορες θεωρίες, για νά εξηγήσουν τό γιατί γεράνει. Μία απ' αυτές υποστηρίζει ότι τά γεράματα όφείλονται στις άλαβερές παρενέργειες των έλευθερών ριζών, που παράγονται κανονικά από τό μεταβολισμό του σώματος.

Αν λοιπόν άδερφή μέσα στον οργανισμό ή ποσότης άρσιμένων άλλων ουσιών (άντιοξειδωτικών) που έξέρνεται από τις «έλευθερές ριζές», μπορεί νά παρασθώ ή ζωή του ανθρώπου, καί ν' άποκαταρτηθώ πολύ τά γεράματα.

Τέτοια πειράματα έγιναν ήδη με ποντίκιος, στό Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνιας, κι' άποδείχθηκε ότι τά «άντιοξειδωτικά» παρέταναν ή ζωή τους κατά 20%.

Στό Πανεπιστήμιο της Βοστώνης έξ άλλου, ό δόκτωρ Μάρσι Σινέι, προσπαθεί ν' άποδείξη ότι τά γεράματα όφείλονται κυρίως σε μοριακές μεταβολές των πρωτεϊνών και του νουκλεϊνικού όξέος των κυττάρων.

Κατά ή θεωρία του, τό νουκλεϊνικό όξύ κι' οι πρωτεΐνες του σώματος παθαίνουν διάφορες αλλοιώσεις, από χημικά, μηχανικά ή θερμικά αίτια (σ' αυτά έχει προστεθώ τελευταίως κι' ή ραδιενέργεια).

Ό σπουδαιότερος απ' αυτούς τους παράγοντες που αλλοιώνουν τά μόρια είναι ή θερμότης. Ιδίως έπιδρά στό «εξολαγόνισ» (μία εξαπνευσιώδη πρωτεΐνη) του σκελετικού ιστού, των οστών, των τένοντων και των αμφοτέρων άγγείων.

Η έπιδράσις αυτή είναι συνεχής, όσο περνάει δέ τά χρόνια, τόσο συγκεντρώνονται οι συνέπειές της και άποτέλεσν τά συμπτώματα των γερατιών.

Ο ειδικός γεροντολόγος δόκτωρ Μπέρναρντ Στρέλερ, στη Βοστώνη, άσχετείται με κάτι μυστηριώδη σωμάτια που σχηματίζονται άνάμεσα στό κύτταρο, στό διάστημα της ζωής μας. Ανακάλυψε δέ ότι, ενώ στους πολύ νέους ανθρώπους δέν υπάρχουν καθόλου τέτοια σωμάτια στον καρδιακό μυ, στους ηλικιωμένους μπορεί νά γίνουν τόσο πολλά, ώστε ν' άποτελούν τό 6—10% του συνολικού όγκου αυτού του μυός.

Όπως πιστεύει λοιπόν ό δόκτωρ Στρέλερ, ή συγκεντρώσις αυτών των σωματιδίων παρεμποδίζει την κανονική λειτουργία της καρδιάς των ηλικιωμένων.

Πρέπει νά σημειωθώ ότι ή ποσότης τους έξαρτάται μόνο απ' την ηλικία, κι' είναι έντελώς άσχετη προς τό φύλο, ακόμα δέ και προς την τυχόν ύπαρξι μιάς καρδιακής παθήσεως.

Οι γεροντολόγοι διαθέτουν σήμερα για τις έρευνές τους ένα πλθος από καινούργια έπιστημονικά μέσα. Ένα απ' αυτά είναι και τό ραδιενεργά ισότοπα. Με τη βοήθειά τους, οι βιολόγοι μπορούν νά έπιστημονικά τά νεοχηματισμένα νουκλεϊνικά όξέα κι' έτσι νά εξακριβώσουν με θεαμακά ταχύτητα ποιά κύτταρα εξακολουθούν ακόμα νά διχοτομούνται και ποιά έχουν χάσει αυτή την ικανότητα.

Η ίδια τεχνική μπορεί νά εφαρμοσθώ στην έρευνα των έγκεφαλικών άσθενειών των οργανισμών, καθώς και της έπουλωσεως των πληγών, της θραύσεως των καταγμάτων και της διατήρησε της κανονικής λειτουργίας του κεντρικού νευρικού συστήματος.

Μία «αρωρώσει» του καλοκαιριού

Η θρωμβρωσις των ποδιών είναι μία πολύ κοινή ένοχλησις, ιδίως την άνοιξη και τό καλοκαίρι. Το δέμα άναμια στο δαχτύλο άποτρέπει και έρεθίζεται πολύ, από άρσιμένους μύκητες, που πολλαπλασιάζονται με τον ιδρώτα. Υπάρχουν τώρα ν' άσχετή την περίπτωση ειδικές μυκητοκτόνες αλοιφές, με τις όμοιασείς «Πολυκρέσες». Μοσλή ή «Αεροπών». Πρέπει νά σημειωθώ ότι ή θρωμβρωσις είναι έξαιρετικά μεταδοτική. Αν πάσχετε λοιπόν απ' αυτήν, μην αφήνετε τά άλλα μέλη της οικογενείας σας νά χρησιμοποιοούν την πετσέτα σας, θάβατε δέ κάθε μέρα καθαρές κάλτσες.

(Ένας κεντρικός δρόμος της Αθήνας. Έκείνος κι' Εκείνη, που βαδίζουν ανάμεσα στο πλήθος, σταματώντας βλέποντας να περνάει δίπλα τους μία άπεριγραπτη γυναίκα γελοιογράφου...)

ΕΚΕΙΝΗ: Τήν είδες;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Πώς δεν την είδα...
ΕΚΕΙΝΗ: Καλέ, είδες κορδελάκια, μπουκλάκια, ύψος πεταχτό, φόρεμα παιδικό;
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τα είδα όλα.

ΕΚΕΙΝΗ: Σά δε ντρέπεται! Γράνα γυναίκα να μπεμπεδίση...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν είναι! Η μόνη.

ΕΚΕΙΝΗ: Έχεις δὴ κι' άλλες γριές-μπεμπεκές;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πολλές! Κι' εἶμαι μελαγχολήσας με τὸ κατάντημά τους.

ΕΚΕΙΝΗ: Καλά, δὲ βλέπουνε τὰ μούτρα τους στὸν καθρέφτη;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὰ βλέπουνε, ἀλλὰ εἶναι, φαίνεται, εὐχαριστημένες... Βλέπεις, μετὰ χρόνια ἀτονεῖ καὶ ἡ ὄρασι.

ΕΚΕΙΝΗ: Τόσο πολὺ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τόσο πολὺ... (Προχωρῶν σιωπηλὸν γιὰ λίγο). Εἶναι, νομίζεις, εὐκόλο νὰ γεράσει κανεὶς ἀξιοπρεπῶς;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀλλά, τί εἶναι; Δύσκολο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σχεδὸν ἀδύνατο! Ἰδίως γιὰ τὴ γυναίκα εἶναι, φαίνεται, ἀκατόρθωτο. Οἱ ἡλικιωμένες κυρίες ποὺ μπεμπεδίζουν, ἀφθονοῦν καὶ δημιουργοῦν παντοῦ καὶ πάντα εὐθύμα σκόλια... Νά, θυμάσαι πῶς διασκεδάσαμε σὲ ἐκεῖνο τὸ κομμικὸ κέντρο μετὰ τὴν ἐμφάνισί της τόσο γνωστῆς κυρίας, ποὺ εἶχε κάθε λόγὸ νὰ εἶναι σεβαστή, καὶ προτίμους νὰ εἶναι γελοία;

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Ἀ, ναί, θυμάμαι! Εἶχε τυθεὶ κατακόκκινα, σὰν μικρὸ κοριτσάκι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σὰ συνταξιούχος παπαρῶνα δὲ λες πὶο καλὰ.

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει πὶο πολὺ): Τί γελοία ποὺ ἦταν ἡ καὶ μὲν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἡ ὀρχήστρα τὴν ἤρε στὸ μεζέ, τὴν ἡλπίσανε οἱ αἰσθηματιστές, κι' ὀρχίσανε νὰ παίξουν γύρω της, ἐνῶ αὐτὴ καμάρωνε, ἀντὶ νὰ ντρέπεται...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀλλες πάλι — νά, σὰν αὐτὴ ποὺ πέρασε πρὶν — φορῶνε κορδελάκια, κάνουνε μπουκλάκια, τὰ ἀπὸ τὸς μαλλιάς — ποὺ τὰ συγκρατεῖ σὲ κάποια ἀπαιτητὴ μορφὴ χρυσασίου κιθάρου τοῦ ὀξυζενέ... — φορῶνε κοντὰ φουτανάκια καὶ βαφῶν ἀλύπτα τὶς ρυτίδες τους...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἡ γυναίκα πρέπει νὰ ζέρη νὰ γεράει ἀξιοπρεπῶς. Νὰ ὑποτάσσεται μετὰ ἐγκαρτέρησιν καὶ περήφανη μοιρολατρεῖα στὸ καθεστῶς τῆς παρακμῆς, ποὺ μαραινεῖ ἀκόμα καὶ τὴν πὶο ἀσπράτερη ὁμορφιά, διαγράφει μετὰ ρυτίδες καὶ τὰ πὶο γλυκὰ χαρακτηριστικά, κυρτῶνε κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν καὶ τὰ πὶο λαχταριστὰ σώματα...

ΕΚΕΙΝΗ: Ὄταν ἡ γυναίκα δὴ στὸν καθρέφτη ὅτι ἡ παρακμὴ τῆς ἡλικίας, εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ τὴν ὑποδεχθῇ μετὰ ὑποταγῇ καὶ νὰ προσαρμοστῇ ἀνάλογα. Χαρμόσυνος σημαὶ οὐτολίσμος δὲ χωρεῖ, ὅταν ὑποδεχῶμαστε τὸν πὶο ἀνεπιθύμητο ἐπισκέπη-τὴ χειμῶνα! Κι' ὅμως, δὲν εἶναι σπάνιες οἱ γυναῖκες ποὺ ὑποδέχονται τὸ χειμῶνα ἀνοητικῶς! Καὶ γελοιοποιοῦνται λουλουδιασμένες κάτω ἀπὸ τὰ χιόνια!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πῶς τὰ λένε τὰ ἀσπρά λουλουδάκια ποὺ φυτρῶνουνε κάτω ἀπὸ τὸ χιόνι;

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐντελδὰς. Ἐδῶ ὅμως πρόκειται γιὰ ἐντελδὰς μετ', πατερνιστές!

ΕΚΕΙΝΗ: Καλὰ λες...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Καίρους παντὶ πράγματι, μὰς διό ἔξανε οἱ πρόγονοί μας, ποὺ ἦταν χωρὶς ἄλλο πὶο σοφοὶ ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τους... Καὶ ὁ καιρὸς ἐργάζεται ἐναντίον τῆς ὁμορφίας. Εἶναι ὁ μέγας, ὁ προαιώνιος ἐχθρὸς τῆς ὁμορφίας, τῆς φρεσκάδας, τῆς γοητείας. Τὶ νὰ κάνουμε; Νὰ πᾶμε κέντρα διὰ τῆς βίας στὴν κοινὴ μοῖρα;

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲ γίνεται...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νὰ φορέσουμε ναυτικά καὶ ποδίστρα ἀπ' ἀπὸ τὴν σοβαρότητά μας καὶ νὰ πᾶμε κριζομαλλήδες περὶ τὸ μετὰ τὴν ντάντα μας στὸ Ζάππειο;

ΕΚΕΙΝΗ: Ὅσα ἦτανε κωμικοτραγικὰ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐνῶ, ἀν πᾶμε μετὰ τὰ νερά τοῦ (πανδαμάτορος) χρόνου, κατὰ μὲν πορὶ νὰ κερδίσουμε; Κάθε ἡλικία ἀρέσει, ἀρκεῖ νὰ μὴν προκαλῇ. Καὶ τὰ κνίρια μαλλὰ θάβλουν—ἀν δὲ βαφτοῦν... Καὶ ἡ ἀρχομένη παρακμὴ γοητεύει... Ἐπὶ τέλους, δὲν εἶναι ἀνάγκη ἀπόλυτη νὰ προκαλοῦμε ἢ ἢ καὶ θύελλες... Καὶ ὁ σεβασμὸς εἶναι συνήθεια ἀξιοπρεπῆς, ποὺ ἀξίζει νὰ μᾶς περβάλλη—ἐλλείψει ἄλλου...

ΕΚΕΙΝΗ: Αὐτὸ τὸ «ἐλλείψει ἄλλου» εἶ.

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ
ΤΟΥ ΧΙΟΝΙΟΥ

ναὶ ἑλληνικοῦρα πολὺ δυσκολοχώνευτη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θὰ σοῦ πῶ ἄλλη μία, χειρότερη: Τὸ «εὐ γράσκειν»...

ΕΚΕΙΝΗ: Τί εἶν' αὐτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τὸ ἀδέρφι τοῦ «εὐ ζῆν»...

Ἰνστιτούτο

* Μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴν εἶναι εὐτυχισμένος μετὰ τὰ λεφτά; Ἀλλά, τὸ νὰ εἶναι εὐτυχισμένος χωρὶς λεφτά, αὐτὸ εἶναι κάπως δύσκολο. Μάλλον...

* Τὸ πνεῦμα εἶναι ἡ λάμψις, ὅχι ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς. Ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνους ποὺ δὲν ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν τίποτα ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' αὐτό.

Λεβεντὸν
Δὲ μπορεῖ ὁ καθένας νὰ ἐξασφαλίῃ πλοῦτο, ἀξιώματα καὶ τιμὲς, ὅλοι, ὁ μὲν, μποροῦν νὰ εἶναι καλοὶ, γενναῖοι, καὶ συνετοί.

Βωθενάρυκ
Ἡ εὐγένεια δὲν στοιχίζει τίποτα, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ τ' ἀγοράσῃ ὅλα.

Λαίδη Μόνταγκιου
«Ὅ, τί θέλεις θὰ τὸ πῶς εὐκολότερα μετὰ τὸ χαμόγελό σου, παρὰ μετὰ τὸ σπᾶσι σου»

Σαίξπηρ
«Ὅταν τὰ μάτια λένε ἕνα πράγμα κι' ἡ γλῶσσα ἄλλο, τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις ἂν καμὲς εἶναι νὰ βασιλέψῃς στὰ πῶτα.

«Ἐμερσον

ΕΚΕΙΝΗ: Μὲ φώτισες! Καὶ τὸ «εὐ ζῆν» τί εἶναι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἡ τέχνη τοῦ νὰ ζῇ κανεὶς καλὰ... Νὰ περνᾷ τὴ ζωὴ του χωρὶς ἀσκήσιες περιπέτειες, ποὺ τὸν κατεβάζουν στὰ μάτια τῶν ἄλλων μὰ καὶ σὰ δικὰ του!

Τὸ ἴδιο καὶ τὸ «εὐ γράσκειν», εἶναι ἡ διδυμὴ τέχνη νὰ γεράει κανεὶς μετὰ ἀξιοπρέπειας, χωρὶς κορδελάκια, μπουκλάκια καὶ μπεμπεδίστικα φερόματα.

ΕΚΕΙΝΗ: Νὰ ποῦ εἶναι δύσκολο αὐτό...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἰδίως γιὰ τὶς γυναῖκες...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί αὐτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως γιατί: Ἡ γυναίκα ἀποδίδει σημασία μεγάλη στὴν ὁμορφίαν της, ποὺ τὴ νομίζει μοναδική καὶ ἀπορρήτο προσόν...

Ἀν τῆς λείψῃ ἡ ὁμορφιά, σκέπτεται, τί θὰ γίνῃ. Καὶ γι' αὐτὸ προσπαθεῖ νὰ τὴ συγκρατήσῃ μετὰ κάθε τρόπο, ἀκόμα καὶ μετὰ τὴ βία...

ΕΚΕΙΝΗ: Τί ὑποτιμητικὸ ὅμως αὐτό! Δὲ βρίσκεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὑποτιμητικὸ μόνο; Δὲ λες ἐξευτελιστικὸ; Ἡ γυναίκα δὲν πρέπει νὰ χῇ μόνο τὴν ἀξία τῆς ὁμορφίας. Καὶ ἄλλα προσόντα δημιουργοῦν τὴ γενικὴ ἀξία της...

Δὲν εἶναι μόνο τὸ σῶμα ποὺ γοητεύει: εἶναι — πρέπει νὰ εἶναι — καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ ἡ ψυχὴ, καὶ ἡ εὐγένεια τῶν αἰσθημάτων...

Αὐτὰ ἀποτελοῦν προσόντα πὶο ὁμορφα ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν — ἰδίως ὁ μὲν πὶο διαρκὴς καὶ ἀκατάλυτος: Ἡ ὁμορφία περνάει, τὸ πρόσωπο ρυτίδωνεται, τὸ σῶμα καμπουριάζει, ἡ καλὴ σὺντην μὲν, ἡ εὐγένεια διαρκεῖ, ἡ ἐξυπνάδα ἀσπράδω-λάει ἀκόμα καὶ κάτω ἀπὸ στάχτες καὶ ἀσπίδες...

ΕΚΕΙΝΗ: Καλὰ κι' ἂν ἡ γυναίκα δὲν ἔχῃ παρὰ μόνο ὁμορφίαν;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲ φροντίζει παρὰ νάχῃ μόνο ὁμορφίαν! Ἐκεῖ ἀπάνω στήριζεται ἀποκλειστικά, μόνο αὐτὴν καλλιεργεῖ... Καί, γι' αὐτό, μόλις τὴ χᾶσῃ, πελαγώνει!

ΕΚΕΙΝΗ: Λές ἔτσι νάνα;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μετὰ πεποίθησιν): Ἐτοί εἶναι... Οἱ κινεζικοὶ συνηθίζουνε τὰ πόδια τους νὰ μένουν μικροσκοπικά, γιατί τὰ φυλακίζουνε μέσα σὲ καλούπια ποὺ τὰ κρατᾶνε μικρογραφίες ποδῶν...

Ἐτοί κι' ἡ γυναίκα συνήθισε νὰ καλλιεργῇ μόνο τὴν ὁμορφίαν της, καὶ γι' αὐτό, μόλις τὴ χᾶσῃ, μένει χωρὶς προτέριμα...

ΕΚΕΙΝΗ: Πόσο μακριὰ μᾶς ὠδήγησε ἡ κυρία μετὰ τὰ μπουκλάκια!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἡ κυρία μετὰ τὰ μπουκλάκια εἶνε ἕνα συνηθισμένο περιστατικόν. Σὰν κι' αὐτὴν εἶναι πολλὰς — γιὰ νὰ μὴν πῶ ὅλες οἱ γυναῖκες ποὺ δὲν ζέρουνε νὰ γεράνουν...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἐνῶ, ὅσα γεράσω, θὰ γίνω μὴν ἀξιοπρεπῆς γοητρία ποὺ θὰ μετὰ σέβεται...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρυφερά): Μπᾶ... Ἐνῶ τότε θὰ σὲ ἀγαπᾶ...

ΕΚΕΙΝΗ (δυσπιστοῦσα): Καὶ μετὰ ρυτίδες;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καὶ μετὰ ρυτίδες, καὶ μετὰ μαλλιά... (Ἐκουν βγῇ ἀπὸ τὸν κεντρικὸν δρόμον. Ἐκεῖνος, σὲ μὴν ἐρημικὴ γωνία τοῦ δρόμου σκύβει καὶ τὴν φιλεῖ...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

©

«Ἰνστιτούτο τῶν ὀνείρων»

Μία Ἀγγλίδα γιαντρός, ἡ δόκτορεςσα Μάριον Ρόουσον, ἰδρύσας, στὴν Χάρλεϋ Στρήτ τοῦ Λονδίνου, τὸ πρῶτο «Ἰνστιτούτο τῶν ὀνείρων». Στὸ Ἰνστιτούτο αὐτό, οἱ ἀσθενεῖς θὰ θεραπεύωνται μετὰ τὴν «ψυχοδυναμικὴ μέθοδο» — ὅπως ἀποκαλεῖ τὴν ψυχανάλυσιν διὰ τῶν ὀνείρων ἡ κ. Ρόουσον — καὶ θὰ παρέχωνται στοὺς ὑγιεῖς πολῦτιμες συμβουλές γιὰ τὴν ζωὴ τους, μετὰ νῦνιμονα πάντα τὰ ὀνείρα.

Κατὰ τὴν θεωρίαν τῆς Ἀγγλίδας γιαντροῦ — ποὺ ἀμφισβητεῖται, ὡστόσο, ἀπὸ τοὺς περισσότερους συνάδελφους της — οἱ ἄνθρωποι, σὲ ποσοστὸ 99% μονάχα, στὰ ὀνείρα φανερώνουν τὸν πραγματικὸν ἑαυτὸν τους. Κατὰ συνέπεια — ὑποστηρίζει ἡ κ. Ρόουσον — ἡ ἐπιστημονικὴ μελέτη τῶν ὀνείρων ἐπιβάλλεται γιὰ κάθε ἄνθρωπον ποὺ θέλει νὰ γνωρίσῃ τὸν ἀληθινὸν ἑαυτὸν καὶ εἶναι, ποσπαντός, ἀνταρκτικὰ στοὺς ἀσυνειδητοποίητους. Μονάχα εἶται θὰ μάθουν, ἂν εἶναι ψυχικά καὶ φυσιολογικά ταρταρμένοι καὶ θὰ μπόρουν νὰ ἀποφυγῶν ἐγκλίσεις, ἀν πληροφωρηθῶν τὸ ἀντίθετο, ἕναν γάμο καταδικασμένο σὲ ἀτυχία.

Μ' ὅλο ποὺ οἱ θεωρίαι τῆς Μάριον Ρόουσον κατακραυγάζοντο ἀπὸ τοὺς εἰδικούς καὶ ἡ ἰδρυστὴς τοῦ «Ἰνστιτούτου τῶν ὀνείρων» ἔγινε δεκτὴ μετὰ ἀρκετὰ εἰρωνικά σκόλια, ἡ κομμοσυνδρομὴ ποὺ παρατηρήθηκε ὡς τώρα, ἰδίαιτερα ἀπὸ νεαροὺς μνηστευμένους, ἐξέπεσε καὶ τὴν πὶο αἰσιόδοξον προβλέψιν τῆς ἰδρυτρίαις τοῦ.

— Βρε κορδελές μου, δὲ θ' ἀποφασίσαιτε καμμιὰ φορὰ νὰ παντρευθῆτε, γιὰ νὰ πληρώνη καὶ κανέναν ἄλλον;

Οι άποικοι του Διαστήματος

Η άπώλεια της βαρύτητας

Το πρόβλημα της βαρύτητας είναι από τα δυσκολότερα που θα έχουν να αντιμετωπίσουν οι μέλλοντες άστροναύτες και γι' αυτό οι επιστήμονες δεν έπαυαν να το μελετούν από όλες τις πλευρές. Προκειμένου για ένα διαστημόπλοιο, έχουμε να αντιμετωπίσουμε δύο περιπτώσεις: "Η το διαστημόπλοιο αυτό βρίσκεται κάτω από την επίδραση μόνο των ελκτικών δυνάμεων, που υπάρχουν μέσα στο διαπλανητικό χώρο (όπως και μέσα στο διάστημα) ή διαθέτει ιδία μέσα προωθήσεως, που μπορεί να τα χρησιμοποιήσει κατά τις περιστάσεις.

Ας πάρουμε πρώτα την περίπτωση που το διαστημόπλοιο υφίσταται μόνο τις δυνάμεις των ελκτικών δυνάμεων (Ήλιου, πλανητών, Σελήνης, κλπ.). Κι' αν σκοπεύουμε σαν ένα μεγάλο πλοίο. Για τους άστροναύτες που βρίσκονται μέσα σ' αυτό όλα θα γίνονται σαν η βαρύτητα να είχε ολόκληρη έλξη. Δε θα υπήρχε γι' αυτούς ούτε επάνω, ούτε κάτω. Θα κυλούσαν σε ίσως οριζόντια σ' οποιαδήποτε στάση και θα είναι σαν να κοιμούνται. Θα χρειαστεί, λοιπόν, να τους εφοδιάσουμε με ειδικές μαγνητικές ή ηλεκτρομαγνητικές συσκευές, που θα τους επιτρέπουν να πάνε εκεί που θα τους είναι άχρηστα. Κι' η τελευταία μαριονέτα από τους ξέρονες, δε θα μπορούσε να μας δώσει μια ιδέα για τις αλλαγές θέσεως, θα τους δημιουργούσε ένα πρόβλημα, που θα ήταν πολλές φορές άλυτο. Τό να κοιμηθούν στο δεξιό ή το αριστερό πλευρό, μπροστά ή ανάσκελα θα κατανοούσε ένα πράγμα χωρίς νόημα.

Πηγή καινούργιων δυσκολιών θα ήταν επίσης το φαγητό. Οι άστροναύτες δε θα μπορούσαν να φέρουν το κουτάλι ή το πιρούνι ή ένα ποτήρι με νερό στο στόμα τους. Τα υγρά δε θα έβγαζαν από το ποτήρι. Από τις φυσιολογικές λειτουργίες, η πέψη θα γινόταν σχεδόν κανονικά, λόγω των περισταλτικών κινήσεων των εντέρων. Η κυκλοφορία του αίματος, αντίθετα, θα παρουσίαζε σοβαρές διαταραχές.

Σ' ένα διαστημόπλοιο, εξ' άλλου, που, εκτός από τις ελκτικές επιδράσεις, θα είχε και δική του κίνηση (είτε με τη μορφή ενός πρωού, θητήρος, είτε με τη μορφή ενός φρένου, που θα ρυθμίζει την ταχύτητά του), θα δημιουργείτο μια φαινομενική βαρύτητα.

Για να αντιληφθούμε στο σύνολό του το πρόβλημα της βαρύτητας, πρέπει να το δούμε στις ακόλουθες τρεις φάσεις του:

α) Έκκλιση: "Η ταχύτητα της θα πρέπει να είναι επαρκής, για να επιτρέψει στο διαστημόπλοιο να βγει από το ελκτικό πεδίο της Γης.

β) Κυρίως διαδρομή (ελεύθερη πτώση)

γ) Φρενάρισμα ή προσγείωση, σ' ένα άλλο άστρο.

Ας παρατηρήσουμε με το γράμμα γ τη βαρύτητα πάνω στη Γη. Για να ξεφύγουμε απ' αυτήν, πρέπει η ταχύτητα του διαστημόπλοιου να είναι δύο φορές το g, δηλαδή 2g. ("Αν ήταν μεγαλύτερη, οι άστροναύτες θα καθυστερούσαν λόγω της υπερβολικής θερμότητας, που θα αναπτυσσόταν από την προστριβή του αέρα πάνω στα τοιχώματα του διαστημόπλοιου). Υπολογίζεται ότι μ' αυτήν την ταχύτητα θα χρειαστούν 12 λεπτά, για να θυγούμε από το ελκτικό πεδίο της Γης.

Τα πειράματα που έγιναν ως σήμερα έδειξαν ότι ο άνθρωπος μπορεί να αντέξει σ' αυτή την ταχύτητα και κατά το χρονικό αυτό διάστημα. Μερικές κυκλοφορικές διαταραχές, όμως, είναι αναπόφευκτες. Κατά την ορμή ή την καθιστή στάση, το αίμα συσπύρεται και τότε συγκεντρώνεται στις κοιλιακές και των κάτω άκρων. Θα έλκωνται, συνεπώς, η ποσότητα του αίματος στον εγκέφαλο κι' οι άστροναύτες θα πάθουν μια προσωρινή τύφλωση. (Αυτό το φαινόμενο πέπλων είναι γνωστό στους πιλότους των καταδιωκτικών αεροπλάνων και στους ακροβάτες). "Αν αυτή η κατάσταση παραταθεί, ο άνθρωπος χάνει τις αισθήσεις του.

Ξέρουμε, όμως, σήμερα ότι αυτές οι διαταραχές παρουσιάζονται έπειτα από 4 και 5g και συνθέτουμε μεταξύ των 4 και 5g. Λεγόμενοι, λοιπόν, ότι η ταχύτητα του διαστημόπλοιου μας, δε θα ξεπεράσει τα 2g, οι διαταραχές για τις οποίες μιλήσαμε θα είναι ασήμαντες ή και ανυπαρκτές. Οι άστροναύτες, άλλωστε, θα φορούν στολές άντι-g, που θα αντισταθούν στη συγκέντρωση του αίματος στην κοιλιά και τα κάτω άκρα.

Από το διαστημόπλοιο ξεπεράσει το ελκτικό πεδίο της Γης, δε συνεχιστεί η προώθησή του, αλλά με ταχύτητα μικρότερη από πριν ή δε έχουμε την καλούμενη "ελεύθερη πτώση" στο κενό. Στην πρώτη περίπτωση, δε δη-

μιουργούνται προβλήματα, δεδομένου ότι θα υπήρχε μια τεχνητή βαρύτητα μέσα στο διαστημόπλοιο, λόγω της προωθήσεως. Στη δεύτερη περίπτωση, η βαρύτητα θα εξαφανισθεί από το διαστημόπλοιο και θα έχουμε τα φαινόμενα, που περιγράψαμε στην αρχή.

Θα μπορούσαμε, λοιπόν, να παραβάλουμε το ταξίδι των άστροναυτών μας μ' ένα σκαπέζικο ντούς. Κατά το αρχικό στάδιο, έχουμε μια υπερβαρύτητα (2g, όπως είδαμε παραπάνω), που καρφώνει τον άστροναύτη στη θέση του και καθιστά επίσημη και την πύλη κίνησης.

"Αλλά" ετυχώς, αυτή η υπερβαρύτητα διαρκεί ελάχιστα. "Επειτα απ' αυτήν, όμως, έχουμε απότομα την παντελή απώλεια του βάρους. Μόλις σταματήσει η προώθηση, το διαστημόπλοιο μαζί μ' εκείνους που βρίσκονται μέσα σ' αυτό γίνεται ένα αδρανές σώμα, που κυλάει όπως και τα άλλα σώματα της ορατούς μηχανικής μέσα στη σιωπή του άπειρου" και που υποκύπτει στους ίδιους νόμους μ' αυτά.

Τα σώματα αυτά σώματα, λόγω της μεγάλης μάζας τους, άποκτούν το καθένα δική του βαρύτητα. "Η μάζα του διαστημόπλοιού μας, όμως, είναι τόσο μικρή, που δε μπορεί να αντισταθεί βαρύτητα πάνω σ' αυτό. Σύμφωνα με τους νόμους της παγκόσμιας έλξης, ένας αδρανής σφαίρας 75 κιλών, που θα έφτανε στο κέντρο μιας συμπαγούς και αμοιβαίου σφαιρικής, κινούμενης μέσα στο διάστημα, θα ζύγιζε μόνο 5 χιλιοστόγραμμα. Κι' αν η σφαίρα αυτή ήταν κενή, όπως συμβαίνει με το διαστημόπλοιο μας, το βάρος του θα εξαφανιζόταν ολόκληρο.

Η έντοπιση θα είναι οδυνηρή κατά τα πρώτα λεπτά. "Αλλά" έπειτα από ένα χρονικό διάστημα, που ποικίλλει κατά τα άτομα, αυτή η έλξη βαρύνει παύει να είναι έντονη. "Ο άνθρωπος αισθάνεται, μάλιστα, ένα είδος ανώσεως και ευζίας, που του ήταν άγνωστες πάνω στη Γη. Απομένουν, όμως, οι συνέπειες της έλλειψης της βαρύτητας, που μόνο με ειδικά μέσα μπορούν να αντιμετωπισθούν.

"Όλα αυτά τα μέσα έχουν μελετηθεί σήμερα με μεγάλη ακρίβεια, π.χ. το ζήτημα της τροφής, των κινήσεων κλπ. Στις ειδικές σχολές που λειτουργούν στη Ρωσία και τις Ηνωμένες Πολιτείες, οι άστροναύτες συνηθίζουν σ' ένα είδος αυτοματισμού ή γι' αυτήν ακριβεία προσαρμόζονται να ξεμαθούν τις συνήθειες που είχαν στην κανονική ζωή τους και να αποχτήσουν καινούργιες.

Περαιτέρω σημαντική είναι η ψυχολογική επίδραση της έλλειψης βαρύτητας στον άστροναύτη. Προκειται για κάτι το δολιχό καινούργιο, που θα μπορούσε να κόψει το μυαλό του ανθρώπου να σκεφτεί. "Ο άστροναύτης, που θα έζη την έντοπιση ότι ξεπεράσει το κατάβλη της ζωής, ότι είναι ένα πνεύμα, ένας άερας, κάτι το άλλο και το άσπαστο.

"Αλλά" οι πολυμορφές του διαστήματος, χωρίς στην ειδική προπαρασκευή που παίρνουν, θα ξέρουν από πριν αυτή την κατάσταση. "Ετσι, δε θα βρεθούν ψυχολογικά άρκετα για να αντέξουν, όταν θα έρθει η μεγάλη στιγμή για το ταξίδι έξω από το ελκτικό πεδίο της Γης.

"Απομένει το ζήτημα της επιστροφής. Το διαστημόπλοιο θα μητρώει πολύ λοξά μέσα στην ατμόσφαιρα της Γης, για να αποφευχθεί η ανάφλεξή του, λόγω της προστριβής των τοιχωμάτων του πάνω στα στρώματα του αέρα. Η ταχύτητά του, εξ' άλλου, θα μετριασθεί σταδιακά. Από τη στιγμή που το διαστημόπλοιο μητρώει στο ελκτικό πεδίο της Γης, εκείνοι που θα βρίσκονται μέσα σ' αυτό θα αρχίσουν να αποχτούν βαρύτητα.

Αυτή η βαρύτητα θα τους είναι στην αρχή οδυνηρή. Τα μέλη τους θα τους πονούν κι' η παρακμή κίνηση θα τους κουράζει. "Αλλά, σιγά-σιγά, θα συνηθίσουν. Μ' απλούστερα λόγια, από άστροναύτες, θ' αρχίσουν να ξαναγίνονται θαμναία άνθρωποι της Γης. "Η έντοπιση τους, φθάνοντας στον πλανήτη μας, θα είναι όμοια με του ανθρώπου που ξυπνάει από ένα πολύ παράξενο όνειρο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι άστροναύτες θα πίνουν τον ιδρώτα τους!...

Τα νέα φάρμακα έχουν παρενέργειες

Ορισμένα από τα καινούργια φάρμακα που πλημμυρίζουν την αμερικανική αγορά, αποδείχθηκε ότι παρουσιάζουν κινδύνους και παρενέργειες. "Ετσι, αρκετά απ' τα νεότερα απεικονίζονται για την επίσημη προκαλούν κάποια δυσπνοια, πυρετό, πόνους στο στήθος και βήχα, άλλοτε δε σπασμούς σαν της επιληψίας, κατάπνοια, έλκη και τάσι προς αυτοκτονία.

Μερικά καταπραυντικά φέρνουν τρεμούλες, άσπαιψια και βλάβες του ήπατος. Οι δρμόνες του τύπου της κορτιζόνης επηρεάζουν τα γαστρικά έλκη και εξασθενούν τα όστα. Τέλος, ένα νέο αντιφλεγμονώδες φάρμακο μπορεί να προκαλέσει μόνιμες νευρίτιδες.

Συμπέρασμα: "Όλα τα καινούργια και ισχυρά φάρμακα πρέπει να χρησιμοποιούνται μόνο με τις οδηγίες και την παρακολούθησή του γιατρού.

ΚΟΛΑΣΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Βρισκόμαστε στο μέτωπο, το 1941. "Ο νεαρός ανθύπολοχαγός Άντρυ Λερουα φτάνει στις πρώτες γραμμές. "Ενώ ονειρεύεται να φανεί γενναίος, δεν κατορθώνει να νικήσει τον εντοτικό φόβο του, γιατί είναι η πρώτη φορά που βρίσκεται στο μέτωπο. Παρουσιάζεται ωστόσο στο συνταγματάρχη Μαρσέλ Παρόρ, μ' ένα συστατικό γράμμα της μητέρας του Άντριετ. "Ο Παρόρ, παλιός γυναικοκατακτητής, είχε έρωτα με την παντρεμένη. Την παρμένη όμως του γάμου τους, εκείνη διέλυσε τον αρραβώνα τους, χωρίς να του δώσει καμμία εξήγηση, κι' άνηλθε από τότε να τον ξαναδεί. Παντρεύτηκε μ' άλλον. Και τώρα, έπειτα από τόσα χρόνια, του έγραψε και τον παρακαλούσε να προσέχει το γυίο της, που θα τον είχε στο συνταγματάρχη. Στην πρώτη μάχη, ο Άντρυ νίκησε το φόβο του, πολεμάει ηρωικά και πληγνύεται βαρεια. "Ο Παρόρ τον νομίζει για σκοτωμένο και, πηγαίνοντας την άλλη μέρα στο Παρίσι, επισκέπτεται τη μητέρα του και τις άναγνέλλει την τραγική είδηση. "Υστερα όμως τον ειδοποιούν τηλεγραφικά ότι ο Άντρυ ζει. Ξαναπηγαίνει άμέσως στην Άντριετ και της το λέει. "Επειτα την παίρνει με τ' αυτοκίνητό του, για να δει το γυίο της στο νοσοκομείο. Στο δρόμο, φέρνουν την κουβέρτα στα παλά. "Η Άντριετ του εξηγεί τότε ότι διέλυσε τον αρραβώνα τους επειδή είχε παρουσιάσει σ' αυτήν μια άγνωστη και της είχε πει ότι ο Παρόρ την αποπλάνησε και την εγκατέλειψε. Μ' ένα παιδί στα σπλάχνα της. "Η γυναίκα αυτή λεγόταν Σούζυ Ρύσλερ κι' ο γυιός που έφερε στον κόσμο λεγόταν Μάξ. "Επειτα απ' αυτή την αποκάλυψη, η Άντριετ είχε περιφρονήσει τον Παρόρ και τον είχε αφήσει. Τώρα ο Παρόρ τη βεβαιώνει πως μετανοεί στην σκληρή αυτή την κακή πράξη του, πως άγνωστος την ύπαρξη εκείνου του παιδιού και πως θα προσπαθούσε με κάθε τρόπο να επανορθώσει. "Υστερα πληγνύεται σοβαρά σε μια μάχη. Μετά την άναρρωσή του, άναζητεί τα ίχνη της Σούζυ κι' έρευνάει ότι είναι τάντισσε γυναίκα του δρόμου κι' ότι είναι τώρα φυματική κι' έτοιμοθάνατη. Την επισκέπτεται, στην τρώγλη όπου μένει. "Εκείνη δεν τον άναγνωρίζει, αλλά τον κα- "Υστερα όμως προσέχει καλύτερα τα χαρακτηριστικά του. "Εκείνη τον άναγνωρίζει και του δηλώνει ότι, στην κατάσταση που βρίσκεται πιά, κυλιόμνη στη λάσπη και βαρεια άρρωστη, δεν έχει πια καμμία επιθυμία απ' τη ζωή και η παλμός της φθίνει. Του εξηγεί ακόμα ότι δίδασκε πάντα το γυίο της να μην μιλάει με μέρα για λογαριασμό της. Προσθέτει δε ότι ο γυιός της, ο Μάξ, καθάρθηκε μ' άναδελφίδα μόνος του, με την άξια του, και να γίνει σπουδαίος. "Ο Παρόρ φεύγει άπρακτος και ζητάει πληροφορίες για το Μάξ Ρύσλερ. Μαθαίνει ότι έχει ιδρύσει ένα ειδικό στρατιωτικό σώμα από πρόσφυγες της Άλσατίας και της Λωρραίνης. Οι αρχές τον εκτιμούν ιδιαίτερα. "Ο Παρόρ πηγαίνει να τον βρει, στο γραφείο του, και του προσφέρει μια χρηματική συνεισφορά για το νοσοκομείο του. "Όταν του φανερώνη τ' όνομά του, ο Μάξ διατηρεί όλη του την ψυχραιμία. "Υστερα ο Παρόρ εξηγεί ότι επισκέφθηκε ήδη τη μητέρα του.

Είχε εξαφανισθεί εδώ και μερικούς μήνες κι' είχε φροντίσει να μη μάθει την καινούργια της διεύθυνση... Τα βάσανα, που πέρασε, της είχαν πού δεν είναι κι' έγώ πλούσιος. Μάξ δε θέλησε ποτέ να δεχθεί το παραμικρό από μένα... Είχε μια παράξενη περηφάνεια... Ποτέ δεν κατάφερα να τη μεταπεισώ... "Είπατε πως μένει στην όδο Λεκουρμπ; Θέλετε να με συνοδεύετε ως εκεί, να μου δείξετε το σπίτι;

— Είναι άνωφελο πιά... "Η μητέρα σας πεθάνει!

— "Α, έτσι...

Είχε εξαφανισθεί εδώ και μερικούς μήνες κι' είχε φροντίσει να μη μάθει την καινούργια της διεύθυνση... Τα βάσανα, που πέρασε, της είχαν πού δεν είναι κι' έγώ πλούσιος. Μάξ δε θέλησε ποτέ να δεχθεί το παραμικρό από μένα... Είχε μια παράξενη περηφάνεια... Ποτέ δεν κατάφερα να τη μεταπεισώ... "Είπατε πως μένει στην όδο Λεκουρμπ; Θέλετε να με συνοδεύετε ως εκεί, να μου δείξετε το σπίτι;

— Είναι άνωφελο πιά... "Η μητέρα σας πεθάνει!

— "Α, έτσι...

Είχε εξαφανισθεί εδώ και μερικούς μήνες κι' είχε φροντίσει να μη μάθει την καινούργια της διεύθυνση... Τα βάσανα, που πέρασε, της είχαν πού δεν είναι κι' έγώ πλούσιος. Μάξ δε θέλησε ποτέ να δεχθεί το παραμικρό από μένα... Είχε μια παράξενη περηφάνεια... Ποτέ δεν κατάφερα να τη μεταπεισώ... "Είπατε πως μένει στην όδο Λεκουρμπ; Θέλετε να με συνοδεύετε ως εκεί, να μου δείξετε το σπίτι;

— Είναι άνωφελο πιά... "Η μητέρα σας πεθάνει!

— "Α, έτσι...

"Ο Μάξ Ρύσλερ σκέπασε τα μάτια του με τα χέρια του κι' έμεινε έτσι για πολλή ώρα. "Εκλαιγε; "Η μεταχειριζόταν αυτό τον τρόπο για να μπορεί καλύτερα να σκεφθεί επί μερικά λεπτά την παράξενη κατάσταση που βρισκόταν, και τα μέσα που έπρεπε να βάλει εις ενέργεια για να έπωφεληθεί απ' αυτήν;

"Όταν κατέβασε τα χέρια του, τα μάτια του ήταν στεγνά...

"Ο Παρόρ ένοιωσε κάποια στενοχώρια. Είχε την έντοπιση πως βρισκόταν μπροστά σ' ένα τέλει ήρωα... και πως δεν ήταν άληθινος ούτε οι ποινές της και στην επιθυμία της να μου άναθήσει το έργο της τιμωρίας...

"Την πρώτη φορά, που επιχείρησε να μου κάνει αυτή την αποκάλυψη, δεν ήμουν πια παιδί. Είχα γνωρίσει τη ζωή, είχα σκεφθεί πολύ... ήμουν τίμιος κι' ένοιωθα τον έαυτό μου άξιο να δημιουργήσω μια θέση στον ήλιο... Δεν ένοιωσα να βαρύνω το μέλλον μου μ' ένα μέρος που δεν το συμπεριζόμουν, ένα νταντίν ενός ξένου ανθρώπου που δεν είχα την παραμικρή διάθεση να τον γνωρίσω... ούτε και να τον τιμωρήσω...

"Ναι, ήμουν τίμιος, σάς το τονίζω κύριε συνταγματάρχα... μολονότι είναι πιθανότατο να μη ξανασημειώσω ποτέ πια... "Εκανα όλες τις δουλειές για να κερδίσω ένα τιμά το φουμί μου. "Εγιναν υπηρέτης σε ρεστωράν, μικροπωλητής παιχνιδιών, ξεμεριδωτής, φιγυράκι, ήσποιος σε μικρά θέατρα, μοντέλο στα ατελιέ της Μονμάρτης, φωτογράφος, πλάσις άσφαλειών... "Εδώ σταματάει η πολυταραχή ζωή μου, γιατί άρχισα να κερδίζω μερικά λεφτά. "Ετρώγα πια κανονικά, κάθε μέρα...

"Ωστόσο, αν έξερατε τον πατέρα σας και άποτεινόσαστε σ' αυτόν δε θα μπορούσε να σας βοηθήσει;

"Ο Μάξ Ρύσλερ άνασκήσε τους ώμους του κι' άπάντησε σαρκαστικά:

— Να τον εκδίσω δηλαδή... "Εσείς μου δίνετε τέτοια συμβουλή, κύριε συνταγματάρχα... "Ομολογώ πως μου ήρθε κάποια στιγμή αυτή η σκέψη, αλλά την έδιωξα άμέσως... "Ενοιωθα άλλωστε τον έαυτό μου ίκανό να τα βγάλω πέρα μόνος μου...

"Επειτα, σκεφθήκα και κάτι άλλο... "Όταν μπόρεσα να καταλάβω τι ήταν πραγματικά η μητέρα μου, είπα με το νου μου πως ίσως ναφταίγε κι' αυτή που την παρότρυνε ο πατέρας μου. Βέβαια, τον κατηγορούσε... μα δεν ήταν εκεί ο ίδιος για ν' απολογηθεί... Γιατί, αν άληθινα την εγκατέλειψε με τον τρόπο που λέγε εκείνη, πρέπει τότε ναταν άναδελφός... πολύ άναδελφός!

Μια άσπρη πέρασε απ' τα μάτια του, και συνέχισε:

— "Η άτυχη μητέρα μου είχε πάρει τραγικά έναν έρωτα, που τελείωσε άσχημα γι' αυτήν... Δε θέλω να τη κατηγορήσω, ούτε να τη δικαιολογήσω. Με τόσα που ύπηρεσε, έζαγόρασε το σφάλμα της... Για ναμια όμως δικαίος, δεν ήταν υπεύθυνη ο άντρας μόνος... Τό θέλω να σ' ομώσω... Κι' έπειτα, τα νεύατά έχουν τόσα τέτοια δράματα!... Ποιός τους δίνει σημασία, άκόμα κι' όταν είναι καταστρεπτικές οι συνέπειές τους... Δεν είναι έτσι, κύριε συνταγματάρχα;

Σκυθώπασε κι' έκανε μια χειρονομία, να νάθελε να δώσει τις όπτασεις που τον τυραννούσαν.

— "Ο θάνατος θα ήταν λυτρώσις γι' αυτήν, έπειτα από τόσα που είχε τραφήσει!... μουρμούρισε. Δεν είναι έτσι, κύριε συνταγματάρχα... Δε συμφωνείτε μαζί μου;

Κούνησε το κεφάλι του και συνέχισε:

— "Αν ήμουν σήμερα παμφαγός σαν άλλοτε, τότε που δεν ήξερα το πού ήνθα να φάω το βράδυ, δε θα μιλούσα έτσι φιλοσοφικά... Μη νομίζετε άπόστο πως δε λυπάμαι καθόλου που δεν είχα κι' έγώ μια γυναίκα σαν όλες τις άλλες! Μ' έλο που η ζωή έχει τραγούνη την ψυχή μου, κάποτε το ρίχνω σε θάλασσες ονειροπόλησις... "Όσο ζή κανείς όπως έζησα έγώ ως σήμερα, δεν έχει ανάγκη από οίκαγένεια. "Όταν όμως άγαπήση

Το ίδιο εντοτικό του έλεγε, ότι βρισκόταν εκεί μέσα σε μια ατμόσφαιρα έχθρική... "Ακόμα και τα λόγια του Μάξ άνηχούσαν σαν ψεύτικα... Τα χαμόγελά του κι' οι εκδηλώσεις της εύγνωμοσύνης του φαινόταν γεμάτα άπειλητική ειρηνεία.

"Ο άνδρας αυτός είχε μια πρόστυχη κομψότητα κι' ένα ψεύτικο λούστρο ευγενείας... "Ο συνταγματάρχης ένοιωσε άλλοια μεγαλύτερη άποθέαση γι' αυτόν — μ' έλο που προσπαθούσε να τη νικήση — μαζί με το φόβο που μ' έκανε προκαλεί ένα έρπετο... Δε θα μπορούσε άπόστο να ξεσηχσή τη συναισθημάτα του αυτά, να τα δικαιολογήσει... "Ισως ναταν έντελός άσπρηκτής. "Ισως να όφειλόνταν στην προκατάληψη, που του είχε δημιουργήσει η Σούζυ, περιγράφοντας του το γυίο της...

"Ο Μάξ Ρύσλερ έλεγε τώρα, με φωνή που φαινόταν πνιγμένη από συγκίνηση:

— Μ' άγαπούσε με τον τρόπο της, μ' έλο που μ' είχε παρατήσει από παιδί άκόμα... Μπορώ να πώ πως τάβγαλα πέρα μόνος μου... "Ωστόσο, δεν άμφισβητώ την άγάπη της. Την άποδεικνύει η προσπάθειά της να μη μάθει κανείς πως ήταν μητέρα μου...

Και πρόσθετε πιά σιγά:

— Φαινόταν να βρίσκει μια σκληρή εύχαρίστηση στη δυστυχισμένη ζωή που περνούσε!... Σας μιλήσε για μένα, όταν την είδατε, στις τελευταίες στιγμές της;

— "Ηρθε για να σας μεταδίδω τις δ-στατες βελήσεις της.

— Σας άκούω... κύριε συνταγματάρχα.

— "Η μητέρα σας πρόφερε ως το τέλος λόγια εκδίκησης. Ευχόταν την τιμωρία του ανθρώπου, που την άποπλάνησε άλλοτε και

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑ... ΔΥ-ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΑ

Πού; Πού; Πού;

"Ερεψε το πρόσωπό μου, έρεψε και το κορμί και, βεβαίως, τα (προ-πό) μου είν' η μόνη άφορημ.

Τα (προ-πό) μου τα μαγκούρια, που με βάλλαν σε μπελά, στο όρόντο και στα κούφια τάλλα μου τρών πολλά.

Τί λαχτάρες και τί νίλες! Κουλαντρίζω χωριστά του (προ-πό) τις δύο σπύλες, μα δεν βρίσκω τα σωστά.

"Αντί Δύο, βάξω Ένα και, αντί για Ένα, Χί, κι' όλα βγαίνουν λανθασμένα και μου καίγει η ψυχή.

Βάξω Χί στην Καλογρέζα, στο Χαλάντρι και στο Ρούφι Κι' όπως πάντα, μένω τέτα και τα φράγκα πάνε πούφ.

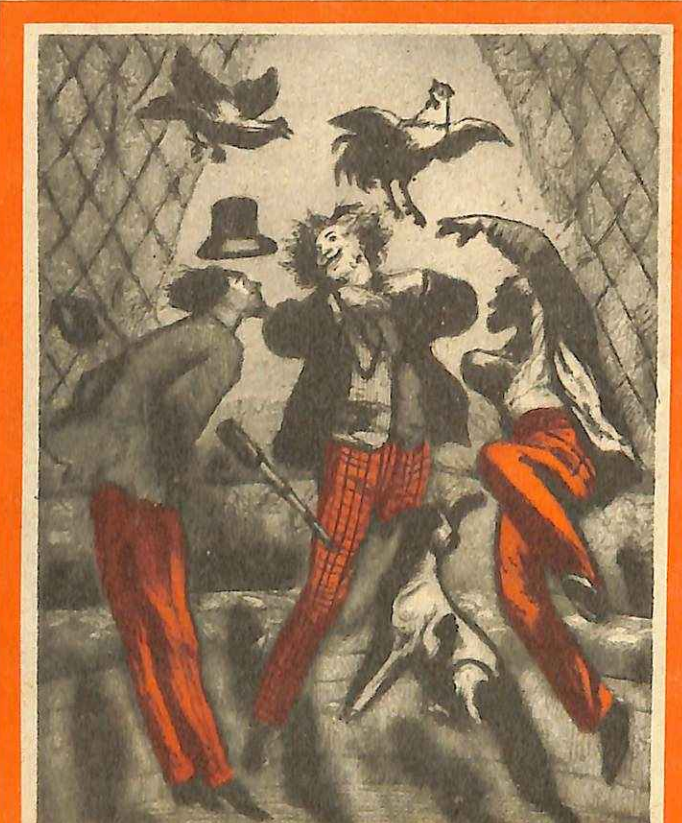
Και φωνάζω άπελπισμένα και γεμάτος ταραχή: Πού να μπαίνει, βρέ, το Ένα, που το Δύο, που το Χί...

Ο ΠΡΟ-ΠΟΝΟΥΜΕΝΟΣ

"Η εικόνα αυτή είναι παρμένη από το βιβλίο του "Ιουλίαν Βέρν (Γύρω στη Σελήνη). Λόγω της ελλείψεως βαρύτητας, άνθρωποι και ζώα δε μπορούν να σταθούν στο έδαφος και κολλούν στην κυριολεξία μέσα στον αέρα.

"Ο άστροναύτης καθιστός μπορεί ν' άντξει σ' έπιπάζοντες, που αντιστοιχούν σε 4-5 g. Ένώ σε ύπτια θέση η άντοχή του ξεπερνάει τα 10 g.

ΤΗΝ Πέμπτη, στις 28 Μαΐου, στις 9 το πρωί, στο χώρο που-
στά στο Ισθμίο του Ραλλού του
Αττικού, θα δοθεί η εκκίνηση του Ζ.
Ραλλού Ακρόπολης. Τα αυτοκίνητα θα
διανύσουν μία απόσταση 3.000 χι-
λιόμετρων και θα τερματίσουν στο Ι-
διο μέρος τις απογευματινές ώρες
του Σαββάτου 30 του μηνός, αφού οι
οδηγοί θα έχουν επιτελέσει τον άλλο
της συνεχούς επί 55 ώρες οδηγησε-
ως.

Ως γνωστό, το Ράλλυ Ακρόπολης
θεωρείται ως το δυσκολότερο Ράλλυ
του κόσμου, αλλά και το πιο όρυ-
νομμένο αγώνισμα αυτοκινήτου επί
αυτά, που διεξάγονται στις πέντε ή
περίπου.

Η συμμετοχή στον θεσπίζον αγώ-
να ξεπερνάει κάθε προηγούμενο ρεκόρ
και το ενδιαφέρον των μεγάλων ασ-
κων του βόλου καθώς και των δικ-
αίων εργοστασίων αυτοκινήτων έκ-
δηλώνει περισσότερο έντονα από
κάθε άλλη φορά.

Σχεδόν όλες οι άρχες του τόπου
έχουν κινητοποιήσει και θα συνεισφε-
ρουν την άρση τους, μέσα στα
πλαίσια της φιλοξενίας τους, για
να εξασφαλιστεί η επιτυχία από κάθε
πλευρά.

Οι άρχοντες έχουν μεριμνήσει για
την προαγωγή λεπτομερείων, γεγονός
που εξασφαλίζει μία ίση μεταχειρί-
σι στους αγωνιζομένους κι ένα υπέ-
ροχο θέαμα στους φιλάθλους της πό-
ρας μας, που θα παρακολουθήσουν
τις διάφορες φάσεις του αγώνα. Ει-
δικά όμως, με σύστημα «σινεμα-
σκοπ» θα θα εδωθούν στην οθόνη
της διαδρομής και η ταχεία θα προ-
βληθεί στους αθηναϊκούς κινηματογρά-
φους, μετά την επεξεργασία της, που
θα γίνει σε στούντιο του Χόλλυγουντ.

Οι δηλώσεις συμμετοχής έληξαν με
αριθμό 87 αυτοκινήτων. Από αυτά,
τα 56 θα εκκινήσουν από την Αθή-
να και τα 31 από την Τεργέστη. Οι
Σέρρες θα είναι το σημείο συναντή-
σεως των αγωνιζομένων, που θα α-
κολουθήσουν κατόπιν κοινό δρομολό-
γιο.

Θα λάβουν εκκίνηση οδηγοί από 16
χώρες. Αναλυτικά έχουν ως εξής:
12 Γερμανοί, 2 Αυστριακοί, 1 Γαλλο-
νίκος, 1 Ηνωμένος Αραβικός Διμο-
κρατίας, 2 Αυστριακοί, 3 Βέλγοι, 1
Ισπανός, 4 Γάλλοι, 4 Άγγλοι, 45
Έλληνες, 2 Ιταλοί, 2 από το Μονα-
κό, 4 Πολωνοί, 1 Σουηδός, 2 Έλ-
βετοί, 1 Αμερικανός και 1 Γιουγκο-
σλάβος.

Μέσα σ' αυτούς υπάρχουν διάση-
μα ονόματα. Επί κεφαλής βρίσκεται
ο πολυς Σοκ με Μερσεντές 300 SL,
που είχε κερδίσει το Ράλλυ Ακρό-
πολης του 1956. Επίσης συμμετέχει,
εκκινώντας από την Αθήνα η αδελφή
του πγκοσμίου πρωταθλητού Στίβ-
λινγκ Μόρς, της Ρ. Μόρς, που ήρθε
πρώτη στην κατηγορία γυναικών στο
φτεινό Ράλλυ του Μόντε Κάρλο. Α-
κόμα στην πίστα πάνω και τις
Σουαμπί, (Τράφιερ) πρωταθλήτριας
Γαλλίας, και Μοϊνέκε (Πέρσε) θα
διεξαχθεί πεισματώδης αγώνας για
την κατάκτηση του κυπέλλου κυριών.

Ο Γερμανός Βάλτερ (Πέρσε Καρ-
ρέρα) και οι διάσημοι Μονακόοι
Μπερζέ-Μπλανσού (Σάμπι G.T.I) συμ-
μετέχουν στην κατηγορία των σπορ.
Αλλά ονόματα, που προκαλούν
συγκίνηση στους αυτοκινήτιστές, εί-
ναι τα κάτωθι:

Κολτέλλινι (Σπιρόν), ο πρώτος
νικητής του φτείνου Ραλλυ του Μόν-
τε Κάρλο. Αντερσον (Βόλβο), ο
γνωστός μας ως από πέρσι, εκ-
πληκτικός Σουηδός, περυσινός προ-
ταθλητής της Ευρώπης. Ο πρωτα-
θλητής της Αυστρίας και νικητής
πολλών Ραλλυ Καουφμαν (Πέζω 403).
Ο Ιταλός άσος Λέτο Ντι Πρίο-
λο (Λάφα Ρομέο G.T.I.). Ο προ-
τος νικητής της κατηγορίας του στο
Ράλλυ του Μόντε Κάρλο 1957 Γερ-
μανός άσος Ακελιαν (Αυτο Γου-
νιον 1000) και οι συμπατριώτες του
Λεβύ και Βένσερ με ίδια αυτοκίνητα.
Οι άρχοντες της Βόρτιμπαρκ
Βεντλινγκ — Ρίτσιγκερ, ο Ισπανός
Χοσέ Μπαρμπέρα και πολλοί άλλοι.

Ο πρώτος κατάλογος των συμμε-
τεχόντων με τους τελειωτικούς α-
ριθμούς εκκίνησης είναι ο ακόλου-
θος:

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ «B» 1601 ΚΑΙ ΑΝΩ
1) Σοκ Τόν (Γερμανία) Μερσεντές
300 SL Τεργέστη.
2) Μίς Μόρς — Μίς Γουίλσον (Η.
Α.Δ.) Αλφα Ρομέο 1900 S.S. Α.
θήνα.

3) Πέτρο-Χασάν ελ Μονάγγερ (Η.
Α.Δ.) Αλφα Ρομέο 1900 S.S. Α.
θήνα.

4) Παναγιώτπουλος (Ελλάς)
Τράφιερ Αθήνα.

5) Μ. Σιλιάς — Σ. Αστράς (Ελ-
λάς) Α.Σ. Α.Σ.Ε (Μπιρστούλ) Αθήνα.

6) Μίλε Σοναμπ — Κα Βάγκνερ
(Γαλλία) Τράφιερ Αθήνα.

7) ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ «B» 1301 — 1600
8) Παταμιαχ — Μπάσκ (Ελ-
λάς) Πέρσε Καρρέρα Αθήνα.

9) Κανάρουλου — Ζάνος (Ελλάς)
M.G.A. Αθήνα.

10) Μπε Μοϊνέκε (Γερμανία) Πέρ-
σε 600 Αθήνα.

11) Κλέμενς — Νόκιν (Βέλγιον)
Πέρσε Καρρέρα Τεργέστη.

ΣΤΟ Ζ' ΡΑΛΛΥ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ 200 ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΑΙ

Οι αριθμοί και τα ονόματα όλων όσων ενεγράφησαν. — Η
εκκίνηση από την Ακρόπολη.

6) Μίλε Σοναμπ — Κα Βάγκνερ
(Γαλλία) Τράφιερ Αθήνα.

7) ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ «B» 1301 — 1600
8) Παταμιαχ — Μπάσκ (Ελ-
λάς) Πέρσε Καρρέρα Αθήνα.

9) Κανάρουλου — Ζάνος (Ελλάς)
M.G.A. Αθήνα.

10) Μπε Μοϊνέκε (Γερμανία) Πέρ-
σε 600 Αθήνα.

11) Κλέμενς — Νόκιν (Βέλγιον)
Πέρσε Καρρέρα Τεργέστη.

12) Σπινίελ — Μπένστερ — Σμύθ
(Αγγλία) M.G.A. Αθήνα.

13) Βάλτερ (Γερμανία) Πέρσε Καρ-
ρέρα Τεργέστη.

14) Κιντλέρ (Ηνωμ. Πολιτείες) M.
G.A. Αθήνα.

15) ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ «B» μέχρι 1300
16) Ντοράντι — Περνίκο (Ιτα-
λία) Α. Ρομέο Βελότσε Τεργέστη.

17) Μαρκος — Κιτσινης (Ελλάς)
Α. Ρομέο Βελότσε Αθήνα.

18) Θεοδωρακόπουλος (Ελλάς) Α.
Ρομέο Σπινίελ Αθήνα.

19) Μπερζέ — Μπλανσού (Μονακό)
Σάμπι G.T.I. Τεργέστη.

20) Γκάμπερζικ (Αυστρία) Σάμπι
G.T.I. Τεργέστη.

21) Τσιμπά — Θίμπιτ (Βέλγιον)
Ρενώ Αλτιν Τεργέστη.

22) ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ «A» 2000
23) Νεσσέρ & Κα Νεσσέρ (Ελβε-
τία) Φορντ Φιρλίν Τεργέστη.

24) Πρέτο — Κουρτάνης (Ελβε-
τία) Πλυνούθ Αθήνα.

25) Πεσματζόγλου — Χουζίνης (Ελ-
λάς) Σεβρόλετ Αθήνα.

26) Λέτο Ντι Πρίο-
λο (Ιταλία) Α. Ρομέο G.T.I. Α.
θήνα.

27) Αποστολίδης (Ελλάς) Α. Ρο-
μέο G.T.I. Αθήνα.

28) Οσίνσκου (Πολωνία) Σίμκο
Τεργέστη.

29) Κραζέβσκι (Πολωνία) Σίμκο
Τεργέστη.

30) Θέβιτα — Γάμας (Ελλάς) Α.
Ρομέο G.T.I. Αθήνα.

31) Αργανώστου (Ελλάς) Σκόντο
Αθήνα.

32) Ραλλίτης (Ελλάς) Σκόντα Α.
θήνα.

33) Κέντρος — Παναγιώτπουλος
(Ελλάς) Σίμκο Αθήνα.

34) Εμπίλλ (Ελλάς) Μόσκοβιτς
Αθήνα.

35) ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ 751 — 1000
36) Ακελιαν — Κέν (Γερμανία) Α.
Γουνιον 1000 Τεργέστη.

37) Λεβύ — Βένσερ (Γερμανία) Α.
Γουνιον 1000 Τεργέστη.

38) Βεντουρόβσκι (Πολωνία) Α.
Γουνιον 1000 Τεργέστη.

39) Καβούνης — Ακριβάρης (Ελ-
λάς) Α. Γουνιον 1000 Αθήνα.

40) Στριγιόπουλος (Ελλάς) Α. Γ.
ουνιον 1000 Αθήνα.

41) Φυλίνης — Μουρτζόπουλος (Ελ-
λάς) Α. Γουνιον 1000 Αθήνα.

42) Μπαρμπέρα (Ισπανία)
Ρενώ Νταφιν Αθήνα.

43) Ρούτιγκερ — Θιέλ (Γερμανία)
Βάρτμπαρκ Τεργέστη.

44) Ρίτσιγκερ — Θιέλ (Γερμανία)
Βάρτμπαρκ Τεργέστη.

45) Κοτσίνης (Ελλάς) Βόλβο Α.
θήνα.

46) «Αίλιαν» — Θωρ (Ελλάς) Βόλ-
βο Αθήνα.

47) Βασιλειάδης — Βουρδουμπά-
νης (Ελλάς) Βόλβο Αθήνα.

ΦΤΙΑΞΕΤΕ ΜΟΝΟΣ ΣΑΣ την ευτυχία σας!...

Η υγεία, το χρήμα, ο έρωας και
η επιτυχία

Ο Γάλλος ποιητής Αλφρέ ντε Βι-
νύ έλεγε ότι «ο δυνατός άνθρ-
πος δημιουργεί μόνος του τα
διάφορα περιστατικά της ζωής, ενώ
ο αδύνατος δέχεται παθητικά εκεί-
να που η μοίρα του επιβάλλει». Κι
οι σύγχρονοι ψυχολόγοι υποστηρί-
ζουν επίσης ότι η ευτυχία δεν έρ-
χεται μόνη της, αλλά ότι ο ίδιος άν-
θρωπος τη δημιουργεί.

Πρέπει, λοιπόν, να έχω μία ξε-
καθαρισμένη αντίληψη γι' αυτήν,
πρέπει μ' απλούστερα λόγια να ξαι-
ρί τι επιδιώκει στη ζωή. Ο τρόπος
με το οποίο αντιλαμβάνομαι την
ευτυχία διαφέρει βέβαια, από το
ένα άτομο στο άλλο. Μπορούμε, ώ-
στόσο, να ξεκαθαρίσουμε τέσσερες
βασικές επιδιώξεις, που είναι κοι-
νές σ' όλους τους ανθρώπους: υ-
γεία, χρήμα, έρωτας, επιτυχία. Τι
πρέπει να κάμουμε, όμως, για να
πραγματοποιήσουμε αυτές τις τέσε-
ρες βασικές επιδιώξεις; Ο διάση-
μος Γερμανός ψυχολόγος Κονραντ
Μπλου δίνει σχετικά τις ακόλουθες
συμβουλές:

Α) Η ΥΓΕΙΑ
Οι άνθρωποι αρχίζουν να λογα-
ριάζουν την υγεία τους μόνο από
τη στιγμή που την έχουν. Αλλά η
υγεία αποτελεί το απαραίτητο θε-
μέλιο κάθε επιτυχίας στη ζωή. Χω-
ρίς αυτή, δε θα μπορούσατε να ε-
πιτύχετε μεγάλα πράγματα. Νά, λοι-
πόν, τι πρέπει να κάνετε για να τη
διατηρήσετε:

1) Μετρήστε καλά τις δυνάμεις
σας. Είναι επικίνδυνο να τραβάτε
υπερβολικά το σκοινί. Η υγεία συ-
νίσταται στην απόλυτη ισορροπία
του οργανισμού.

2) Καταπολεμήστε τις κακές συ-
νήθειες, που αποκτήσατε. Το κά-
πνισμα, τα ποτά, οι διασκεδάσεις
κτλ. δεν κόβονται με το μαχαίρι.
Μπορείτε, όμως, να τα περιορίσετε
σε σημείο που να τα κάμετε ακίν-
δυνα.

3) Μην περιμένετε να γεράσετε
για να ενδιαφερθείτε για την υγεία
σας. Όποιος θέλει την υγεία του,
αρχίζει να φροντίζει γι' αυτήν από
νέος.

4) Κάθε άδυναμία, κάθε διαταρα-
χή πρέπει να κινούν άμεσως την
προσοχή σας. Μη διατάζετε να κά-
μουμε μια έγκληση ή να υποβάλ-
θετε σε μία θεραπεία, αν αυτό εί-
ναι απαραίτητο.

5) Μάθετε να κυριαρχείτε στα
νεύρα σας. Οι νευρικές αντιδράσεις
είναι κάποτε πιο επικίνδυνες κι' α-
πό τις κακές συνήθειες.

6) Κάθε κατάραση, φθέρει τον
οργανισμό. Οι άνθρωποι που ξέρουν
να ησυχάζουν τα μέτρα, δε μετανοιώ-
σαν ποτέ. «Πάν μέτρον άριστον»
έλεγαν οι αρχαίοι Έλληνες.

Β) ΤΟ ΧΡΗΜΑ
Το χρήμα είναι ένας από τους μο-
χλους της ζωής. Δεν πρέπει ούτε να
το υπερτιμούμε, ούτε να το υποτι-
μούμε. Μη λέτε ότι χωρίς το χρή-
μα δε μπορεί να γίνει τίποτα. Αλλά
από τ' άλλο μέρος, μην πιστεύετε
ότι με το χρήμα μπορείτε να πετύ-
χετε τα πάντα. Στη μεγάλη πλειό-
ψη των ανθρώπων χρειάζονται
συνήθως περισσότερα χρήματα από
όσα έχουν. Το ζήτημα είναι πώς θα
τ' αποκτήσετε. Νά μερικοί κανόνες
που θα σας βοηθήσουν σ' αυτό.

1) Καταστήστε ένα πρόγραμ-
μα αύξησης των εισοδημάτων σας.
Αλλά δεν έρκει να καταρτίσετε το
πρόγραμμα. Πρέπει και να το εκτε-
λέσετε. Οι περισσότεροι άνθρωποι,
δυστυχώς, σταματούν στο πρώτο μέ-
ρος της προσπάθειάς.

2) Τεμαχίστε αυτό το πρόγραμμα
και σε μικρότερα τμήματα προθεσμίας
που θα καθορίσετε. Το πρόγραμμα σας
δεν πρέπει να έχει έλλειμματα. Θα
διαγράψετε επίσης από το λεζιλό-
γιο σας τη λέξη «άναβολή».

3) Μην παρασύρετε από τη φαν-
τασία σας. Αν κερδίσετε 2000 το
μήνα, δε θα δυσκολευθείτε ίσως να
την κάμει έπειτα από έξι μήνες
2.500 ή 3.000. Αλλά αν θελήσετε
να την κάμει 15.000 αυτό σημαίνει
πως δεν έχετε μυαλό. Μόνο στα πα-
ραμύθια, οι άνθρωποι γίνονται από
τη μία μέρα στην άλλη εκατομμυρι-
οί και τη ζωή, τα χρήματα κερδι-
νται.

4) Χρησιμοποιήστε τη μέθοδο των
γραπτών προγραμμάτων. Τα γραπτά
μέγουν. Ένώ τα σχέδια που έχουμε
μόνο στο μυαλό μας τα παίρνει συ-
νήθως ο άερας.

5) Εκτιμήστε το περιβάλλον όπου
ζείτε, το είδος της εργασίας σας,
τους ανταγωνιστές σας κτλ. Ένας
έμπειρος επαγγελματίας πώλες δεν έ-
χει τις ίδιες πιθανότητες με το συ-
νάδελφό του μιας μεγαλοπώλεως.
«Αν, εξ άλλου, δεν κάνετε παρά
ό,τι κάνουν κι' οι άλλοι, οι πιθανό-
τητες να κερδίσετε χρήματα είναι
πολύ περιορισμένες. Αν, όμως, η
εργασία σας έχει κάποια πρωτοτυ-
πία, θα μπορούσατε πολύ εύκολα να
ξεπεράσετε όλους τους ανταγωνι-
στές σας.

6) Τη στιγμή που καταστρώ-
σατε ένα πρόγραμμα, θα βγάλετε
κάθε άλλη σκέψη από το μυαλό σας.
Και θα αποφυγείτε τις αλλαγές ή
τις τροποποιήσεις. Δεν αλλάζει κα-
νείς προγράμματα με την ίδια ευ-
κολία όπως και το ποικαμίσιο.

7) Αγαπήστε την εργασία σας.
Χωρίς αυτή την αγάπη και οι καλύ-
τερες προσπάθειες είναι καταδικα-
σμένες ν' αποτύχουν.

8) Πρέπει να εκτελέτε με απόλυ-
τη ευσυνειδησία την εργασία σας.
9) Μην προσπαθήτε να δικαιολο-
γήσετε τις πλάνες, την ανεπάρκεια
ή την αποτυχία σας, συγκρίνοντας
τα με τα παθήματα άλλων. Για να
επιτύχετε, πρέπει να είσαστε αυ-
τοπρότατος κριτής για τον εαυτό
σας.

10) Ο ψυχολόγος Ράις γράφει:
«Λέμε φτασμένο εκείνο που μπο-
ρεί να ρυθμίσει την εργασία του και
γενικότερα τη ζωή του με τρόπο
που τον ικανοποιεί». Αυτό πρέπει να
είναι το ιδανικό σας. Ένας άνθρ-
πος φτασμένος στη περισσότερο, για-
τί σπάνια οργίζεται και νευριάζει.

Γ) Ο ΕΡΩΣ
Η μοναξιά είναι το χειρότερο
πράγμα. Κάθε ανθρώπινο πλάσμα
γυρεύει ένα σύντροφο στη ζωή. Κά-
θε άτομο ζητάει να βρή το σύν-
τροφο, που του ταιριάζει στο αντί-
θετο φύλο. Έτσι γεννιέται η αγά-
πη. Πως, όμως, θα κάμει ευτυχι-
σμένη την αγάπη σας;

1) Μελετήστε προσεκτικά τον έ-
αυτό σας για να ξεκαρίψετε τις
ροπές, τις προτιμήσεις σας κτλ. Μό-
νον έτσι θα μπορούσατε να βρήτε
ένα σύντροφο, που να είναι στην
ίδια γραμμή με σας.

2) Μην παρασύρεστε από τη φυ-
σική έλξη. Αυτή η έλξη μπορεί ίσως
να σας δώσει κάποιες φευγαλέες
συναισθησεις, Αλλά την πραγματι-
κή ευτυχία θα την βρείτε μόνο στην
ψυχική συνγένεια με το πρόσωπο
που αγαπάτε.

3) Θα κάμει την αγάπη σας θρη-
σκειά. Έτσι θα την προστεθείσετε
και θ' αποφυγείτε όλους τους εφθ-
μερους πειρασμούς.

4) Πρέπει να εξετάζετε τη μό-
ρφωσι, την κοινωνική θέση σας κτλ.
Μη νομίζετε πως η αγάπη μπορεί
να ταιριάζει τα άσυνιδάστα. Η α-
γάπη, τουναντίον, είναι ένα πολύ
ευχάριστο πράγμα. Η παραμικρή
απορροή μπορεί να τη συντρίψει.

5) Η αγάπη δεν είναι μόνον ο-
νειρο. Μη φεύγετε μακριά από την
πραγματικότητα, γιατί ο γυρισμός
σ' αυτή θα είναι οδυνηρός.

Δ) Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ
Η αγάπη, η υγεία, το χρήμα, η
ζωή σας με μία λέξη πρέπει να σας
δίνει το συναισθημα της ικανοποίη-
σεως. Μόνον έτσι θα μπορούσατε να
πείτε ότι πετύχατε στη ζωή. Νά λοι-
πόν, τι θα κάμει για να πετύχετε:

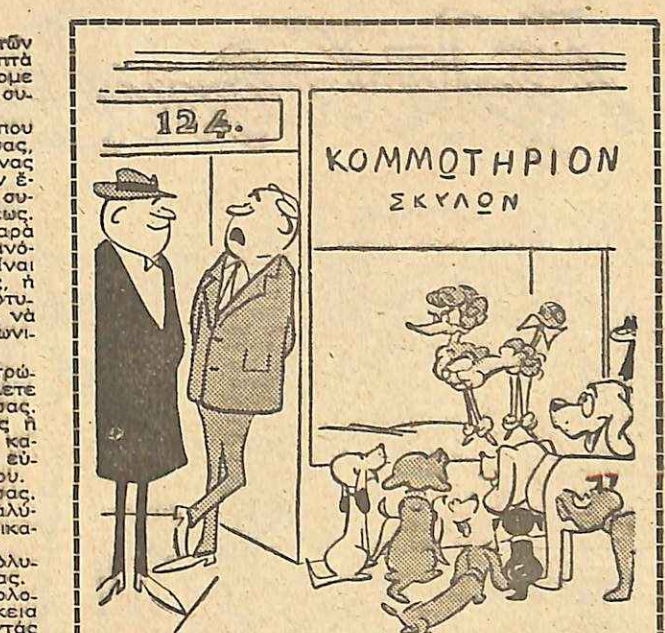
1) Όλες οι πράξεις σας πρέπει
να είναι συνεπείς μεταξύ τους. Κά-
θε άνακολουθία ή κάθε εκτροπή δη-
μιουργεί ένα δυσάρεστο συναισθη-
μα.

2) Καλλιεργήστε τις ροπές σας.
Πολλοί άνθρωποι δεν βρσκάν την
ευτυχία, γιατί άφισαν ακαλλιέργη-
τες τις κλίσεις που είχαν (για τις
επιστήμες, τα γράμματα, τις τέχνες
κτλ.).

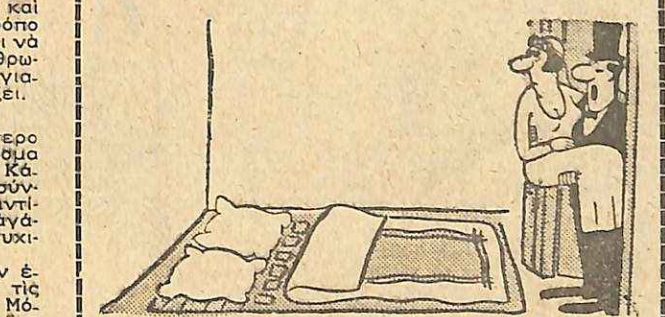
3) Σε κάθε περίπτωση πρέπει να
έχετε τη συναισθησι ότι κάμει κά-
θε τι το δυνατόν.

4) Μη σέρνετε το παρελθόν σαν
βαρύ φορτίο και μην αγωνιάτε για
το μέλλον. Μάθετε να εκτιμάτε το
παρόν στην πραγματικότητα του α-
ύρι.

5) Η ευτυχία δεν είναι μία λέξη.
Ούτε μπορεί να σας πω κάποιος
άλλος. Μόνος σας θα την
φτιάξετε.

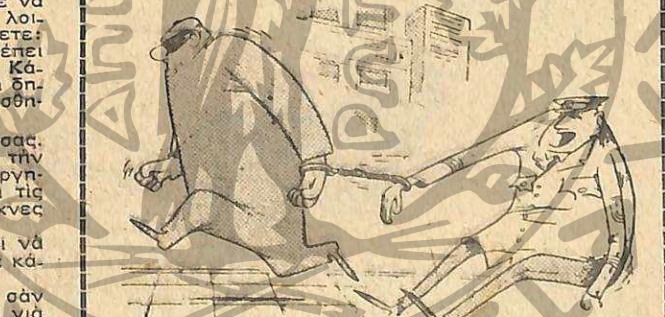
— Δε φαντάζεσαι τί τραβάω μ' αυτό το μοντέ-
λο που έβαλα στη βιτρίνα!

— Έως ότου συμπληρώσουμε την επίπλωσι
μας, θα περάσουμε καμιά δεκαπενταριά χρόνια
έτσι...

Χωρίς λόγια.

— Σιδασού! Έδώ είναι το τυμήμα!

Τελειωμένοι που έμειναν στην ιστορία

Ο Σάτιρος

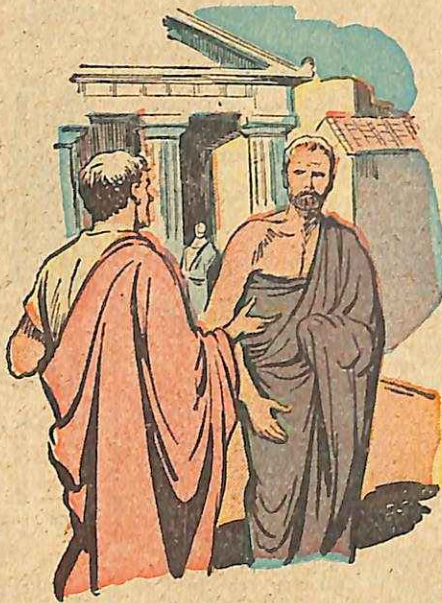
ΣΤΗΝ αρχαία Αθήνα υπήρχε ένα ζακουνό στο σοματείο γελοιοποιών, που, από τον αριθμό των μελών του, είχε πάρει τον τίτλο οι «Εξήκοντες». Επί κεφαλής του ήταν ο Σάτιρος, «άνθρωπος ειδήσεως», που έκανε τους θεατές να ξεκαρδίζονται απ' τα γέλια. Ο Αθηναίος μάς λέει καταληκτικά πράγματα για τον άνθρωπο αυτό, που είχε την ικανότητα να μιμήται τους πάντες και τα πάντα. Όταν κάποτε είδε το Δημοσθένη, τον περίφημο ρήτορα και πολιτικό της αρχαιότητας, να καταφέρει έναντι του Φίλιππου της Μακεδονίας, αφού τον άρσενε ν' αποτεινεί τον λόγο του, τον πλησίασε και του είπε:

— Έσύ, ο Δημοσθένη, είσαι το καλύτερο μαγαζί του πατέρα σου. Όταν σ' έφτιαχνε, δεν ήξερε σίγουρα πως θα έκοβε απ' όλες τις μεριές. Αν και η λεπίδα σου έχει αρκετά... δοντάρια.

Όπως είναι γνωστό, ο πατέρας του Δημοσθένη ήταν μαγαζοπώλης. Έτσι ο Σάτιρος του έλεγε δηλαδή πως ο λόγος του ήταν κοφτερός σαν μαχαίρι. Όσο για τα δοντάρια της λεπίδας του, έννοιας την τραυλιάρη του, γιατί ο περίφημος εκείνος ρήτορας, που κατακεραυνώνει κυριολεκτικά τους αντιπάλους του, είχε το έδαφος να μη μπορεί να προφέρει καθαρά όρισμένες λέξεις, ιδιαίτερα αυτές, που περιείχαν το ρι και το λάμδα. Απ' αυτό, άλλωστε, που έβγαλαν και το παρατσούκλι «Βατάλα», που σημαίνει «τραυλός». Ο Δημοσθένης ωστόσο δε θυμώσε με τα λόγια του Σάτιρου. Αλλά και δεν αποκρίθηκε κιόλας, από φόβο μήπως ο τραυλισμός του γίνε στόχος του γελοιοποιού. Το κατάλαβε αυτό εκείνος και, για να τον δώση θάρρος, συμπλήρωσε:

— Τα δοντάρια της λεπίδας σου θα μπορούσαν να ξελαϊφθούν, αν ήθελες, ο Δημοσθένη. Αλλά όπως φαίνεται, δεν το θέλεις. Έτσι, δεν έχω να σου πω τίποτ' άλλο. Χαίρει! Και είτε να σε φωτίσουν οι θεοί να βρεις τον αληθινό σου δρόμο. Ο Σάτιρος απομακρύνθηκε χαμογελώντας πονηρά. Γιατί ήξερε πως είχε βάλει σε ακέφους το Δημοσθένη. Και δεν έκανε λάθος. Το ίδιο εκείνο βράδυ, πήγε και βρήκε το γελοιοποιό στο σπίτι του. Ήταν εκεί κι ένας άλλος φίλος του, ένας ξεκαουτός επίσης μίμος, ο Εύνωμος ο Θριάσιος. «Ηρβα, είπε στο Σάτιρο, γιατί δε μπορείς να κρατήσω περισσότερο την περιέργειά μου. Με ποιά τρόπο μπορεί να ξελαϊφθούν τα δοντάρια μιας... λεπίδας;

Ο γελοιοποιός χαμογέλασε. Και μία γλώσσα που τραυλίζει, με την επιμονή! Μπορεί κανείς να διορθώσει τη φύση; Ο Σάτιρος έσυρε μπρος στα πόδια του Δημοσθένη ένα μικρό ανάκλιτρο, από μαύρο ξύλο. Τον κάθισε κατόπιν στα μιάτια και τον ρώτησε: — Σου άρεσε; — Είναι εξαιρετικό. — Και θα ήθελες ν' αναπαύσεις σ' αυτό; — Πολύ. — Ωραία. Ο τεχνίτης, λοιπόν, που τοφτιάσε, διορθώσει τη φύση. Γιατί οι πρωτόγονοι άνθρωποι καθόντουσαν σε πέτρες ή το πολύ στη χλόη. Αλλά τόσο ή ακατέργαστη πέτρα, όσο και η χλόη, δε μάς είναι σήμερα πια χρήσιμα. Έτσι σοφιστήκαμε τ' ανάκλιτρα, τα μα-

— Τα δοντάρια της λεπίδας σου θα μπορούσαν να ξελαϊφθούν, αν ήθελες, ο Δημοσθένη, του είπε ο Σάτιρος.

λακά κρεβάτια, για να μπορούμε ν' αναπαύουμε τα κουρασμένα μας μέλη. Όπως βλέπεις, ο Δημοσθένη, ο άνθρωπος ανακαλύπτει σιγά-σιγά τα σφάλματα της φύσεως και τα διορθώνει. Έτσι κι εσύ. Αν είχες επιμονή κι υπομονή, θα καθάρωνες να ξελαϊφής μία για πάντα το τραυλισμό σου και να μη ντρέπεσαι πιά γι' αυτό.

Από την ημέρα εκείνη, ο μεγάλος ρήτορας έγινε στενός φίλος με τους δύο γελοιοποιούς, που τον έπεισαν ν' αρχίσει μία ειδική εξάσκηση, ώστε να διορθώσει ν' απαλλαγεί από το φυσικό αυτό ελάττωμα. Με τις υποδείξεις τους, άρχισε επίμονος και δυνάμεις άσκησης, απ' όπου βόρτα από λίγο κατόρθωσε αληθινή ευτρεφένος. Ο Δημοσθένης χροστουσε αληθινή ευγνωμοσύνη στους δύο αυτούς περιφημούς κοιμικούς, γιατί τώρα πια μπορούσε ν' ανεβεί άρθρα στο βήμα και ν' αντιμετωπίσει τους αντιπάλους του. Στο μεταξύ, η φίμη του Σάτιρου είχε απλωθεί σ' όλο το γνωστό τότε κόσμο. Ο βασιλιάς της Μακεδονίας, ο Φίλιππος, απέστειλεν εις αυτόν εν τάλαντον διά να του στείλη γραπτώς τας άσολιότητάς του, ατίνες εφημίζοντο διά το πνευματώδες των.

Αν και δεν πολυσυμπαθούσε το Φίλιππο ο Σάτιρος, αποφάσισε να εκτελέσει την επιθυμία του, με δικό του όμως τρόπο. Και του έγραψε: «Τ' άσολια δεν γράφονται, αλλά λέγονται. Και λέγονται μπρος σε άκροατήριο. Γι' αυτό, έλα

ή κάλεσέ με κοντά σου. Έπειδή ξέρω όμως, ότι δεν είναι στο χέρι σου νάρθω, δεν επιμένω. Αλλά αφού δε θέρξης εσύ, πως είναι δυνατόν νάρθω εγώ; Βέβαια, όλοι οι ύπηκοοι είναι υποχρεωμένοι να υπακούουν στο βασιλιά τους. Εγώ όμως δεν είμαι ύπηκοός σου και δεν έχω καμιά υποχρέωση να σε υπακούω. Έτσι η συνάντησή μας αναβάλλεται!». Όταν ο Φίλιππος έλαβε την απάντησή του Σάτιρου έγινε — σύμφωνα πάντα με τον Αθηναίο — έξω φρενών. Ξεθύμωσε όμως γρήγορα και τουστέλει άλλο ένα τάλαντον, με την παρακλήση «πως σπέυση εις Μακεδονίαν, διά να δώση μίαν μόνον παράστασιν αποκλειστικώς διά το πρόσωπό του».

Ο γελοιοποιός ρώτησε τότε τους άπεισταμένους του Φίλιππου:

Είσαστε βέβαιοι, ότι σας είπε πως την παράστασή τη θέλει μόνο για το πρόσωπό του; — Ναι, αποκρίθηκαν εκείνοι. Έτσι ακριβώς μάς είπε.

Τότε δεν υπήρχε λόγος να υποστού τους κόπους ενός τέτοιου ταξιδιού. Το πρόσωπο του Φίλιππου είναι εδώ και τόχω μέσα στη φύση μου.

Και τότε έδειξε το τάλαντον, που είχε χαράγμένο το κεφάλι του Μακεδόνα βασιλιά. Αύτη τη φορά ο Φίλιππος γέλασε με την καρδιά του κι έστειλε στο γελοιοποιό ένα τρίτο τάλαντον, χωρίς να του παραγγείλη το παραμικρό. Ο Σάτιρος, συγκινημένος από τη γειρονομία του αυτή, ξεκίνησε την άλλη μέρα κιόλας για να πάη να τον συναντήσει. Ο Φίλιππος τον υποδέχτηκε με μεγάλες τιμές και τον κράτησε στ' ανάκτορά του έξη δολοφονικούς μήνες. Σ' όλο αυτό το διάστημα, ο καταληκτικός εκείνος μίμος έδωσε πολλές παραστάσεις κι έκανε το βασιλιά, τους άρχοντες και τους στρατηγούς του, να διασκεδάσουν σ' ολονυχτία συμπόσια. Η αλήθεια είναι πως μερικοί αλκοικοί, όπως ο Λαέρτης κι ο Πανσάνιος, δεν τον έβλεπαν με καλό μάτι. Γιατί ο Σάτιρος, με το θάρρος που τον διέκρινε, έλεγε δια τα στραβά και τ' ανάποδο που έπεφταν στην αντίληψή του. Τον Πανσάνιο που έπεφταν τον είχε πειράξει πολλές φορές. Όπου θυμώσε μία μέρα εκείνος κι έσυρε το ξίφος του για να τον τρυπήσει. Μ' ένα πήδημα ο γελοιοποιός απέφυγε το θανάσιμο χτύπημα.

Δεν ήξερα πως μπορείς και θυμώνεις, του είπε τότε από μακριά. Αυτό σημαίνει πως είσαι επικίνδυνος. Γιατί, όταν οι σολοκόλακες τ' αβάνουν με τους φίλους του βασιλιά τους, χτυπούν το βασιλιά, επειδή θέλουν να εκδικηθούν τους φίλους του.

Και, γυρίζοντας στο Φίλιππο, που χαμογελούσε, πρόσθεσε:

— Υπάρχουν μερικοί σκύλοι, που δε γαυγίζουν. Κι' άλλοι πάλι που γαυγίζουν. Λένε πως τατάσσω τον Πανσάνιο σ' αυτούς. Εγώ κασιδιά! Προτού επιχείρηση να σε δαγκώσω, κλείσε τον στό κλουβί κι' άφρησε τον εκεί να φοβήση. Εγώ θα μείνω μόνο για τους γάμους της θυγατέρας σου, που θα γίνουν σε τρεις μέρες. Μη ξεχάσεις όμως τα λόγια μου: Η λύσσα του σκύλου Πανσανία θα εκδηλωθή σύντομα...

Ο αλκός έτρεψε από το κακό του. Γιατί ο Φίλιππος, που είχε λόγους να τον υποψιάζεται, έγινε ακόμη πιο προσεκτικός. Ωστόσο, βόρτα από τρεις μέρες, έγιναν οι γάμοι της θυγατέρας του Κλεοπάτρας με το βασιλιά της Ήπείρου Αλέξανδρο. Ο Σάτιρος έτοιμάστηκε τότε να φύγει για να γυρίσει στην Αθήνα. Αλλά ο Φίλιππος τον παρακάλεσε, προτού αναχωρήσει, της Πέλλης. Δέχτηκε ο γελοιοποιός την πρότασή και την επομένη το μεσημέρι, το περίφημο μακεδονικό θέατρο, ήταν άσφυκτικά γεμάτο. Ο Σάτιρος «παρωδών μινόν τινά χορόν». Ο μίμηκες κυριολεκτικά από τους παρευρισκομένους, έπευφι-Ο Φίλιππος σηκώθηκε ένθουσιασμένος απ' τη θέσι του μαζί με το πλήθος, που ζητοκραυγάζε έξαλλα. Τότε ακριβώς ο Πανσάνιος βρήκε την ευκαιρία και του κάρφωσε το μαχαίρι στην πλάτη. Ο Μακεδόνας βασιλιάς έπεσε νεκρός. Το θέατρο αναστατώθηκε κι' οι θεατές άρρησασαν για να συλλάβουν το δολοφόνο. Έπακολούθησε όμως διάφορη. Έπακολούθησε τότε ένα είδος αναρχίας, που κράτησε περισσότερο από μια βδομάδα. Ο Πανσάνιος, που τους σπαδούς του, θέλοντας να καταλύσουν τις αρχές, αймаτοκύλησαν τον τόπο. Ο Σάτιρος, που δεν είχε προλάβει να εξαφανιστεί, πιάστηκε από τους επαναστάτες, που τον έρριξαν στην πυρά και τον έκαψαν. Λίγο ωστόσο προτού ξεψυχήσει, ο περίφημος γελοιοποιός είπε στον Πανσάνιο:

— Έξακολουθείς να είσαι πάντα ο λυσασμένος σκύλος. Μά, ύπας θα έρξης, βέβαια, τους λυσασμένους τους σκοτώνουν κι' αυτοί άκομη οι φίλοι τους.

Και δεν είχε άδικο. Άλιγες μέρες αργότερα, ο Πανσάνιος δολοφονήθηκε από τους ίδιους τους παδούς του.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Ο ΛΑ αυτά είναι πολύ υπερβεμένα, είπε ο αστυνόμος Κίλπερτ στον ύφισταμένο του. Άς πάρουμε τα πράγματα από την αρχή... Το θέμα λέγεται: — Ουύλλιαμ Μπρέντον απάντησε ο έπιθεωρητής Σάμ. Μένει... δηλαδή έμεινε μόνος του σε μία μικρή έπαυλη, προς το μέρος του Τάιμπερ.

— Επάγγελμα; — Δεν είχε επάγγελμα. Ζούσε από τα εισοδήματά του... Η περιουσία του ξεπερνάει το ένα εκατομμύριο δολάρια, — Έγγαμος; — Χήρος, χωρίς παιδιά. — Συγγενείς; — Είχε ένα μόνο ανηψιό, τον Χάρρυ. Ήταν γιός ενός άδελφού του, που πέθανε πριν από κάμποσα χρόνια.

— Έμειναν στο ίδιο σπίτι; — Όχι. Ο Χάρρυ περνούσε συνήθως μαζί με το θετό του τα Σάββατα-οικία... Άν κάποιος είχε συμφέρον να σκοτώσει το γέρο Ουύλλιαμ ήταν αυτός. — Περιμένα, είπε ο Κίλπερτ. Δε φτάσαμε ακόμα εκεί. Τι άλλο έχεις να μου πής για τον Ουύλλιαμ Μπρέντον; — Έφυγε στις 4 Μαρτίου με το «Ατλαντίκ» για το Λονδίνο... Το πρωί της άλλης ημέρας, όμως, το κεφάλι του ερέθηκε σ' ένα ταξί, διπλωμένο μέσα σε έφημερίδες. Ο σωφέρ είχε πάρει πολλούς πελάτες εκείνη την ημέρα και δε μπορούσε να θυμηθί ποιος από όλους είχε άφρησε αυτό το μακάβριο θέμα στο αυτοκίνητό του.

— Και πως ξέρομε ότι ήταν το κεφάλι του Ουύλλιαμ Μπρέντον;

Το άναγκώρισε, πρώτα-πρώτα, ο ανηψιός του. Κι' έτι πλέον, μάς το θεάσασε ο δοντισταρός Κάρτερ, που του είχε φτιάξει μία γέφυρα πριν από δύο μήνες.

— Θαυμάσια, είπε ο Κίλπερτ. Το σώμα; — Δεν ερέθηκε πουθενά... Το περίεργο, όμως, είναι ότι ο Μπρέντον... ταξιδεύει πάντα με το «Ατλαντίκ». Πήρα μόλις πριν από λίγη ώρα την απάντησή στο ραδιοηλεγράφημα που του έστειλα.

Το ραδιοηλεγράφημα αυτό ήταν μία έξυπνη ιδέα του Σάμ. Νά τί έλεγε:

«Ουύλλιαμ Μπρέντον έτι του «Ατλαντίκ»

«Απαντήσατε άμέσως αν συμφωνήσι με πώλησιν μετοχών χαλυδουργείων Σίμσον.

»Πάλ Ρήθ, Κλίφτον «Αθανίου, Νέα Υόρκη». Ο «Αντονι Ρήθ ήταν ο χρηματιστής του Μπρέντον. Άν δεν υπήρχε κανένας Ουύλλιαμ Μπρέντον στο «Ατλαντίκ», το ραδιοηλεγράφημα αυτό έπρεπε να μείνει χωρίς απάντησι. Κι' όμως, τέσσερις ώρες αργότερα έφτασε από το «Ατλαντίκ» ένα άλλο ραδιοηλεγράφημα στ' όνομα του Ρήθ. Αυτό το ραδιοηλεγράφημα δεν πήγε, φυσικά, στα χέρια του χρηματιστού, αλλά του έπιθεωρητού Σάμ, που

— Σας φώναξα, γιατί θέλω να με συμβουλευόστε ποιά άπάντη-οι πρέπει να δώσω στο Ρήθ, του είπε ο Κίλπερτ.

— Σας φώναξα, γιατί θέλω να με συμβουλευόστε ποιά άπάντησι πρέπει να δώσω στο Ρήθ... του είπε ο Κίλπερτ. Τον έφέρετε τον «Αντονι Ρήθ; — Και βέβαια, απάντησε ο Χάρρυ. Είναι ο χρηματιστής του θεού μου. — Ο Ρήθ ήρε ένα ραδιοηλεγράφημα του θεού σας από το «Ατλαντίκ». Με το ραδιοηλεγράφημα αυτό του δίνει έντολή να πουλήσι τις μετοχές των χαλυδουργείων Σίμσον. Ο Χάρρυ Μπρέντον έγινε πιο άγχος από πριν. — Είπατε ένα ραδιοηλεγράφημα; τραύλισε. Δεν καταλαβαίνω... δηλαδή, θέλω να πω ότι αυτό δεν είναι δυνατόν... — Για ποιά λόγο δεν είναι δυνατόν; — Μά αφού ο θεός μου δε βρίσκεται πιά στη ζωή; — Ένωσέτε το κεφάλι που ερέθηκε στο ταξί... Μπορεί να είναι κάποιου άλλου... — Άδύνατον! φώναξε ο Χάρρυ. Είμαι βέβαιος ότι είναι του θεού μου. — Εγώ, όμως, αμφιβάλλω, είπε ο Κίλπερτ. Εγώ εδώ μπροστά μου την κατάθεσι που δώσατε στον έπιθεωρητή Σάμ... Θα έχετε την καλύτερη, κύριε Μπρέντον, να μου διευκρινήσατε μερικά σημεία της... Λέτε, λοιπόν, στην κατάθεσί σας ότι συνδεόσαστε το θεό σας ως την απόδοσά κι' άκει τον άποκατήρησατε. Ο θεός σας ανέβηκε κατόπιν στο πλοίο. Φύγατε τότε γιατί είχατε κάποια επέλευσα δουλειά.

— Ακριβώς. Δε μπορούσα να περιμένα, γιατί είχα ένα ραντεβού. — Θαυμάσια. Ο θεός σας έφυγε, λοιπόν, με το «Ατλαντίκ»... — Άδύνατον! φώναξε ο Χάρρυ Μπρέντον. Άν έφευγε, δε θα ερεκόταν το κεφάλι του μέσα στο ταξί.

— Τι υποθέτετε, λοιπόν; — Ο θεός μου άγħηκε από το πλοίο, είτε γιατί έβλαβε γινάμη, είτε γιατί είχε ξεχάσει κάτι και νόμισε ότι προφάνει να πάη να το πάρη.

— Όστε το έγκλημα έγινε μετά την έξοδο του θεού σας από το πλοίο; — Άλλιά, φυσικά. Πότε άλλατε υποπόση να γίνη;

— Κρίμα που ο γιατρός που εξέτασε το κεφάλι του θεού σας δε συνειναι μαζί σας, είπε ο Κίλπερτ. Το κεφάλι του θεού σας ερέθηκε μέσα στο ταξί το πρωί της 3ης Μαρτίου κι' ο γιατρός το εξέτασε άμέσως σγρόν. Στην έκθεσί του, λοιπόν, θεώσασε κατηγορηματικά ότι ο θεός σας είχε πάμει να έη πριν από 48 ώρες, δηλαδή ότι ο δολοφόνος τον είχε σκοτώσει κατά το μεσημέρι της 3ης Μαρτίου.

Ο Χάρρυ Μπρέντον προσπάθησε να χαμογέλασει. — Αυτό μου φαίνεται πολύ άστείο, είπε.

— Θέλετε να πñτε πολύ τραγικό; τον διόρθωσε ο Κίλπερτ. Ο θεός σας δε ζούσε το πρωί της 4ης Μαρτίου...

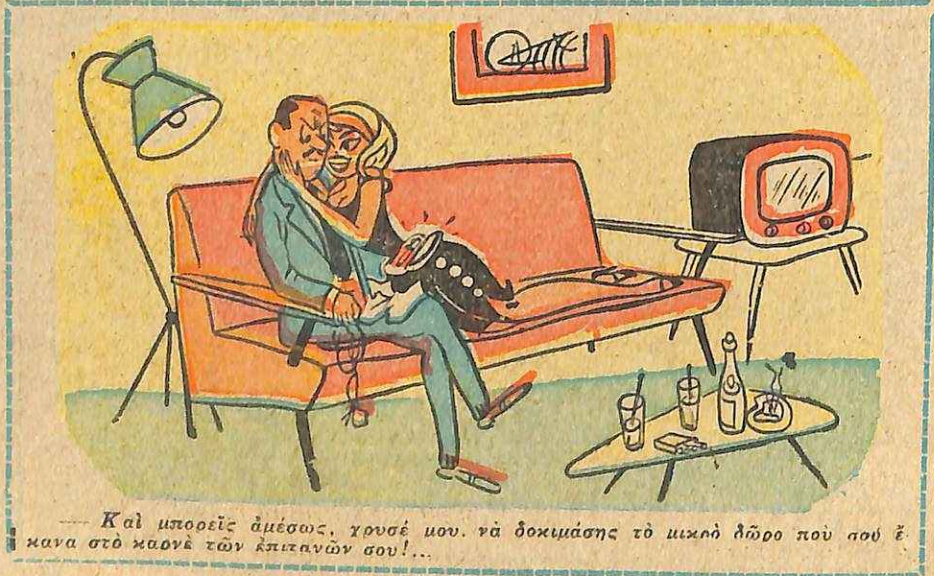
— Άλλ' άφού τον συνδεόσασ ως την απόδοσά κι'...

— Άσος που συνδεόσαστε ως την απόδοσά ήταν κάποιος συννεόχος σας, απάντησε ο Κίλπερτ. Θέλατε να δημιουργήσατε σύγχυση, για να μάς κάμετε να χάσουμε το μυαλό μας. Το θεό σας τον είχατε σκοτώσει από την προηγούμενη ημέρα, γιατί ειαζόσαστε να τον κληρονομήσατε.

«Οίως με το θηρίο, που έλεπει πως οι κυνηγοί το έχουν περικυκλώσει από παντού, ο Χάρρυ Μπρέντον άρρησε προς την πόρτα. Άλλ' όταν την άνοιξε, ερέθηκε μπροστά στο Σάμ... Σαναύρισε τότε στο γραφείο και σωριάστηκε σε μία πολυθρόνα. Ο έπιθεωρητής πήγε τότε κοντά του και του πέρασε τις χειροπέδες.

Ο συννεόχος του ήταν κάποιος Ροόντυ Νίξον. Ο Σάμ τον συνέλαβε μόλις γύρισε από το Λονδίνο.

ΙΤΟΥΑΡΠ ΣΤΗΒΕΝΣ

— Και υποοείς άμέσως, γυνάέ μου, να δοκιμάσης το μικρό δώρο που σου έκανα στο καναέ των έπιανών σου!...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο 'ΑΖΡΑΕΛ

Κάποτε ο Ναστραδίν άρρώσθησε βαρεία κι ήταν άπαρηγόρητος, πού θ' άφη-
νε έτσι γρήγορα τον άπάνω κόσμο.
Μα τον Άλλασ, μπρέ γυναίκα, δεν
είναι σωστό να πεθάνω τόσο νέος... Έγώ
λογάριασα να γυρίσω όλη την Ανατολή,
να φωνάω χίλια δυο πράγματα και να
φάω μέχρι και τον τελευταίο μου παρά!
Έλεγε και ξανάλεγε στη Φατμέ πικαρισμέ-
νος.

Σώπα, μπρέ Ναστραδίν, και περα-
στικό είναι... τούλεγε εκείνη για να τον
παρηγορήσει.

Μα όταν ο Χότζας της
έλεγε και της ξανάλεγε
πώς ήθελε να φάη πριν
πεθάνη και τον τελευταίο
του παρά, εκείνη, δε βα-
στούσε άλλο και του ά-
παντούσε θυμωμένη:
— Μπρέ σπουδαίο άν-
τρα έχω... Θέλεις να μ'
άφησης χήρα μέσα στη
φτώχεια και την καταφρό-
νια έτσι για να κάνης το
κέφι σου!

Κι ο Χότζας, παρ' ό-
λο πού είχε τα χάλια του
έβαζε τις φωνές κι έβρι-
ζε τη Φατμέ με τα χειρό-
τερα λόγια... Γιατί, παρ'
όλο πού είχαν τριάντα
χρόνια παντρεμένοι, τραγούντουσαν ακόμα
τόσο, είχαν να τ'όλο
το χωρίο είχαν να το λένε.

Οι άνθρωποι παντρεύονται είτε από
άγάπη, είτε από συμφέρον. Μονάχα αυτός
ο Χότζας έκανε το κεφάλι του. Βρήκε
την πιο άγανητη χαρούμ και τη στεφανώ-
θηκε έτσι για να ταγαρίζονται κι οι δύο
τους στο ίδιο καζάνι...

Γι' αυτό και στα τελευταία του άκόμη
ο Ναστραδίν εύρισκε το κουράγιο να γκρι-
νιάζει με τη Φατμέ κι οι γείτονες πού
τους άκούγανε δεν μπορούσαν να πιστέ-
ψουν πώς ήταν ή άρεντιά του τόσο πολύ
άρρωστος...

Μα ο Χότζας, μία μέρα πού όλο κι έ-
θλεπε να χάνη δύναμεις, κάλεσε κοντά του
τη Φατμέ και της είπε:

— Άκου, γυναίκα, τί θέλω να σου πώ.
Βάλε το καλύτερο φόρεμα πού έχεις, χτε-
νίσου όμορφα, βάλε κι' όλα τα χρυσάφικά
σου κι' έλα να καθίσης κοντά μου...

— Γιατί, μπρέ άντρα, πού ζητάς τέτοιο
πράγμα; άπόρησε εκείνη.

— Κάνε αυτό πού σου λέω και μη ρω-
τάς. Πες πώς είναι ή τελευταία μου επι-
θυμία... της άποκρίθηκε ο Χότζας.

Η Φατμέ λοιπόν τον άκουσε για πρώτη
φορά, ύστερα από τριάντα χρόνια παν-
τρεϊδας!

Στολίστηκε μ' ό,τι καλύτερο είχε κι'
ήθεε και θρονιάστηκε δίπλα στο κρεβάτι
του.

— Έτσι μπρέ, μπρέ γυναίκα! Σ' ό-
χαριστώ πού μού έκανες το χατήρι κι' ό-
'Άλλας να σ'όλο ανταποδώση! είπε εύχαρι-
στημένος ο Ναστραδίν.

Κι έπεσε στον ύπνο.
Την άλλη μέρα, όταν ξύπνησε, ή Φατμέ
καθόταν άκόμη κοντά του, το ίδιο στολι-
σμένη κι' επίσημη:

— Μπρέ Ναστραδίν, άσε με να βγάλώ
αυτά τα ρούχα και να σε περιποιηθώ κομ-
μάτι... πού έλεπε σε μία στιγμή.

Ο Χότζας όμως δεν δέχότανε κουβέντα.
Σε λίγες μέρες ο Ναστραδίν άρχισε
να παίρνει το καλύτερο.

Τη γλώσσα κι' αυτή τη φορά, γυναί-
κα! Μεγάλο τ' όνομα του Προφήτη! φώ-
ναξε εύχαριστημένος την πρώτη φορά πού
σηκώθηκε απ' το κρεβάτι.

Περίεργη τότε, όπως ήτανε ή Φατμέ,
σκέφτηκε να τον ρωτήσει:

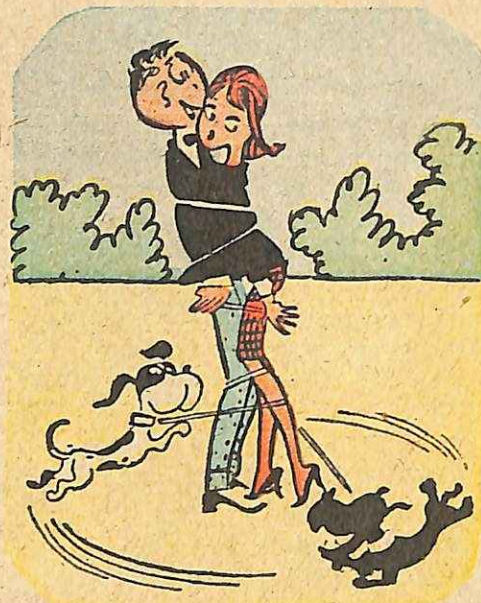
— Γιατί, μπρέ άντρα μου, ήθελες να κά-
θωμαι δίπλα σου στολισμένη σαν νύφη, έ-
νώ του λόγου σου γαρφαλούες;

Ο Χότζας χαμογέλασε τότε κι' άφ'ό-
χαιολόγησε τα γενεά του, άποκρίθηκε:

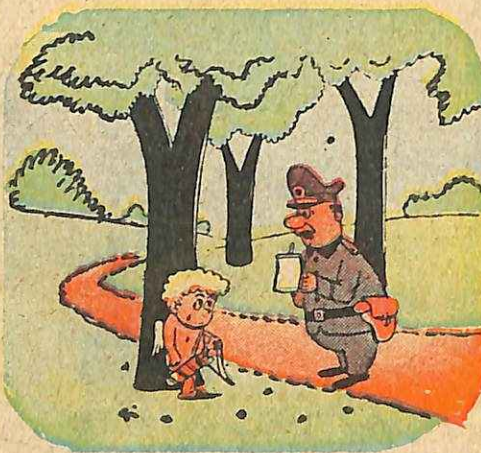
— Να σου πώ την αλήθεια, γυναίκα...
Νόμιζα πώς γανώνουν πιά και περιμένα
άπό στιγμή σε στιγμή την έπίσκεψη του
'Αζραέλ (του άγγελου του θανάτου)... Σ'
έβαλα λοιπόν, να στολιώσης και να καθί-
σης δίπλα μου, ήμπως ή άρεντιά του έ-

κανε κανένα λάθος κι' έπαυρε αντί για
μένα... εσένα! Γιατί, όπως ξέρεις, οι κα-
λοί Μουσουλμάνοι, πριν πεθάνουν, νίον-
ται, χτενίζονται και στολίζονται, σαν του
λόγου σου. Γι' αυτό έγω ήθελα να μείνω
άπεριποίητος μήπως ο 'Αζραέλ έπαυρε
την άρεντιά σου για έτοιμοθάνατο!

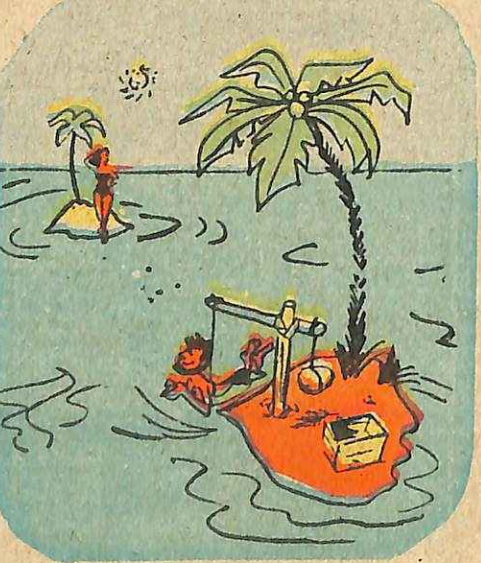
Κι' έσκασε στα γέλια, ενώ ή Φατμέ έμ-
πηξε τις φωνές πού άκούστηκαν ως την
άκρη του χωριού.

— Σφιχθήτε άπάνω μου, δεσποινίς και
μη φοβόσαστε τίποτα!

— Τι θα πη 'Ερωτας; Δείξε μου άμέ-
σως την άδεια άπλοφορία!

Μαθαίνει κολύμπι...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Πρόκλησι

ΕΧΕΙΣ μία συνήθεια, άγαππé μου,
πολύ άντιαπαθητική, άντιαισθητική και
άποκρουστική. Τη συνήθεια να γε-
λάς κάθε λίγο και λιγάκι. Και να γε-
λάς πλατεία, φαρδεια, άνοιχτα και
πλούσια. Τι είπες; Το γέλιο δεν είναι
κακό πράγμα; Όχι, βέβαια. Καθόλου
κακό δεν είναι. Μπορώ να σου πώ μά-
λιστα ό,τι, προσωπικώς, προτιμώ τους
άνθρώπους πού γελούν, από τους μου-
ρωμένους, τούς στρυφνούς και τούς
στημένους. Θα πής βέβαια ότι έγω
δεν γελώ.

Όχι, 'Αλ-
λά έγω είμαι εξαιρεσι.
Κι' ες άλλου δεν προ-
κείται για μένα αυτή
τη στιγμή, πρόκειται
για σένα. Ό οποίος
εξακρίβεισαι κατά τον
τρόπο πού είπαμε:
φαρδύ, πλατύ, άνοι-
χτά και πλούσια. Και
λοιπόν, άγαππé μου,
εκεינו πού έχω να σου
πώ είναι ότι δε γελά-
νε ούτε τόσο συχνά
ούτε τόσο φαρδεια ό-
ταν έχουν τέτοια στο-
ματάρα. Το γέλιο, ά-
γαππé μου, θέλει και
το άνάλογο στόμα. 'Αλ-
λά αυτό πού έχεις εσύ
κάτω από τη μύτη σου και πάνω από το
σαγόني σου, δεν είναι στόμα. Είναι
στόμιο φούρνου. Και όταν γελάς και το
άνοιγης, προβάλλει ένα σπύλιον ό-
νυπών μας, πού πιάνει από το ένα
αυτί έως το άλλο. Μ' έννοει; Νομί-
ζει κανείς ότι ολόκληρο το μούτρο σου
μεταβάλλεται σε στόμα, γύρω από το
όποιο εξαφανίζονται έντελώς όλα τα
άλλα χαρακτηριστικά του προσώπου
σου.

Άλλά δεν είναι μόνον αυτό. Είναι
κι' αυτές οι δοντάρες πού παρουσιάζο-
νται σε κάθε άνοιγμα της υπερμεγέ-
θους και άπιστευτου στοματάρας σου.
Κάτι δοντάρες ήμιόνου, χαυλιόδοντες,
προϊστορικού μορφού, πού προβάλ-
λουν άπαισιες, άπάνω και κάτω μέχρι
φρονιμίτου. Κι' έτσι, άγαππé μου, ό-
ταν άνοιγης το σπυλιώδες στόμα σου,
έχω την έντύπωσι πώς βέβημ μπροστά
μου το στόμα μουλαιού πού τρέχει τσιμ-
πάζει αλογόμυγα. Αυτό το άπαισιο θέ-
μα παρουσιάζεις.

Κι' αν νομίζεις ότι αυτά πού σου λέω
είναι υπερβολικά, δεν έχεις παρά να
σταθής μπροστά σ' έναν καθρέφτη,
να γελάσης και να φρίξεις. 'Εάν, έν-
νοείται, έχης στοιχειώδη αντίληψή κα-
λαισθησίας.

Σε πληροφορώ δε άκόμη, ότι όταν
γελάς και' αυτόν τον φρικιαστικό τρό-
πο, νομίζω ότι είσαι έτοιμος να όρμη-
σης και να δαγκώσης αυτιά και να
κατασπαράξεις άνθρωπους.

Λοιπόν, άγαππé μου, ό άνθρωπος
πού έχει προκίση από τη φύσι με
τοιούτον στόμα, φροντίζει άποσπώποτε
ν' άποφύγει το ξεκαρίδιμα. Άν θέ-
λης να γελάσης, προσάβησε να γε-
λάς με κάποια διακρίσι και όχι ν' ά-
νοιγης διάπλατα το σπύλιον με τον
όδοντωτό οιδιρόδρομο των ήμιονικών
όδοντοστοιχιών σου. Διότι δεν έχεις
κανένα δικαίωμα να μάς προκαλής δι-
αρκώς μ' αυτό το άπαισιο και τρομ-
κρατικό θέμα.

Εκτός, βέβαια, αν το κάνης επίτη-
δες. Διότι και αυτό δεν άποκλείεται.
Ένας άνθρωπος με τέτοιο στόμα και
τέτοιες δοντάρες, δε μπορεί παρά να
διέπεται και από άνάλογη νοοτροπία
και σασιστικά ένστικτα. Να εύχαριστη-
ται, δηλαδή, προκάλων τη φρίκη και
τον άποτροπισμό Μάλιστα. Νομίζω ό-
τι σε έψυχολόγησα πλήρως. Γι' αυτό
ακριβώς ξεκαρίβεισαι κάθε λίγο και
λιγάκι, για φύλλου πηδήμα και άνευ
λόγου πολλές φορές Γέλας για να
μάς προκαλούς. Για να μάς παρου-
σιάζας αυτό το φρικαλέον θέμα, έν
πλήρει επιγνώσει των έντυπώσεων που
δημιουργείς. Άλλά αυτή ή δουλειά δε
μπορεί να τραβήξει άλλο. Και αν δε
μπορής να συγκρατήσης αυτή την έ-
ξορμησι του άπαισιου γέλασός σου,
να βάλης ένα φίμωτρο. Άλλοιώς κι'
έγω δεν ξέρω πού θα φτάσω. Μπορεί
την ώρα πού θ' άνοιγης τη στοματάρα
σου, να σου ριζέ ένα βαρελότο μέσα
να σε ανατινάξω.

Φρικιαστική τύπη!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Η "ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ

ΓΟΝΙΜΟΤΗΣ"

Πώς θα άποφύγετε τα λάθη

ΟΛΟΙ οι έπιστήμονες συμφωνούν σήμερα
στό ζήτημα της «διευθυνόμενης γονιμό-
τητας». Τα παιδιά δεν πρέπει να μοιά-
ζουν με τους άνεπιθύμητους έπίσκεπτες,
πού μάς έρχονται χωρίς να τα θέλουμε ή ό-
ταν, για άποιοδήποτε λόγο, δεν τα θέλουμε.
Μόνον τα παιδιά πού τα έπιθυμούμε και
πού είμαστε παρασκευασμένοι για να τα δε-
χτούμε, θάπρεπε να γεννιούνται. παρατηρεί
ό δόκτωρ Τρυσό.

Η άσφαλέστερη μέθοδος, πού έχουμε για
να έλέγχουμε τις γεννήσεις, είναι του 'Ιά-
πανος έπιστήμονος 'Οζινο, όπως συμπληρώ-
θηκε από τον 'Ελβετό Κνάους. Άλλ' ή μέ-
θοδος αυτή παρουσιάζει κάποτε «έκπληξεις».
Δεν είναι, λοιπόν, αλάνθαστη; Οι «έκπλη-
ξεις» αυτές, όμως, δεν όφείλονται στη μέ-
θοδο, αλλά στον τρόπο της εφαρμογής της.

Για να πραγματοποιηθ ή γονιμοποίησι,
πρέπει ένα άνδρικό γεννητικό κυτταρο να συ-
ναντηθ ήνα ώάριο κοντά στη μήτρα. Οι ώ-
θηκές της γυναίκας γεννούν, λοιπόν, κάθε
μήνα, ένα μόνο ώάριο, πού ζή 48 περίπου
ώρες. Έτσι, ξέροντας την ακριβή ήμερομη-
νία της καθόδου αυτού του ώαρίου στη μή-
τρα, μπορούμε να προσδιορίσουμε την περίο-
δο της γονιμότητας της γυναίκας.

Ο 'Οζινο και ο Κνάους κατάρθωσαν να
εξακριβώσουν, ότι ή καθόδος του ώαρίου γί-
νεται μεταξύ της 13ης και της 16ης ήμέ-
ρας από τα προσέχη έμμηνα. Στο τετρα-
ήμερο αυτό πρέπει να προσθέσουμε δύο ήμέ-
ρες στην άρχή (για το λόγο, ότι το άνδρικό
γεννητικό κυτταρο ζή δύο περίπου ήμέρες)
κι' άλλες δύο στο τέλος (για το λόγο, ότι
το ώάριο ζή κι' αυτό δύο ήμέρες). Έτσι, το
τετραήμερο γίνεται όκταήμερο. Η γονιμο-
ποίησι είναι δυνατή, λοιπόν, μεταξύ της
11ης και της 18ης ήμέρας πριν από την
περίοδο.

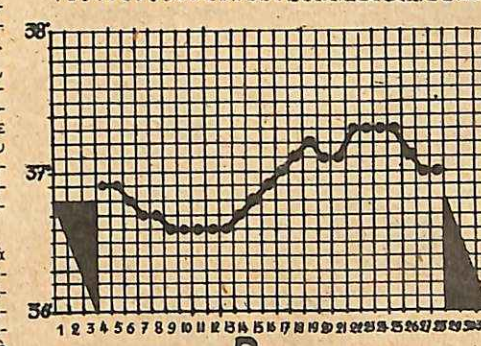
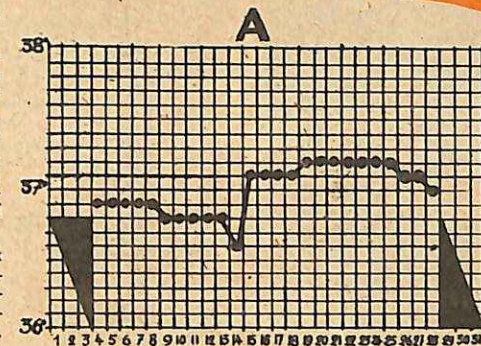
Προσέξτε, όμως! Ο ύπολογισμός πρέπει
να γίνη με βάση την προσέχη περίοδο κι' όχι
την τελευταία. Και, στο σημείο αυτό έμφα-
νίζεται ή μεγάλη δυσκολία. Γιατί είναι έλα-
χιστες οι γυναίκες, πού έχουν σταθερή και
κανονική περίοδο. Για έλες τις άλλες, ή πε-
ρίοδος αυτή ποικίλλει, είναι, δηλαδή, άλλο-
τε μεγαλύτερη κι' άλλοτε μικρότερη. Για ν'
άποφύγεθον, λοιπόν, τα λάθη πρέ-
πει να προσθέσουμε στο όκταή-
μερο, πού είπαμε, μερικές ήμέρες,
πού άποτελούν το άπαραίτητο «περι-
θώριο άσφαλείας», στην περί-
πτωσι, πού ο κύκλος είναι μεγαλύ-
τερος ή μικρότερος.

Κατά κανόνα, μία γυναίκα, πού
θέλει να έπιωφεληθ ή από τη μέθοδο
'Οζινο-Κνάους, πρέπει να παρακο-
λουθή την περίοδο της έπί έξη
τουλάχιστον μήνες. Θά παρατηρή-
ση έτσι δύο κύκλους, ένα μεγαλύ-
τερο κι' ένα μικρότερο. Η μεταξύ
τους διαφορά άντιστοιχεί στις ή-
μέρες, πού πρέπει να προσθέσουμε
στο άρχικό όκταήμερο. 'Ας ύπο-
θέσουμε π. χ., ότι ο μεγάλος κύ-
κλος έχει 30 ήμέρες και ο μικρός
26. Θά προσθέσουμε τότε 4 ήμέρες
στις άρχικές 8.

Άλλ' οι κύκλοι αυτοί δεν είναι
σταθεροί. Πρέπει, λοιπόν, να τους
παρακολουθήτε συνεχώς και να τρο-
ποποιήτε άνάλογα τους ύπολογι-
σμούς σας.

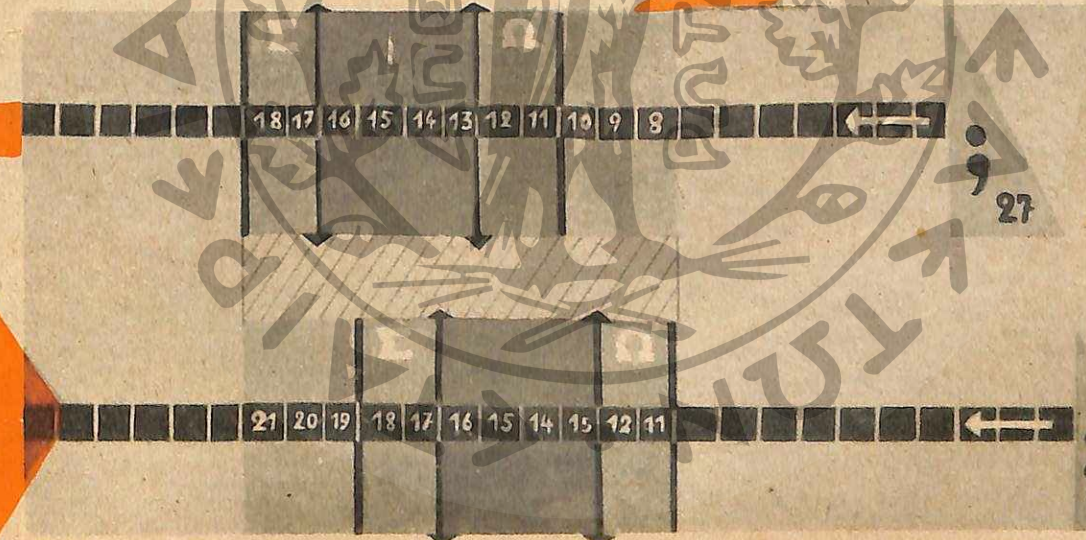
Είναι ένδεχόμενο όμως, ή προ-
σεκτική παρακολούθησι των κύ-
κλων να αύξησ ή σε μεγάλο βαθμό
τις ήμέρες γονιμότητας, ίδιως ό-
ταν ή περίοδος είναι άκατάστατη.
Στην περίπτωσι αυτή, θά βοηθη-
θήτε από την καλούμενη μέθοδο
των θερμοκρασιών, για να περιο-
ρίσετε τα περιθώρια.

Ξέρουμε σήμερα, ότι ή θερμοκρα-
σία πέφτει πριν από την καθόδου
του ώαριου κι' ότι άνεβαίνει άμέ-
σως κατόπιν. Αυτό όφείλεται στο

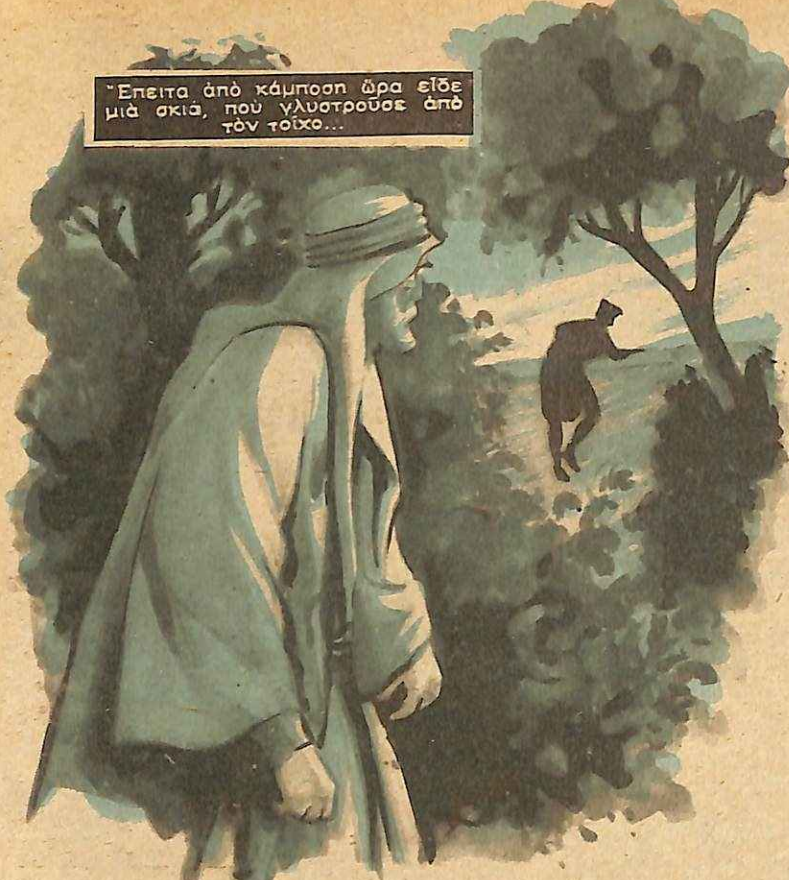

Η θερμομετρική καμπύλη παρουσιάζει διά-
φορες φάσεις. Στην περίπτωσι Α, ή περίο-
δος άκολουθείται από μερικές ήμέρες χω-
ρίς μεταβολή. Η θερμοκρασία άρχίζει κα-
τόπιν να κατεβαίνει και σε μία ώριαμένη
στιγμή, πέφτει άπότομα (14η ήμέρα), για
να ξανανεβή άμέσως έπειτα, με τον ίδιο
άπότομο τρόπο. Στην περίπτωσι Β, ή πτώ-
σι της θερμοκρασίας άρχίζει από το τέλος
της περιόδου και συνεχίζεται άργά. Η θερ-
μοκρασία άρχίζει κατόπιν να άνέρχεται με
τον ίδιο άργό ρυθμό (13η ήμέρα). Και
στις δύο περιπτώσεις, ή κάθοδος του ώ-
αριου έγινε 24-36 ώρες πριν από την έ-
ναρξ ή της άνόδου της θερμοκρασίας.

Στην προκειμένη περίπτωσι, έχομε μία γυναίκα πού ή περίοδος της παρουσιάζει δύο κύκλους: Ένα μικρό, δια-
ρκείας 27 ήμερών και ένα μεγάλο, διαρκείας 30 ήμερών. Το σχήμα του πρώτου κύκλου έχει ως έξης: α) Βα-
σικό τετραήμερο: 13, 14, 15, 16. β) Προστίθενται δύο μέρες στην άρχή: 11 και 12, για την έπιβίωσι του
ώαριου (ω). γ) Προστίθενται άλλες δύο μέρες στο τέλος: 17 και 18, για την έπιβίωσι του άνδρικού γεννη-
τικού κυττάρου. δ) Προστίθενται στην άρχή άλλες τρεις μέρες: 8, 9 και 10, πού άντιστοιχούν στη διαφορά
μεταξύ των δύο κύκλων. Το σχήμα του δεύτερου κύκλου έχει ως έξης: α) Βασικό τετραήμερο: 13, 14, 15
και 16. β) Προστίθενται δύο μέρες στην άρχή (11 και 12) και άλλες δύο στο τέλος (17 και 18) για την έπι-
βίωσι του ώαριου και του άνδρικού γεννητικού κυττάρου. γ) Προστίθενται στο τέλος άλλες τρεις μέρες:
19, 20, 21, πού άντιστοιχούν στη διαφορά μεταξύ των δύο κύκλων. Έτσι έχομε τις άκόλουθες πιθανές περιό-
δους γονιμότητας: Μικρός κύκλος: 8-18 = ήμέρες 11. Μεγάλος κύκλος: 11-21 = ήμέρες 11. Η πιθανή πε-
ρίοδος της γονιμότητας έκτείνεται, λοιπόν, από τις 8-21 = ήμέρες 14. Για να μικρύνουμε αυτό το χρόνο,
πρέπει να καταφύγουμε στη μέθοδο των θερμοκρασιών, πού θά μάς δώση μία περίοδο γονιμότητας 4-5 ήμε-
ρών. Κάθε γυναίκα μπορεί να φτιάξ ή ένα παρόμοιο σχήμα, παρακολουθώντας τους κύκλους της περιόδου.

Έπειτα από κάμποση ώρα είδε μία σκιά, που γλυστρούσε από τον τοίχο...

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

αυτό το κελάδωμα ήταν ένα ερωτικό κάλεσμα; Υπάρχουν άνθρωποι που μπορούν να μιμηθούν στην εντέλεια το τραγούδι του αηδονιού. Κι' αυτό το ήξερε ο σείχης. Προσπάθησε, ωστόσο, να διώξει αυτή την ιδέα από το μυαλό του. 'Αλλά, μ' όλο που περίμενε κάμποση ώρα, η Χαλίλα δεν ξαναφάνηκε. Σηκώθηκε τότε από το κρεβάτι, τολήθηκε με το μπουρνούζι του και κατέβηκε στον κήπο.

Έπειτα από λίγη ώρα, ήξερε εκείνο που ήθελε να μάθει. 'Η Χαλίλα βρισκόταν με κάποιον άντρα μέσα στο μικρό περίπτερο, που υψωνόταν στη δυτική πλευρά του κήπου. 'Η πρώτη σκέψη του σείχη ήταν να φωνάξει τους ανθρώπους του και να τους διατάξει να κοιματίτσον μπροστά στα μάτια του τους δυο ενόχους. 'Αλλά συγκρατήθηκε κάνοντας τη σκέψη πως η βιασύνη κάνει και την πιο δίκαιη εκδίκαση ν' αξίζει λιγότερο κι' από το μισό.

Πρέπει να βρω κάτι άλλο, σκέφτηκε, ενώ ξαναβγαίρινε το δρόμο τρός το σπίτι. 'Η Χαλίλα ξαναγύρισε στο κρεβάτι της λίγο πριν από τα ημε-ρώματα. 'Ο 'Εμίν Σεχίμπ αγρυπνούσε πάντα. 'Εκανε, ωστόσο, πως κοιμόταν βαθειά, για να μην της δώσει καμιά ύπνωση. Τό άλλο πρωί, ο σείχης έφυγε για να πάει σε μία γειτονική πόλι. Θάλειπε δηλ την ημέρα κι' όλη τη νύχτα, είπε. 'Αλλά, το ίδιο βράδυ, χώθηκε κρυφά μέσα στον κήπο του σπιτιού του.

Έπειτα από κάμποση ώρα, είδε μία σκιά που γλυστρούσε από τον τοίχο. Καί, την ίδια στιγμή, ακούστηκε το κελάδωμα του αηδονιού... 'Από το μέρος του σπιτιού εμφανίστηκε τότε και δεύτερη σκιά. Οι δυο σκιές έσμιξαν και χάθηκαν μέσα στο περίπτερο.

Ο σείχης σημάδεψε καλά μέσα στο μυαλό του το μέρος απ' όπου είχε γλυστρήσει η πρώτη σκιά κι' έπειτα ξαναφυγε. 'Εκείνο το βράδυ ζήτησε από ένα φίλο του να τον φιλοδεχθή και δε γύρισε στο σπίτι του παρά το πρωί της άλλης ημέρας. Είπε τότε πως ήθελε να κάμη διάφορες μεταρρυθμίσεις στον κήπο κι' έδωσε τις απαραίτητες εντο-λές στους ανθρώπους του. Μα η σπουδαιότερη απ' αυτές ήταν ν' ά-νοίξουν ένα βαθύ λάκκο στο μέρος, όπου είχε δη τη σκιά να περπά-ναι, να τον γεμίσουν με άσβεστη και να τον σκεπάσουν από πάνω με χορ-τάρι.

Όταν ήρθε το βράδυ, ο 'Εμίν Σεχίμπ κι' η Χαλίλα φάγανε μαζί κι' έπειτα πλάγιασαν στο κρεβάτι τους για να κοιμηθούν. 'Ο σείχης πού, όπως είπε, ήταν κουρασμένος από το ταξίδι του, προσποιήθηκε πως αποκοιμήθηκε άμεσα. Τό κελάδωμα του αηδονιού ακούστηκε σε λίγο. 'Αλλά δεν κράτησε πολύ. 'Η Χαλίλα άνασκηώθηκε κι' έκανε να κατέβη από το κρεβάτι. 'Αλλά, ξαφνικά, ο 'Εμίν Σεχίμπ άνοιξε τα μάτια του.

— Πού πάς; τη ρώτησε. 'Η νεαρή γυναίκα προσπάθησε να χαμογελάσει. — Πουθενά, απάντησε. "Εβλεπα ένα κακό όνειρο και τινάχτηκα... 'Ο 'Εμίν Σεχίμπ την τράβηξε κον-τά του και την έσφιξε στην αγκαλιά του. — 'Αγαπημένη μου Χαλίλα, ψιθύ-ρισε.

— 'Από το μέρος του κήπου έρχόταν τώρα κάτι σαν τη βαρεία ανάσα ενός ανθρώπου, που αγωνίζεται για να γλυτώσει από κάποιο κίνδυνο. — Δε νομίζεις πως κάποιος έν-θρωπος φανάζει στον κήπο; ρώτησε ξαφνικά ο σείχης τη γυναίκα του.

— 'Η Χαλίλα έκαμε πως άφουγκράζονταν. — 'Οχι, δεν ακούω τίποτα, απάντησε, ανατριχιάζοντας. 'Αλλη μία φορά ο σείχης της έκαμε την ίδια ερώτηση, χωρίς, όμως, να πάρη διαφορετική απάντηση. Γύρισε έπειτα από το άλλο πλευρό κι' η ρυθμική αναπνοή του έδειξε σε λίγο πως κοιμόταν βαθειά. 'Η Χαλίλα δε δίστασε τότε. Κατέβηκε άθροβα από το κρεβάτι και γλυστρησε έξω. Την ίδια στιγμή, ο σείχης άνοιξε τα μάτια του και σκούπισε ένα δάκρυ, που είχε κυλήσει πάνω στο μάγουλά του.

— Είναι η τελευταία φορά, που την έσφιξα στην αγκαλιά μου και πού τ' αυτή μου άκουσαν τη γλυκειά φωνή της, ψιθύρισε. Κάθισε κατάνιν σταυροπόδι πάνω στο κρεβάτι του κι' άναψε το μακρύ τσιμπούκι του... 'Η Χαλίλα βγαίνοντας στον κήπο, έτρεξε άμέσως στο μικρό πε-ρίπτερο. 'Αλλά το βρήκε άδειο... Πού βρισκόταν, λοιπόν, ο αγαπη-ναδική φορά εκείνο το βράδυ; Και το αγκομαχού, που είχε ακούσει; 'Αρχισε άμέσως να ψάχνει κάτω από τα δέντρα. Καί, ξαφνικά, άκουσε μία αδύνατη φωνή:

— Χαλίλα! 'Ετρεξε τότε τρός το μέρος απ' όπου έρχόταν αυτή η φωνή κι' είδε σε λίγο τον αγαπημένο της Γιαζίντ, που ήταν χαμένος ως το λαιμό μέσα στο λάκκο με τον άσβεστη. — Χάνομαι, της είπε. Αυτός ο καταραμένος άσβεστης μου καίει τα πόδια και το κορμί... Βοήθησέ με να βγω... 'Η Χαλίλα έσκυψε στην άκρη του λάκκου κι' άπλωσε τα χέρια της. 'Αλλ' οι άνθρωποι του σείχη, σύμφωνα με τις εντολές του, είχαν κό-ψει λοζά τα χείλη του λάκκου κι' είχαν ρίξει άφθονο νερό, για να σηματοδοτή στο μέρος αυτό μία γλυστερή λάσπη. 'Ετσι, εκείνος που βρισκόταν μέσα σ' αυτόν δεν είχε να πιστώη από πουθενά για να βγί-ξω, άλλ' ούτε και κανένας άλλος μπορούσε να τον βοηθήσει, χωρίς τον κίνδυνο να κυλήσει κι' αυτός μέσα.

Ο 'Εμίν Σεχίμπ τα είχε προβλέψει όλα. Καί δε λαθεύτηκε στις προβλέψεις του. 'Η δυστυχισμένη Χαλίλα, καθώς προσπαθούσε να σώσει τον αγαπημένο της, γλυστρησε μέσα στο λάκκο... Τό θιβερό άγκομαχού τους άκούγονταν όλη τη νύχτα. 'Αλλ' ο σεί-χης είχε απαγορεύσει στους ανθρώπους του να βγούν στον κήπο, ο-τι κι' αν γίνονταν, και κανείς δεν τόλμησε να παρακούσει τη διαταγή του... Τό άλλο πρωί, από το λάκκο με τον άσβεστη ξεχώριζε μόνο η άκρη μιάς πλεξίδας με γυαλιστερά μαλλιά σαν τον έβενο...

Ο σείχης πρόσταξε τότε να σκεπάσουν με άφθονο χώμα το λάκκο. Σηματίσθηκε έτσι ένας λοφίσκος σά μανουαίλε και πάνω σ' αυτόν φυτεύσαν τριανταφυλλίες... Αυτή είναι η θλιβερή Ιστορία της όμορφης Χαλίλας και του Για-ζίντ. Πολλοί ποιητές έχουν αφιερώσει ως σήμερα καλοδοκούμενους στίχους στη μνήμη τους. 'Αλλ' οι άνθρωποι από καιρό τους έχουν ξε-χάσει...

ΖΑΚ ΣΑΝΤΑΛ

Πού αποτυπώνονται οι άναμνήσεις μας;

Α Σ υποθέσουμε ότι μπορούσατε ν' αναπολήσετε καθεμιά από τις άμέτρητες άναμνήσεις που έχουν αποθηκευθ όη μνή-μη σας. 'Ακόμα και αν διαθέτατε γι' αυτό το έργο όλη την ύπολοιπη ζωή σας, θά ξαναθυμόσαστε μονάχα ένα μικρό μέρος απ' ό,τι σας συνέβη. Γιατί οι άναμνήσεις ενός μεσοκόπου ανθρώπου είναι τόσες, ώστε η περιγραφή τους θά μπερούσε να γεμίσει περίπου 140.000.000 τεύχη του «Θησαυρού»!

Πού αποταμειώνονται όλ' αυτά τα στοιχεία; Την άπάντησ ό' αυτή την έρώτησι έδωσε τελευταίως, σε μία συνεδρίασι της 'Εθνικής 'Ακαδημίας 'Επιστημών των 'Ηνωμένων Πολιτειών, ο δό-κτωρ Ουίλντερ Πένφιλντ, διευθυντής του Νευρολογικού 'Ινστι-τούτου του Μοντρεάλ κι' ένας από τους μεγαλύτερους νευρο-χειρουργούς του κόσμου. Καθώρισε δηλαδή ότι οι άναμνήσεις όλες καταγράφονται σ' ένα τμήμα του έγκεφάλου, που ή λει-τούργια του μάς ήταν άγνωστη ως τώρα.

Πρόκειται για δυο στομάχια φαίς ουσίας του έγκεφάλου, πά-χους 2-3 χιλιοστομέτρων και με συνολική επιφάνεια 160 τετρα-γωνικών εκατοστομέτρων περίπου. Τά στρώματα αυτά αποτελούν μέρος της έξωτερικής μεμβρίνης που ακεπάει ολόκληρη την επιφάνεια του έγκεφάλου, βρίσκονται δε στους κροτάφους.

Όταν προσπαθούμε να θυμηθούμε περασμένα περιστατικά, περνάνε απ' αυτό το κέντρο τού έγκεφάλου ηλεκτρικά νευρικά ρεύματα, που κάνουν τις αποθηκευμένες άναμνήσεις ν' άνε-θαίνουν στην επιφάνεια.

Προκαλώντας λοιπόν τεχνητά άνάλογες ηλεκτρικές έκκενώ-σεις σε άσθενείς που υποβάλλονταν σε έγχειρήσεις του έγκε-φάλου για επιληψία ή για άλλους λόγους, ο δόκτωρ Πένφιλντ τους ξανάφερε διάφορες παλιές άναμνήσεις.

Σε μία περιπτώσι, έπρόκειτο για μία νέα, που την έγχειρή-σαν στον έγκεφαλο. 'Η επέμβασι αυτή έγινε χωρίς νάρκωσι, μόνο με τοπική άναίσθησι, γιατί ο έγκεφαλος δεν πονάει, όσο κι' αν τραυματισθ.

Ο δόκτωρ Πένφιλντ λοιπόν άγγιξε ένα σημείο του φλοιού του έγκεφάλου της μ' ένα λεπτό σύρμα, στο οποίο διωχέτευε άσθενέστατα ηλεκτρικά ρεύματα.

Η κοπέλλα θυμήθηκε τότε ένα τραγούδι που είχε άκούσει πρό πολλών έτών, και άρχισε να το οιογομυρμούριζι. Η άνάμνησι της ήταν ζωηρότατη, της φαινόταν πως άκουγε μία ολόκληρη ορχήστρα.

Σταμάτησε άπτομα, μόλις ο γιατρός άπομάκρυνε το σύρμα. Όταν ξανάγγιξε το ίδιο σημείο, άρχισε πάλι το τραγούδι, όκι απ' το σημείο που το είχε διακόψει, αλλά απ' την άρχη.

Ο χειρουργος επανέλαβε πολλές φορές το ίδιο πείραμα, και πάντα ή νέα σταματούσε το τραγούδι και το ξανάρχιζε ύστερα απ' την άρχη.

Παρόμοια πειρίματα σε πολλά άλλα άτομα άποδεικνύουν ότι ο τεχνιτός έρεθισμός του τμήματος εκείνου του φλοιού του έγ-κεφάλου ξυπνάει τις περασμένες άναμνήσεις μας, που έχουν αποτυπωθ στον έγκεφαλο όπως οι ήχοι στις ταινίες του μαγνη-τοφώνου — ή μάλλον στα όμιλούντα φίλμ, γιατί οι ήχοι συνοδεύ-ονται και από τις αντίστοιχες εικόνες.

Είναι άπίστευτος ο αριθμός των άναμνήσεων που αποθηκεύει ή μνήμη μας, και μάλιστα χωρίς να τό αντιλαμβάνόμαστε. 'Ας υποθέσουμε ότι έπισκεπτόμαστε ένα ξένο σπίτι κι' ότι πέρτει ή ματιά μας σε μία βιβλιοθήκη. 'Αν μάς ρωτήσουνε κατόπιν για τους τίτλους των βιβλίων, πιθανότατα δε θά θυμόμαστε κανένα.

Είναι άπίστευτος ο αριθμός των άναμνήσεων που αποθηκεύει ή μνήμη μας, και μάλιστα χωρίς να τό αντιλαμβάνόμαστε. 'Ας υποθέσουμε ότι έπισκεπτόμαστε ένα ξένο σπίτι κι' ότι πέρτει ή ματιά μας σε μία βιβλιοθήκη. 'Αν μάς ρωτήσουνε κατόπιν για τους τίτλους των βιβλίων, πιθανότατα δε θά θυμόμαστε κανένα.

Μ' άλλα λόγια, ή μνήμη μας απο-τυπώνει όλα όσα συμβαίνουν γύρω μας. 'Επειτα από λίγα λεπτά, έχο-με ξεχάσει τα περισσότερα απ' αυ-τά. 'Ετσι νομίζουμε τουλάχιστον. Στην πραγματικότητα όμως οι άναμνήσεις έχουν αποθηκευθ βαθειά μέσα στον έγκε-φαλό μας.

Κατά τον ίδιο τρόπο αποθηκεύονται όη μνήμη μας και όλες οι σκηνές των όνει-ρων μας. Τό πρωί, δεν τις θυμόμαστε πιά. 'Επειτα από καιρό όμως, μπορεί μία άφορη-μή να μάς κίνη να τις ξαναθυμηθούμε ξα-φνικά — πράγμα που άποδεικνύει πως δεν είχαν σβησθ όπ' τη μνήμη μας.

Η μνήμη παρουσιάζει κι' ένα άλλο πε-ρίεργο φαινόμενο. Θά σάς έχι τύχει άσφα-λώς να δοκιμάσετε την αλλόκοτη έντύπωσι πως κάτι που σάς συμβαίνει τώρα, σάς ξανασυνέβη ακριβώς το ίδιο κάποτε άλλο-τε. Κοιθεντίζεστε π. χ. με φίλους σας σ' ένα άγνωστο σας πε-ριβάλλον, και ξαφνικά σάς φαίνεται ότι ξαναβρεθήκατε και άλ-λοτε εκεί, με τους ίδιους ανθρώπους, που κάθονταν στις ίδιες θέσεις κι' έλεγαν τα ίδια πράγματα.

Τό φαινόμενο λοιπόν αυτό, που μένει άνεξήγητο για τους ψυχολόγους, μπορεί να προκληθ όη τεχνητά με τους ηλεκτρικούς έρεθισμούς του έγκεφάλου.

Τό κέντρο της μνήμης, που ανακάλυψε στον έγκεφαλο ο δό-κτωρ Πένφιλντ, μπορεί επίσης να ξεδιαλέξη ώριμένες άναμνή-σεις μας, να τις συγκρίνει με τις τωρινές έντυπώσεις μας και να βγάλι συμπεράσματα. Συναντούμε, άς πούμε, ένα παλιό μας γνώριμο. 'Ο έγκεφαλος μας τον αναπολεί άμέσως όπως ήταν άλλοτε και μάς πληροφορεί π.χ. ότι έχει άδυνατίσει ή ότι φα-νεται γερασμένος...

Οι έρευνες του δόκτορος Πένφιλντ άποκάλυψαν επίσης ότι δεν υπάρχει αυτό που λέμε συνθήσι άμνησι. Δε χάνουμε δηλα-δή τις άναμνήσεις των γεγονότων, αλλά μονάχα την ικανότητα να τις αναπολήσωμε.

Άλλοτε πάλι, από μία βλάβη του έγκεφάλου, ή μνήμη μας δε μπορεί πιά να δεχθ νέες άναμνήσεις, διατηρεί όμως εκείνες που έχει. Πρό έτών, ένας σπουδαίος μοζέρ έπεσε στον πρώτο γύρο, από μία τρομερή γροθιά που έφαγε στο κεφάλι. 'Ωστόσο μπόρεσε να ξανασηκωθ εγκαίρως, συνέχισε τον αγώνα και νί-κησε.

Όταν πέρασε όμως ύστερα σά άποδοτήρια, μοιμυμύριζε: «Κάποιος, που θέλαβε πάλι να τον τράκισι, με χτύπησε στον πρώτο γύρο».

Τί είχε συμβί; 'Απ' τη γροθιά του αντίπαλου του είχε πάθει μία βλάβη του κέντρου της μνήμης και δε μπορούσε πιά ν' ά-ποτυπώσει καμιά καινούργια άνάμνησι. Διατήρησε όμως έχει

Για να μάθι το παιδί να λέπ «μα-μά», όταν βλέπ τη μητέρα του, πρέπει: 1) να φτάσουν ο ήχος της φωνής της και ή εικόνα της στον έγκεφαλό του κι' αυτός να τ' ανα-γνωρίσι. 2) να σχηματισθ στον έγ-κεφαλό του ή λέξις «μαμά». 3) να βρθ το σωστό «τονισμό» και 4) να άρθρωση τη λέξι. Σ' όλες αυτές τις πνευματικές λειτουργίες βασί-κό ρόλο τό κέντρο της μνήμης, όπου αποτυπώνονται κατά κάποιο τρόπο οι έντυπώσεις και οι άνα-μνήσεις.

νες που είχε ήδη, για τό σύστημα πυγμαχίας του αντίπαλου τς. κι' έτσι μπόρεσε να εξακολουθήσι τον αγώνα και να νικήσι.

Κάτι τέτοιο συμβαίνει συχνά στους ηλικιωμένους, που μπο-ρούν να θυμηθούν λεπτομερώς τα παλιά, τους ξεφεύγουν όμως τά πρόσφατα περιστατικά, γιατί δυσκολεύονται να σχηματίσουν καινούργιες άναμνήσεις.

Τό μεγαλύτερο μυστήριο ωστόσο είναι τό πως «καταγράφον-ται» οι άναμνήσεις στους ιστούς του έγκεφάλου. Οι έρευνες πι-ύ δόκτορος Πένφιλντ δίνουν μία κ'ίποια άόριστη λύσι του προ-βλήματος.

Ο έγκεφαλος μας έχει περίπου 10 δισεκατομμύρια νευρικά κύτταρα. Κι' αν λοιπόν υποθέθ όη τό καθένα απ' αυτά άποτύ-πωνα μία άνάμνησι μας, και πάλι δε θ' άρκούσαν όλα για τό σύνολο των άναμνήσεων της ζωής μας.

Ισως λοιπόν ή «καταγραφή» γίνεται με κάποιο χημικό τρόπο σά μόρια της πρωτεΐνης που άπαρτίζουν τό κύτταρα. Ισως δηλαδή να προκαλούνται ώριμένες αλλοιώσεις αυτών των μο-ρίων.

Ο αριθμός των μορίων αυτών είναι ίλιγγιώδης. Συνεπώς ή περαρκούνε για ν' αποθηκεύσουν όλες τις άναμνήσεις μας.

ΕΝΑ ΣΚΥΛΙ ΤΟΥ ΞΑΝΑΩΣΕ ΤΗΝ ΟΡΑΣΙ

Ο Γάλλος πρακτικός χημικός Κλόντ ντ' 'Αθανύρ, ηλικίας 24 χρόνων, ήταν εκ γενετής τυφλός απ' το άριστερό μάτι. Τελευ-ταίως λοιπόν, πέταχτηκε στο δεξιό του μάτι ένα καυστικό όξυ και τον τυφλώσε κι' απ' αυτό. Στο νοσοκομείο όπου τον μετα-φέρανε, ο χειρουργος έκανε ένα επαναστατικό πείραμα: 'Αφού βεβαιώθηκε ότι είχε καταστραφ όη μόνο ή κερατοειδής του ματι-ού, μεταφύτευσε στή θέση του τον κερατοειδή ενός νεκρού λυ-κόσκυλου. Κι' ο νέος ξαναβρήκε την όρασι του απ' τό δεξιό μάτι.

Ο χειρουργος που επέτευε αυτό τό θαύμα, βεβαιώνει ότι μπορεί να κοπομοποιήθουν κατά τον ίδιο τρόπο κερατοειδείς από μούσχαρια ή από κουνέλια.

Το πρωί, όταν ξύπνησε, είδε ένα εβένινο κουτί κοντά στο κρεβάτι της.

Ο ΜΕΛΛΩΝ Βασιλιάς της Γαλλίας 'Ερρίκος Δ' ήταν ακόμα πρίγκιπας ντε Μπε-άρν κι' έμενε στον πύργο του Νερά. Τον κηδεμόνευε η μητέρα του 'Ιωάννα ντ' Αλμπρέ, Βασίλισσα της Ναβάρρας.

Μολοντί δεν ήταν παρά 16 χρονών, ο 'Ερρίκος ένοιωθε κιόλας μια ακατανίκητη κλίση για το άρσεν φύλο. Και τ' ιδανικό του ήταν, την εποχή εκείνη, μια ακόλουθος της Βασίλισσας, η όρφανη Φρανσουάζ ντε Λαβερντάκ.

Μα, η Βασίλισσα έβλεπε με δυσανεμία το αίσιγμα των δύο νέων. Αυστηρή για τους άλλους, όπως ήταν και για τον εαυτό της, φοβόταν μήπως αγαπηθούν βαθεία και καταλήξουν σε γάμο... ενώ αυτή είχε άλλες βλέψεις για το γιό της, όπου η πολιτική κυριαρχούσε στο αίσιγμα.

Κάλεσε, λοιπόν, μία μέρα, την κοπέλλα στην κάμαρά της και της είπε:

— 'Ορκίστηκα στην έτοιμοθάνατη μητέρα σου, όπως και στον πατέρα σου, πριν φύγω για τον πόλεμο, απ' όπου δεν ξαναγύρισε, να σε προσέχω πάντα σαν παιδί μου... Δεν πρέπει να ξεχνάω αυτό τον όρκο μου... Γιατί, όμως, Φρανσουάζ, δε με έμπιστευεσαι όπως πρώτα;... Ξέρω πως ο γιός μου, ο πρίγκιπας...

— Μεγαλειότητά!... μουρμούρισε ίκετευτικά η Φρανσουάζ, ενώνοντας τα χέρια της. Συχαρέστε με!

— Για να σε συχαρώ, πρέπει να ξέρω όλο το σφάλμα σου και να πεισθώ πως μετανιώσεις... Τι σου είπε ο πρίγκιπας χτές, όταν σε πλησίασε και σου φίλησε το χέρι;

— Τι της είπε; 'Ερωτόλογα γλυκά, για μία παρθενική καρδιά 16 χρονών, που μόλις αρχίζει να ευπνύει. Αυτό ήταν όλο το αμάρτημα της γλυκιάς κοπέλλας... Μα δεν τολμούσε ν' απαντήσει στη Βασίλισσα, που της έριχνε τώρα θυμωμένες ματιές.

Την κίτταζε μονάχα με τα γαλανά, βουρκαμένα μάτια της και τα χείλη της σάλαινε χωρίς να προφέρουν λέξη. Το πρόσωπό της έγινε κατάχλωμο. 'Εγειρε το κεφάλι της και σωριάστηκε λιπόθυμη μπροστά στα πόδια της 'Ιωάννας.

— Όταν συνήλθε, η Βασίλισσα τη χάρεινε απαλά και της έλεγε:

— Έχω την ύποψή πως τις προάλλες, καθώς περπατούσε μαζί σου, κρατώντας σε απ' το μπράτσο, ο πρίγκιπας 'Ερρίκος σου είπε πράγματα που δε θα πρέπει να τ' ακούσεις... Είναι κακό αυτό, μικρή μου!

— 'Ετσι ατιμάζονται και καταστρέφονται τόσα άρχοντογεννημένα κορίτσια... Δε θα μου άρεσε καθόλου να χαθής και συ εξ αιτίας του παιδιού μου. Γι' αυτό αποφάσισα να φύγεις άμέσως για τον άρσεν σου πύργο του Λαβερντάκ... Θα σου κάνω, άλλωστε, καλό, γιατί ο άέρας εκεί πάνω είναι θαυμάσιος!

Αυτό ήταν η έξορία, μακριά από κείνον που αγαπούσε και που δεν έπρεπε ν' αγαπάει! Δάκρυα χοντρά κούλασαν τώρα στα μάγουλα της κοπέλλας.

— Κλάψε, μικρή μου... Είπ' ο μόνος τρόπος να εξαφράσης τη λύπη του χωρισμού άσως... Άκουσε: Κάθε μέρα θα μου γράφεις, κι' εγώ θα σου απαντώ άμέσως... Στον πύργο σου, δε θα βλέπεις κανέναν άλλον απ' τη γριά παραμάννα σου και τη Μπερνταντίν, την καμαριέρα που την ανέβαζε να σε προσέχει. 'Αν σου συμβή κάτι, όσο-

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

δήποτε άσημαντο, πρέπει να μ' ειδοποιήσεις άμέσως. Αυτή είναι η διαταγή της βασίλισσας σου... Τώρα, χρυσή μου, σε συχαρώ...

Κι' έτσι η Φρανσουάζ αναγκάστηκε να φύγει για τον πύργο του Λαβερντάκ, μια σστή άποφωλιά, χτισμένη πάνω σε ψηλά βράχια.

Η γριά παραμάννα της την περίμενε εκεί, εύχυσμένη, που θα την ξανάβλεπε. 'Επίσης βρισκόταν εκεί κι' η Μπερνταντίν, η έμπιστη καμαριέρα της βασίλισσας 'Ιωάννας.

Η κοπέλλα, τσακισμένη απ' τη συγκίνηση και την κούραση, πλάγιασε από πολύ ναρς, στο μικρό δωμάτιο, που της είχε ετοιμάσει η παραμάννα της και που τα παράθυρά του βλέπανε σ' ένα στριφτό δρόμο, κάτω απ' τα τείχη του πύργου.

Το πρωί, σαν ξύπνησε, είδε ένα εβένινο κουτί, τοποθετημένο κοντά στο κρεβάτι της.

Ήταν βέβαιη πως δε βρισκόταν εκεί, όταν γδύθηκε χτές το βράδυ!

Η καρδιά της άρχισε να χτυπά δυνατά. Ουμήθηκε τα λόγια της βασίλισσας:

«'Αν σου συμβή κάτι, όσοδήποτε άσημαντο, πρέπει να με ειδοποιήσεις άμέσως... Αυτή είναι η διαταγή της βασίλισσας σου...».

Κίτταζε το κουτί, δίστασε λίγο κι' ύστερα το άνοιξε με καρδιοχτύπι.

Βρήκε μέσα μία μινιατούρα του πρίγκιπα κι' ένα λακωνικό σημείωμά του:

«Αυτό για να σάς πω πως σάς αγαπώ, Φρανσουάζ, και πως, την ερχόμενη νύχτα, άδιαφορώντας για όλες τις διαταγές και τα εμπόδια, θα βρίσκωμαι κοντά στην αγάπη μου...».

Ο γενναίος Μερύλ, ο τολμηρός σύντροφος του πρίγκιπα, είχε σκαρφώσει σ' ένα ψηλό δέντρο, που φύτρωνε ανάμεσα στ' απόκρημνα βράχια, κοντά στον πύργο, και λυγίζοντας την κορφή του, με κίνδυνο να τσακίσει τα κόκκαλά του, είχε τρυπώσει τη νύχτα στην κάμαρα της κοπέλλας, για να της άφισε το τρυφερό μήνυμα του πρίγκιπα 'Ερρίκου.

Η Φρανσουάζ έφερε το χέρι της στο μέτωπο... Τι τρομερό δίλημμα! 'Απ' τη μία μεριά η αγάπη, μα και η άνταρσία. 'Απ' την άλλη, η ύποταξη, μα και η απόγνωση.

Ήταν μόνο 16 χρονών η Φρανσουάζ. Δε μπορούσε να διαλέξη την άπογνωση...

Πέρασε όλη την ημέρα σε μεγάλη αγωνία, προσπαθώντας να κρύψει τον πόνο της με το διάβασμα. Η Μπερνταντίν δεν έδινε από κοντά της...

Τη νύχτα, όταν όλος ο πύργος φαινόταν κοιμισμένος, ο 'Ερρίκος πήρε τον ίδιο έναερίο δρόμο, που είχε ακολουθήσει κι' ο σύντροφός του, κι' έσπρωξε το παράθυρο της Φρανσουάζ, που η κοπέλλα το είχε άφισει μισανοιχτό.

Την ίδια στιγμή όμως άνοιξε διάπλατα η πόρτα της κάμαρας της νέας και παρουσιάστηκε η Βασίλισσα 'Ιωάννα, μαζί με τη Μπερνταντίν. Η καμαριέρα είχε έκπληρώσει καλά την άποστολή της: Είχε δη τ' Μερύλ να μπαίνει κρυφά στον πύργο.

Είχε διαβάσει το σημείωμα του πρίγκιπα, την ώρα που κοιμόταν η Φρανσουάζ. Κι' είχε ειδοποιήσει άμέσως τη Βασίλισσα.

Η Φρανσουάζ έπνιξε μία κραυγή. 'Επειτα είπε:

— Πρέπει λοιπόν να τιμωρηθώ τόσο πολύ, γιατί αγαπώ τον εύγενικό πρίγκιπά μου...

Και, με μία βιαστική κίνηση, που δεν πρόλαβε κανείς να την έμποδίσει, έτρεξε προς το παράθυρο.

— Παραδίδο το πνεύμα μου στο Θεό!... μουρμούρισε.

Ύστερα άκούστηκε, μέσ' στη νύχτα, ο κρότος ενός κορμιού, που έπεσε και τσακίστηκε πάνω στα βράχια...

ΖΑΚ ΣΕΖΑΝ

***

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΠΝΙΓΩΝΤΑΙ ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ

«Είναι τελείως άδικαιολόγητο να πνίγεται τόσος κόσμος στα ναυάγια κι' σε άλλα δυστυχήματα τονίζει ο 'Αμερικανός καθηγητής Φρέντερικ Λάνου, ο έφευρέτης μίας νέας κι' αξιοθαύμαστης 'αντιπνικτικής' μεθόδου.

Το σύστημά του είναι τόσο απλό, ώστε μπορεί να το μάθει ακόμα κι' όποιος δεν ξέρει κολύμπι, με εξάσκηση λίγων λεπτών της ώρας. Το 'Αμερικανικό Ναυτικό άναγνώρισε την αξία του και το διδάσκει σ' όλους τους νεοσύλλεκτους.

Η θάσι του είναι η εξής: 'Όταν νοιώσετε πως βουλιάζετε στο νερό, μην πανικοβληθήτε κι' αρχίσετε τις σπασματικές κινήσεις, άλλ' άπεναντί-ας άφίστε έπτελώς χαλαρό όλο σας το σώμα.

Το ανθρώπινο σώμα είναι λίγο βαρύτερο απ' το νερό, επομένως τείνει να βουλιάξει. Τη στιγμή εκείνη, πάρτε μία βαθειά άναπνοή και χαλαρώστε όλους τους μύς σας. Το βουλιάγμα σας θα γίνει τότε πιο άργό. Κάνοντας δε κάθε 5-6 δευτερόλεπτα μία έλαφριά κίνηση των χεριών σας, θα μητρέψτε να ξαναβγάτε εύκολα το κεφάλι σας έξω απ' το νερό. Παίρνετε τότε καινούργια βαθειά άναπνοή και ξαναβουλιάζετε.

Μπορείτε να συνεχίσετε το ίδιο επί πολλές ώρες, χωρίς να καταβάλλετε καμιά προσπάθεια, για να κολυμπήσετε, κι' επομένως χωρίς να εξαντλήτε τις δυνάμεις σας, και να μείνετε έτσι ζωντανός όσπου να σας διασώσουν.

Ακόμα κι' οι καλλίτεροι κολυμητές μπορεί να πάθουν «κράμπες», ενώ θρίσκονται στ' άνοιχτά, και να κινδυνεύουν τότε η ζωή τους. Η μέθοδος όμως του καθηγητού Λάνου τους έμπνέει να περιμένουν, όσπου να ξαναποκτήσουν την εύχέρια των κινήσεών τους.

Σε μία δοκιμή που έγινε στο Πολυτεχνείο της Γεωργίας, 30 σπουδαστές, δεμένοι χειροπόδαρα, έπιπλεσαν επί 5 ώρες περίπου μέσα στην ταραγμένη θάλασσα, χωρίς να κολυμπήσουν καθόλου (πολλοί άλλάζανε απ' αυτούς δεν ήσαν κολύμπι).

Το μόνο που χρειάζεται, για να επιτύχει αυτή η μέθοδος, είναι να μη χάσει κανείς την ψυχραιμία του.

Συγκλονιστικό άστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΤΖΕ'ΙΜΣ ΤΣΕ'Ι'Ζ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΙΡΟΝΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Κίτσον προτείνει στη Τζίν-νυ να ζήσουνε μαζί, άφου πάρουν τα λεφτά, κι' εκείνη του υπόσχεται να σκεφθί και να του απαντήσει. Ύστερα άποφασίζουν όλοι να φύγουν για το βουνό και ν' άνοιξουν εκεί το καμινί με δρυόγυνο. Ο μικρός Μπραντφορντ θέλει να ειδοποιήσει την άστυνομία ότι το καμινί βρίσκεται κρυμμένο μέσα σ' ένα τροχόσπιτο, αλλά τον έμποδίζει ο πατέρας του, λέγοντάς του πως αυτά είναι άνοησίες. 'Ότσοο, όταν φεύγει το τροχόσπιτο, ο μικρός κρατάει τον αριθμό του αυτοκινήτου. Το τροχόσπιτο με το καμινί άνεβαίνει με τρομερές δυσκολίες στο χαλασμένο και άπότομο δρόμο του βουνού.

Κάνε όπως σου λέω. Ο Μπλέκ τρέμοντας, πατήσε τη μίζα. Ύστερα έβαλε «όπισθεν».

— Άφινε σιγά-σιγά το άμπρα-γιάζ, του είπε ο Κίτσον. Καί, μόλις κουνηθί τ' άμάξι άρχισε να στρίβει το τιμόνι.

Ο Μπλέκ ύπάκουσε, βλαστημώντας άνεμεσα στα δόντια του. Πέρασε μία φοβερή στιγμή, όταν κατόλαβε πως η δεξιά μπροστινή ρόδα του ήταν στο κενό. Του φάνηκε πως θα γκρεμιζότανε στο βάραθρο. Εύτυχος, τα κατάφερε να κάνει ύλη τη στροφή.

Προσπάθησε ύστερα να βάλει πρώτη, αλλά το καμινί άρχισε να κυλά προς τα πίσω. Μόλις που πρόλαβε να φρενάρη. Το μωτέρ έδωσε για δεύτερη φορά.

— Φεύγα από κει, είπε περιφρονητικά ο Κίτσον. Δός μου τη θέσι σου.

Ο Μπλέκ κατέβηκε βλαστημώντας, αλλά κι' άνακουφισμένος κατά βάθος.

Ο Κίτσον κίτταζε την κατάστασι του καμινιού και κούνισε το κεφάλι του.

— Μάζεψε μεγάλες πέτρες, είπε στο Μπλέκ. Πρέπει να τις βάλουμε στις πινιές ρόδες.

Άρπαξε ένα βράχο και τον τραβήξε με κόπο ως τον ένα τροχό. Ο Μπλέκ έκανε, τ'όλο για τον άλλο.

Ύστερα ο Κίτσον άνέβηκε στο καμινί κι' έβαλε μπροστά τη μηχανή.

— Νάμαστε έτοιμοι, έσ' κι' ο Τζύπο, να βάλει πάλι πέτρες άπο πίσω, άν κληθεί, σύστησε στο Μπλέκ. 'Ισως ν' αναγκαστούμε να τ' άνεβάσουμε ένα-ένα μέτρο.

Ξεφίξε το χειρόφρενο και φώναξε:

— Ξεκινάω!

Στο φώς των προβολέων, ο Τζύπο διέκρινε έφανικά μπροστά τους μία τεράστια πέτρα.

— Προσέξε! φώναξε.

Ο Μπλέκ είδε πολύ άργά το εμπόδιο. Το χτύπησε με τη δεξιά μπροστινή ρόδα. Το καμινί τινάχτηκε κι' έστριψε άπότομα. Πριν προλάβει να κάνει τίποτα ο Μπλέκ, τ' αυτοκίνητο βρέθηκε κατά πλάτος του δρόμου, με το μωτέρ σταυτημένο.

— Θα τσιμπάρουμε! φώναξε ο Τζύπο, έστρελλασμένος απ' τη μεγάλη κλίσι του καμινιού.

Προσπάθησε ν' άνοιξη την πόρτα αλλά δε μπόρεσε.

— Κάθισε ήσυχα, ήλιθιε! γάυγισε ο Μπλέκ. Θα μάς άνασώδω-γυρής!

Ο Κίτσον έτρεξε κοντά τους. Τραμαγμένος κι' αυτός απ' τη βέσι του καμινιού, πήδσε πάνω στο μαρσιπέ για να φέρη αντί-δωρο.

— Βάλε πάλι μπροστά το μωτέρ και κάνε πίσω σιγά-σιγά, σύστησε στο Μπλέκ.

— Άν κουνηθί, θα τιμπάρη τ' άμάξι, είπε έκινους μωσκόμενος στον ιδρώτα.

— Δεν ύπάρχει άλλος τρόπος.

Μικρή ιδιοτελία

Ο άπένταρος κόμης

Γνήσιος άπόγονος της άριστοκρατίας του περασμένου αιώνα, ο εζοχώτατος κ. κόμης παραμένει γλεντζές, σπάταλος και τεμπέλης, παρ' όλο που τώρα πιά δεν έχει άπομείνει τίπτα σκεδόν απ' την περιουσία των προγόνων του.

Γι' αυτό οι δανειστές του χτυπούν κάθε τόσο την πόρτα του, ύποθηκευμένου πύργου του.

Ο κ. κόμης είναι εδώ: ρωτών μ' άγωνία. Κι' ο τελευταίος πιστός ύπηρετης, που του άπέμεινε, άπαντά:

— Όχι, δυστυχώς... Ο κύριος κόμης βηλκε έξω... Αυτό επαναλαβήνεται κάθε τόσο, γιατί ο κ. κόμης είναι πνιγμένος στα χρέη και οι δανειστές του νίνονται όλο και φορτωότεροι.

Όπου μία μέρα ένας απ' αυτούς στάθηκε περισσότερο τυχερός, γιατί όταν ρώτησε τον ύπηρετή, με την στερρότυπη φράσι:

— Ο κύριος κόμης είναι εδώ;

— Έκείνος που άποκρίθηκε για πωτή φορά καταφατικά: — Μάλιστα... Ο κύριος κόμης έμεινε σήμερα μέσα...

Ο δανειστής τότε ενθουσιασμένος λέει με άνακούφισι:

— 'Επί τέλους, θα πληρωθί!

Μα ο ύπηρετης τ'ό κοβί έμέσως τη φορά:

— Α! Αυτό είναι τελείως άδυστυχον, κύριε... Και πως το ξέρει έσύ; απαντά ο δανειστής. Κι' ο ύπηρετης κουνώντας χιόδωρα το κεφάλι του άποκρίνεται:

— Γιατί, άν ο κύριος κόμης είχε χρηματα έστω και δανεικά, δεν θα έμεινε ούτε μια στιγμή μέσα στο σπίτι...

ύφος εύτυχισμένο.

— Το ξέρουν όλοι πως είσαι ο άσπος των σωφέων, τον ειρωνεύτηκε ο Μπλέκ. Ο μεγάλος ειδικός του βολάν!

Η Τζίν-νυ τον κίτταζε με περιφρόνησι.

— Κρίμα που δε μπορούμε να πούμε το ίδιο και για σενα, παρατήρησε.

Ο Μπλέκ πλησίασε στο γκρεμινό, κάθισε σ' ένα βράχο κι' άναψε τσιγάρο.

Αναπαύθηκαν μερικά λεπτά. Όταν ο Κίτσον έκρινε πως είχε κρυώσει αρκετά το μωτέρ, φώναξε το Μπλέκ και ξαναβήκε στο καμινί.

Δέκα λεπτά άργότερα, το καμινί σταματούσε δίπλα στη Μπουί.

— Θα μωρέσω τώρα να το ρυμουλκήσω, δήλωσε ο Κίτσον. Καλύτερα να το καμουφλάρουμε.

Άνέβασε πάλι το καμινί στο τροχόσπιτο κι' ο Μπλέκ κι' ο Τζύπο ξαναπήραν τις θέσεις τους.

— Έπειτα έκλεισε την πόρτα του τροχόσπιτου και κάθισε στο βολάν της Μπουί.

— Δίχως έσένα, δε θα τα βγά-ζανε πέρα ποτέ, του είπε η Τζίν-νυ. 'Ήσουν ύπερόχος!

— Έσκιψε και άγγίξε το μάγουλό του με τα χείλια της...

Οι άχτίδες του ήλιου, που γλυ-στρούσαν μέσα στη σκηνή, ξύπνησαν το Μπλέκ. Όταν άνοιξε τα μάτια του, χρειάστηκαν πολλά λεπτά όσπου να καταλάβει που βρίσκεται.

Ξανάκλεισε τα μάτια του, με τα φρύδια ζωσμένα. Ήταν πιασμένο όλο του το κορμί, γιατί είχε περάσει τη νύχτα ξαπλωμένος χα-μω.

«Τελος πάντων, βρήκαμε μία κρυψώνα... είπε με το νου του. 'Ελπίζω νάμαστε ήσυχοι εδώ πάνω, όσπου ν' άνοιξη ο Τζύπο το καμινί».

Μία λίμνη που βρισκόταν εκεί κοντά, τους έξασφάλιζε νερό, κι' ένα δάσος τους έκρυβε απ' τα αεροπλάνα που περιπολούσαν στον ούρανό. 'Επιπλέον, βρισκόταν πάνω από 500 μέτρα μακριά απ' το δρόμο.

Κανείς δε θα μωρούσε να φανταστή πως είχαν ακολουθήσει τέτοιο παληόδωρο. Κανείς δε θα-χότανε να τους άναζητήσει εκεί ψηλά.

Τώρα η επιτυχία τους σπρι-ζάνε μονάχα στο Τζύπο. Άν δεν κατόρθωσε να βρη το συνδυασμό της κλειδαριάς, θαπρεπε να μεταχειριστή δρυόγυνο.

Ο Μπλέκ λυσούσε στη σκεψή πως είχαν στα χέρια τους το καμινί τόσες μέρες και δεν είχαν ακόμα άντικρύσει τα λεφτά...

Ξαναβόησε τα μάτια του και κίτταζε το ρολόι του. Ήταν 6 και 5. Γύρισε το κεφάλι του προς τη Τζίν-νυ. Εκείνη κοιμόταν, κουβα-ρίσμένη, σκετασμένη με μία κου-δέρτα και με το κεφάλι της σκουμπισμένο σ' ένα διτλωμένο παλτό.

Ο Κίτσον, κουρασμένος κι' αυτός, κωίκε το Μπλέκ απ' την κοπέλλα.

Η σκηνή ήταν στενόχωρη, μα ήταν άναγκασμένοι να κοιμούνται όλοι μαζί μέσα σ' αυτήν. Με τέτοιο κρύο, τη νύχτα, δε μπορούσαν να μείνουν στο ύπαιθρο.

Ο Μπλέκ γύρισε το κεφάλι του για να δ' αν είχε ξυπνήσει ο Τζύπο. Καί, έφανικά, πήδσε όρθιος. Ο Τζύπο είχε εξαφανιστή!

Πανικόβληθηκε μια στιγμή, μα ύστερα καθήσυχασε στη σκέψη πως θα βγή για να ετοιμάσει το πρόγευμα.

Θέλησε ωστόσο να βεβαιωθεί και, πετώντας την κουβέρτα του, έσπρωξε τον Κίτσον με την άκρη του ποδιού του για να τον ξυπνήσει.

— Σήκω, του είπε. 'Ο Τζύπο είναι κι' όλος στο πόδι. Έμπρός, δουλειά!

— 'Ο Κίτσον έτριψε τα μάτια του και χασμουρήθηκε. Καθώς βρισκόταν κοντύτερα στην έξοδο της σκηνής, βγήκε πρώτος, με τα τέσσερα. 'Ο δυνατός ήλιος τον θάμωσε.

— 'Αφού βγήκε κι' ο Μπλέκ, η Τζίνου ανακάθισε και τετάρωσε.

— Πού πήγε ο Τζύπο; ρώτησε ο Κίτσον κυττάζοντας γύρω.

— 'Ο Μπλέκ στράφηκε προς το τροχόσπιτο, που το κρύβανε καλά τα δέντρα, κι' ύστερα προς τη μικρή λίμνη. 'Αλλά δεν ανακάλυψε το παραμικρό σημείο της παρουσίας του Τζύπο.

— Τζύπο!... φώναξε μ' όλη του τη δύναμη, κάνοντας χωνί με τα χέρια του.

Δεν πήρε καμιά απάντηση. Οι δυο άντρες κυττάζονταν.

— Μας παράτησε, το κάθαρμα! φώναξε ο Μπλέκ με μανία. Θάπρεπε να τον προσέχω!

— 'Η Τζίνου βγήκε απ' τη σκηνή. — Τι συμβαίνει; ρώτησε.

— 'Ο Τζύπο χάθηκε, άναγγελε ο Κίτσον.

— Δεν πρόφτανε να πάη μακριά. Έδώ και είκοσι λεπτά, κοιμόταν ακόμα στη σκηνή.

— Πρέπει να τον βρούμε! φώναξε ο Μπλέκ έξω φρενών. Δίχως αυτόν, δε γίνεται τίποτα! Μα είναι τρελλός! Πώς θα περπατήσει 30 χιλιόμετρα, ως τον αυτοκινητόδρομο;

— 'Ο Κίτσον ώρμησε προς το δρόμο κι' ο Μπλέκ τον ακολούθησε.

Σταμάτησαν κοντά στο χαϊντάκι και κάρφωσαν τη ματιά τους στην άσπρη λουρίδα του δρόμου που σερόντασε σαν φίδι στην άποτομη πλαγιά και χάνονταν στην κοιλάδα.

— Σαφνικά, ο Κίτσον άρπαξε απ' το μπράτσο το Μπλέκ.

— Νά τος! φώναξε, δείχνοντας ένα σημείο.

Κυττάζοντας με προσοχή, ο Μπλέκ διακρίνε μια μικροσκοπική σιλουέτα που προχωρούσε στο δρόμο, περί τα 2 χιλιόμετρα πιο κάτω.

— Μπορούμε να τον προφτάσουμε! φώναξε ο Μπλέκ. Κι' όταν τον πιάσω θα βλαστήμησή τη μέρα που γεννήθηκε... 'Ας πάρουμε τ' αυτοκίνητο!

— Όχι, παρατήρησε ο Κίτσον, ο δρόμος είναι πολύ στενός. Δε θα καταφέρουμε να κάνουμε στροφή και να γυρίσουμε πίσω. 'Ας του κόψουμε αλλοίως το δρόμο.

Κι' άρχισε να κατεβαίνει απ' το γκρεμό γλιστρώντας και πεδώντας.

— 'Ο Μπλέκ διάσπασε μια στιγμή κι' ύστερα τον ακολούθησε κι' αυτός.

Λίγο πιο κάτω, ο Κίτσον έφτασε στο δρόμο, τον διέσχισε, δρασκέλισε το διπλανό όχθο του κι' εξακολούθησε το κατέβασμα με τον ίδιο τρόπο. 'Η πλαγιά γινόταν πιο απόκρημνη κι' αναγκάστηκε να πηγαίνει πιο σιγά.

Λίγο έλειπε μάλιστα κάποια στιγμή να γκρεμιστεί με το κεφάλι, κατάφερε όμως να πέση καθιστός και να γλιστρήσει ως την επόμενη «κορδέλλα» του δρόμου.

Σταμάτησε εκεί και κύτταξε προς τα κάτω. Τώρα διακρίνε καθαρά το Τζύπο που έτρεχε στο δρόμο.

— Νά τος! είπε στο Μπλέκ, όταν έφτασε κοντά του. — 'Εκείνος έβγαλε το ρεβόλβερ του.

— Τρελλάθηκες; του φώναξε ο Κίτσον, αρπάζοντας το χέρι. Τί πάς να κάνεις; Αυτός μονάχα μπορεί ν' ανοίξει το καμινό!

— 'Ο Μπλέκ προπαθούσε να ξαναβρή την ανάσα του κι' α' ιδρώ-

τας κυλούσε στο πρόσωπό του. Μα μια κίνηση μανιασμένη, ελευθέρωσε το χέρι του και ξανάβαλε απότομα το πιστόλι στη θήκη του. — 'Επειτα ώρμησε πάλι στον κατήφορο.

Τη στιγμή που ο Κίτσον έτοιμαζόταν να τον ακολουθήσει, είδε το Τζύπο να σταματάει ξαφνικά να μένει μια στιγμή ακίνητος, με τα μάτια κάρφωμένα στην πλαγιά του βουνού, κι' ύστερα να ξαναρχίζει το τρέξιμο.

— Μας είδε! φώναξε ο Κίτσον στο Μπλέκ. Σταμάτα, Τζύπο! Γύρισε πίσω!

Μα ο Τζύπο δε σταμάτησε. 'Εξακολουθούσε να τρέχει, μ' όλο που τα πόδια του είχαν βαρύνει και τα πλεονία του του φαίνονταν έτοιμα να σκάσουνε...

Τότε μονάχα κατάλαβε πόσο παράτολη ήταν η απόπειρά του να δραπέτευση.

Είχε ξυπνήσει πρώτος, και βλέποντας τους τρεις άλλους να κοιμούνται ακόμα είχε αποφασίσει ξαφνικά να γυρίση σπίτι του.

Δεν έλπιζε σοβαρά πως θα κατάρθωνε να βγί απ' τη σκηνή χωρίς να τους ξυπνήσει, αλλά μια ακατανίκητη παρόρμηση τον έσπρωξε να δοκιμάσει την τύχη του.

Με χίλιες προφυλάξεις, βγήκε κάτω απ' την κουβέρτα του κι' ύστερα, με τα τέσσερα, ανασήκωσε το ύψος της σκηνής. 'Αφού δρασκέλισε τον κοιμισμένο Κίτσον, βρέθηκε έξω, στον ήλιο, σατισμένος που τα είχε καταφέρει τόσο εύκολα.

Δίστασε μια στιγμή. 'Ηξερε πως θαχε να περπατήσει πάνω από 30 χιλιόμετρα σ' ένα έρημο δρόμο, ώσπου να φτάση στον αυτοκινητόδρομο και να μπορέσει να σταματήσει κανένα περαστικό αυτοκίνητο για να γυρίση στο εργαστήριό του.

— 'Η ώρα ήταν 6 και 5'. 'Υπήρχαν έλπίδες να κοιμηθούν οι άλλοι ως τις 7 ή τις 8. Θα περνούσαν λοιπόν μια-δυο ώρες, πριν ανακαλυφθεί η εξαφάνισή του.

— 'Η σκεψι αυτή τον έκαμε να τ' αποφασίση. Κι' άρχισε να κατεβαίνει το δρόμο, με γρήγορο βήμα...

Περπατούσε εδώ και μισή ώρα κι' είχε διατρέξει 3 χιλιόμετρα, όταν άκουσε ένα θόρυβο από πάνω του, σαν να κατακυλούσαν πέτρες. Σήκωσε τα μάτια του κι' είδε το Μπλέκ και τον Κίτσον που κόβανε απ' την πλαγιά για να τον προφτάσουν. Γλιστρούσαν, πέφτανε σχεδόν, αλλά τον πλησιάζανε ανησυχαστικά.

Το θέαμα αυτό τον γέμισε τρό-

— Σταμάτα, Τζύπο! Γύρισε πίσω! άκουσε να ούρλιαζε ο Κίτσον.

— Άρχισε τότε να τρέχει σαν ρελλός. Μα, έπειτα από μερικές εκατοντάδες μέτρα, κατάλαβε πως δε θ' άντεχε έτσι για πολύ.

Ξανακύτταξε πίσω του κι' είδε το Μπλέκ που κατέβαινε την πλαγιά, συγκρατώντας με πολύ κόπο την ισορροπία του, και πηδούσε επιτέλους στο δρόμο. Σχεδόν συγχρόνως έφτανε κι' ο Κίτσον, σηκώνοντας πέτρες και σκόνη.

Σαν κυνηγημένο αγρίμι, ο Τζύπο έφισε το δρόμο κι' άρχισε να κατεβαίνει κι' αυτός απ' την πλαγιά. 'Αλλά έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα έχασε την ισορροπία του, έπεσε με το κεφάλι και κατακύλησε κάμποσο. Σταμάτησε επιτέλους, λίγο πιο πάνω απ' την επόμενη «κορδέλλα». Σηκώθηκε με κόπο κι' έριξε μια ματιά πίσω του.

Παρατήρησε τότε ότι, στο μέρος που βρισκότανε τώρα, ούτε ο Μπλέκ ούτε ο Κίτσον μπορούσαν να τον δούνε, γιατί τον κρύβανε οι βράχοι. Αυτό του έδωσε ένα περαστικό συναίσθημα ασφάλειας.

Τους άκουγε όμως, κι' ο θόρυβος που κάνανε κατεβαίνοντας του φαίνονταν τρομερά κοντινός. Κύτταξε γύρω του, ξετρελλαμένος, βέβαιος πως θα τον φτάνανε σε μερικά λεπτά.

Δεξιά του, η πλαγιά του βουνού ήταν σκεπασμένη σε άπειρη έκταση από πικνούς θάμνους. Πανικόβλητος, με μοναδική του σκέψη πως να κυρφή, χώθηκε ανάμεσά τους, αδιαφορώντας για τ' αγκάδια που του ξεσίκιζαν το παντελόνι.

— 'Επεσε μπρούμυτα, και τα ψηλά χαμόκλαδα έκλεισαν από πάνω του σαν προστατευτικός μαν-

δύας. 'Εμεινε ακίνητος κι' άφουγκράστηκε, προσπαθώντας να ξαναβρή την ανάσα του.

— 'Ο Κίτσον έφτασε πρώτος στο δρόμο. Σταμάτησε και κύτταξε γύρω του, σατισμένος για την εξαφάνισή του Τζύπο. — 'Επειτα πήδησε δίπλα του κι' ο Μπλέκ, βλαστημώντας με μανία.

— Πού είναι; ούρλιασε.

— Κάπου θα κρύφτηκε, απάντησε ο Κίτσον.

Κύτταξαν κι' οι δυο προς τους θάμνους. Δεν υπήρχε άλλη κρύπτη απ' αυτήν, στη γυμνή πλαγιά του βουνού.

— 'Εκεί πρέπει ναί! ούρλιασε ο Μπλέκ. Βγές από κει, κάθαρμα! Ξέρουμε πού βρίσκεσαι!

— 'Ακούγοντας τη φωνή του, ο Τζύπο ανατρίχιασε. 'Αλλά κόλλησε ακόμα περισσότερο στο έδαφος, περιμένοντας τα γεγονότα και συγκρατώντας την αναπνοή του.

— Θα τον ξετρυπώσουμε! φώναξε ο Μπλέκ, γυρίζοντας στον Κίτσον. Πήγαινε συ από κει. 'Εγώ θα πάω από δω!

Κι' άνοιξε δρόμο ανάμεσα στους θάμνους. 'Αφού έκανε όμως δέκα μέτρα, σταμάτησε, καταλαβαίνοντας ξαφνικά πως θα χρειαζόταν ώρες ολοκληρές για να ψάξη όλη εκείνη την έκταση. Δε θαδρίσκε πιθανότατα ποτέ το Τζύπο, εκτός αν τύχαινε να πέση πάνω του.

Μα κι' ο Κίτσον είχε καταλάβει πόσο μάταιες ήταν οι προσπάθειες τους κι' είχε σταματήσει. Κυττάζονταν οι δυο τους, πάνω απ' τους θάμνους. — 'Υστερα ο Μπλέκ ούρλιασε, με φωνή που έτρεμε από μανία:

— Τζύπο, σου δίνω μια τελευταία ευκαιρία! 'Αν δε βγής άμεσα, θα το πληρώσεις ακριβά!

— 'Η λύσσα κι' η απελπισία που υπήρχαν στη φωνή του, έκαναν το Τζύπο να καταλάβη πως, αν έμενε κρυμμένος εκεί που ήταν, είχε πολλές πιθανότητες να γλυτώσει.

— 'Ο Μπλέκ ξαναάρχισε να προχωρή, αλλά δίχως πολλές έλπίδες. 'Ο Τζύπο τον άκουσε να ανοίγει δρόμο με κόπο ανάμεσα στους θάμνους, προς την αντίθετη διεύθυνση.

— 'Απ' τα τριξίματα των κλαριών κατάλαβε πως ο Κίτσον άπομακρυνόταν κι' αυτός. 'Η καρδιά του ξαναβρήκε σιγά-σιγά τον κανονικό ρυθμό της.

— 'Επειτα από μερικά λεπτά, έπαψαν ν' ακούγονται τα βήματα του Κίτσον και του Μπλέκ. Κι' ο Τζύπο κατάλαβε πως μπορούσε τώρα να φύγη από κει, χωρίς να κινδυνεύει πολύ. — 'Ηταν φρονιμότερο ν' απομακρυνθεί πριν φάσουν ίσως όλη την έκταση!

Σύρθηκε χέμω, με χίλιες προφυλάξεις, προσέχοντας να μην κουνήσουνε τα κλαριά που τον σκέπαζαν.

Είχε προχωρήσει έτσι ως 30 μέτρα κι' άρχισε να πιστεύη πια πως είχε γλυτώσει, όταν είδε ξαφνικά ένα φίδι!

Είχε απλώσει το δεξιό του μπράτσο κι' είχε χάσει τα δάχτυλά του στο μαλακό έδαφος, για να τραβήξη το σώμα του προς τα εμπρός, όταν αντίκρυσε το έρπετο, κουλουριασμένο.

Το πλάτι και τριγωνικό κεφάλι του άπείχε λίγους πόντους μόνο απ' το χέρι του.

— 'Η αναπνοή του κόπηκε απ' τον τρόμο κι' έμεινε ακίνητος, καρφωμένος στη θέσι του. Το αίμα του πάγωσε κι' η καρδιά του άρχισε να χτυπάει τόσο δυνατά, που νόμισε πως θα πνιγότανε.

Το φίδι έμενε κι' αυτό ακίνητο. Κύλησαν αρκετά δευτερόλεπτα. — 'Υστερα ο Τζύπο, με λαχανιασμένη την ανάσα και τα δόντια σφιγμένα, έπιχειρήσε να τραβήξει απότομα το χέρι του.

Την ίδια στιγμή όμως το φίδι τετάρωσε σαν ελατήριο!

— 'Ο Τζύπο ένοιωσε ένα σουβλερό πόνο στην παλάμη του. — 'Εμπήξε τότε μια κραυγή τρόμου, που δεν είχε πια τίποτα το ανθρώπινο, πετάχτηκε όρθιος κι' άρχισε

να τρέχει ανάμεσα στους θάμνους. — 'Ο Μπλέκ κι' ο Κίτσον είχαν φτάσει στην άκρη της έκτασης των χαμόκλαδων κι' έτοιμάζονταν να γυρίσουν πίσω. Το ούρασιμα του Τζύπο τους κάρφωσε στη θέσι τους.

Τον είδαν να τρέχει προς το μέρος τους, χτυπώντας τον αέρα με τα χέρια του και μπηγώντας φριχτές φωνές.

— Τρελλάθηκε άλωσιόδου! είπε ο Μπλέκ. Κι' έτρεξε προς το Τζύπο, ά-

κολουθούμενος απ' τον Κίτσον. — 'Ο Τζύπο βγήκε απ' τους θάμνους, έφτασε στην άκρη της πλαγιάς, έχασε την ισορροπία του, έπεσε κι' άρχισε να κατακυλάει, μη μπορώντας να σταματήσει, μέσα σ' ένα σύννεφο από σκόνη και μια βροχή από πέτρες. — 'Ο Κίτσον έφτασε πρώτος κοντά του. Τον βρήκε πεσμένο ανάσκελα, σφήνωμένο ανάμεσα σε δυο βράχους.

— Τζύπο! είπε λαχανιασμένα, γονατίζοντας δίπλα του. Μη φοβάσαι, δε θα τον άφισω να σ' αγγίξη... Τι έχεις;

— Τρόμαξε, βλέποντας το πελιδνό πρόσωπό του και τα γουρλωμένα μάτια του.

— Το φίδι!... βόγγησε εκείνος.

— 'Ο Μπλέκ έφτασε κοντά τους, λαχανιασμένος.

— Θα μου το πληρώσεις, κάθαρμα! μούγκρισε.

Και θέλησε να του καταφέρη μια κλωτσιά. — 'Αλλ' ο Κίτσον τον σταμάτησε.

— Περιμένε! του φώναξε. Δε βλέπεις σε τί κατάσταση είναι;

— Το φίδι! είπε πάλι ο Τζύπο μ' ένα λυγμό, προσπαθώντας να σηκώσει το παράλυτο μπράτσο του και να το δείξη στον Κίτσον.

— 'Εκείνος έσκυψε μπροστά και είδε το χέρι του Τζύπο κόκκινο και πρησιμένο κι' όλος. Μόλις τ' άγγιξε λίγο, ο Τζύπο έβγαλε μια κραυγή πόνου.

— Μα τί έγινε; ρώτησε ο Κίτσον, ενώ μισοκαθόταν δίπλα του.

— Το φίδι!... φιδύρισε ο Τζύπο. Με δάγκωσε... στο χέρι!

— 'Ο Κίτσον διέκρινε τα δυο σημάδια απ' τα δόντια του έρπετου. — Μη φοβάσαι, τον καθήσυχασε. Δεν είναι τίποτα...

— Πήγαίνε με... στο νοσοκομείο! βόγγησε ο Τζύπο. Δε θέλω να πεθάνω... σαν τον αδελφό μου! — 'Ο Κίτσον έβγαλε το μαντήλι του, τσούριψε και τβόσε σφιχτά γύρω απ' τον καρπό του Τζύπο.

— Τον δάγκωσε φίδι; φώναξε ο Μπλέκ, αρπάζοντας απ' τον ώμο τον Κίτσον. Και τώρα τί γίνεται; Πώς θ' ανοίξουμε το καμινό;

— 'Ο Κίτσον ελευθερώθηκε μ' ένα τινάγμα. — 'Εβγαλε απ' την τσέπη του ένα σουγιά κι' άνοιξε μια λεπίδα του.

— Θα πονέσεις, μα δε γίνεται αλλιώς, είπε αρπάζοντας το χέρι του Τζύπο.

— Έγώσε απότομα τη μύτη του σουγιά, στίξε πρησμένες σαρκες του κι' έκανε μια σταυρωτή και βαθεία τομή.

— 'Ο Τζύπο έμπηξε ένα ούρλιασμα και τον χτύπησε ξεφυσισμένα με τ' αριστερό χέρι.

— Άρχισε να τρέχει αίμα απ' την πληγή. — 'Ο Κίτσον την πίεζε όλογυρα, για να βγί το δηλητήριο. — 'Η χλωμάδα του Τζύπο τον τρόμαξε.

— Είσαι φίλος μου, — 'Αλεξ... που φιδύρισε εκείνος σβυσμένα. Δεν τ' πίστευα... εκείνο που είπα... Πήγαίνε με... στο νοσοκομείο...

— Ναι, θα σε πάω. Μη φοβάσαι... απάντησε ο Κίτσον.

— Έσφιξε περισσότερο τον επίδεσμο γύρω στον καρπό του και σηκώθηκε όρθιος.

— Πάω να φέρω τη Μπουϊκ, είπε.

— Πώς! φώναξε ο Μπλέκ. — Θα φέρω τη Μπουϊκ, για να πάω στο νοσοκομείο τον Κίτσον. Δε βλέπεις τα χάλια του;

Κι' άρχισε άμεσα να σκαρφαλώνη, για να βγί στο δρόμο.

— Κίτσον! πρόφερε κοφτά ο Μπλέκ.

— 'Ο άλλος σταμάτησε, γύρισε και τον κύτταξε.

— Τι τρέχει;

— Γύρνα πίσω! Τρελλάθηκες; Κύτταξε εκεί πάνω!

Κι' ο Μπλέκ έδειξε εν' αεροπλάνο που έγραφε άρχη κύκλους πάνω απ' το βουνό.

— 'Αν βγάλεις τ' αυτοκίνητο

ΚΕΡΔΙΖΕΤΕ ΜΙΣΗ ΔΡΑΧΜΗ ΣΕ ΚΑΘΕ ΠΟΤΗΡΙ

Για να πίνετε με την οικογένειά σας, αντί να αγοράζετε μικρές φιάλες, κάνετε ο ίδιος την πορτοκαλάδα σας, ζητώντας από τον παντοπώλην σας μία μεγάλη φιάλη ΧΡΥΣΟ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ ΦΙΞ.

Όταν διψάτε, βάζετε δυο σās χρειάζεται στο ποτήρι σας, και μετά το γεμίζετε νερό. Έτσι απολαμβάνετε μία εξαιρετική πορτοκαλάδα που έχει την έχυψη ΦΙΞ. Το εξαιρετικό ΧΡΥΣΟ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ ΦΙΞ είναι το πιο οικονομικό για ολόκληρη την οικογένειά σας. Από σήμερα ζητάτε από τον παντοπώλην σας μία μεγάλη φιάλη.

ΧΡΥΣΟ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ ΦΙΞ

ΜΕ 17 ΔΡΧ. ΕΧΕΤΕ 20 ΠΟΤΗΡΙΑ ΠΟΡΤΟΚΑΛΛΑΔΑΣ

—Απ' τὸ δάσος, θὰ τὸ δοῦν! πρὸς-
θεσε. Καὶ τότε δὲ θ' ἀργήσῃ νὰ
μὰς κουβαλήσῃ ἐδῶ ἡ ἀστυνομία!
—Πρέπει νὰ τὸν πῶς στὸ νο-
σοκομεῖο, ὁπωσδήποτε! ἐπέμεινε
ὁ Κίτσον. Ἀλλοῖως θὰ τὰ τι-
νάξῃ!
—"Ὁχι, δὲν πρόκειται ν' ἀγ-
γίξῃς τ' αὐτοκίνητο! δὴλῳσε ὁ
Μπλέκ.
—Μὰ δὲ μπορῶ νὰ τὸν κούβα-
λῶσθ στὴν πλάτῃ μου ὡς τὸ νο-
σοκομεῖο! Εἶναι 40 χιλιόμετρα
δρόμος...
—Δὲ μὲ νοιάζει καθόλου!

μούγκρισε ὁ Μπλέκ. Ὁπωσδήποτε,
δὲ θὰ βγάλῃς τ' αὐτοκίνητο
ἀπ' τὸ δάσος. Τόσο τὸ χειρότε-
ρο, ἂν τὰ τινάξῃ!
Μὰ ὁ ἄλλος, ἀδιαφορῶντας γιὰ
τὴν ἀπαγόρευσί του, συνέχισε τὸ
σκαρφάλωμα.
—Κίτσον! τοῦ φώναξε ὁ
Μπλέκ.
Ἐκείνος σταμάτησε πάλι, ἀνη-
συχῶντας γιὰ τὸν ἀπειλητικό το-
νο του. Γύρισε καὶ τὸν κύτταξε.
Εἶδε πὺς εἶχε βγάλει τὸ ρεβόλβερ
του καὶ τὸν σημάδευε.
—Γύρισε πίσω! διάταξε ὁ

Μπλέκ.
—Μὰ θὰ πεθάνῃ! Δὲν τὸ βλέ-
πει;
—Γύρισε εἰπα! Δὲ θ' ἀγγί-
ξῃς τ' αὐτοκίνητο. Γύρισε... Δὲ
θὰ... στὸ ξαναπῶ ἄλλῃ φορὰ!...
Ὁ Κίτσον ξανακατέβηκε σιγά-
σιγά. Ἡ καρδιά του χτύπησε
ἀτακτὰ στὸ στήθος του κι' ἔλεγε
μὲ τὸ νοῦ του:
«Εἶναι εὐκαιρία νὰ τὸν βάλω
στὴ θέσι του μιά γιὰ πάντα. Δὲ
θ' ἀφίσω τὸ Τζύπο νὰ τὰ τινάξῃ
ἐπὶ!»
—Πρέπει νὰ κάνουμε κάτι γι'

αὐτόν, εἶπε πλησιάζοντας τὸ
Μπλέκ. Δὲ μπορούμε νὰ καθύμα-
στε νὰ τὸν κυττάξῃ! Πρέπει νὰ
τὸν πᾶμε στὸ νοσοκομεῖο.
—Μὴ λὲς βλακείες! ἀπάντη-
σε ὁ Μπλέκ. Ὁποῦ νὰ πᾶς ἐ-
κεῖ πάνω, νὰ πάρῃς τ' αὐτοκίνη-
το, νὰ τὸ φέρῃς ἐδῶ, νὰ τὸν φορ-
τώσῃς καὶ νὰ τὸν πᾶς στὸ νοσο-
κομεῖο. θὰ τὰχῃ τινάξῃ!
—Πρέπει πάντως κάτι νὰ κά-
νουμε... ἐπέμεινε ὁ Κίτσον.
Πέρασε δίπλα ἀπ' τὸ Μπλέκ,
χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ. Μὲ τὴν
ἀκρὴ ὁμῶς τοῦ ματιοῦ του εἶδε
τὸ ρεβόλβερ του νὰ χαμηλώνῃ.
Στράφηκε τότε ἀπὸτομα καὶ
τὸν χτύπησε κοτὰ μὲ τὸ χέρι
του στὸν καρπὸ. Τὸ ρεβόλβερ τοῦ-
πεσε μέσα στοὺς θάμνους.
Κυττάχτηκε μιά στιγμή στὰ
μάτια. Τέλος, ὁ Μπλέκ εἶπε μὲ
προσποητὰ μαλακὴ φωνή:
—"Ὁ κεύ! Πήγαίνεις γυρεύον-
τας... Μὰ κι' ἐγὼ ἤθελα νὰ σοῦ
τις βρέξω, ἀπὸ καιρὸ τώρα. Θὰ
σὲ μάθω πὺς παίζουνε μπέσι!
Ὁ Κίτσον τὸν περιμένε, μὲ
τις γροθιὲς σφιγμένες καὶ τὰ μά-
τια μισοκλειστά.
Ὁ Μπλέκ προχώρησε καταπάνω
του. Ἀπόφυγε ἐπιδέξια μιά φο-
βερὴ γροθιά του κι' ὑστέρᾳ τὸν
χτύπησε στὰ πλευρά, κόβοντάς του
τὴν ἀνάσα.
Ὅταν ὁμῶς θέλησε νὰ ξαναε-
πιθεθῇ, ὁ Κίτσον τὸν ἀρχισε στίς
γροθιές.
Ὑστέρᾳ πιάστηκαν σῶμα μὲ
σῶμα, ἀποφεύγοντας ἔτσι τὰ δυ-
νατότερα χτυπήματα. Προχωροῦ-
σαν κι' ὁπισθοχωροῦσαν κι' οἱ
δύο μαζί, προσέχοντας νὰ μὴν ἀ-
ποκαλυφθοῦν.

Ὁ Κίτσον ἔβαλε ὅλη του τὴ
δύναμι σὲ μιά ἀριστερὴ γροθιά,
ἀλλ' ὁ Μπλέκ τὴν ἀπόφυγε πάλι
καὶ τὸν χτύπησε στὴν καρδιά. Ὁ
ἄλλος ἔπεσε γονατιστός.
Χαμογελώντας πάντα, ὁ Μπλέκ
ἔκανε ἕνα βῆμα μπροστὰ καὶ τὸν
ξαναστύπησε στὴ βᾶσι τοῦ λαι-
μοῦ. Ὁ Κίτσον σωριάστηκε χά-
μα, μπρούμυτα.
Κατάρθηκε ὡστόσο νὰ σηκωθῇ
μὲ τὰ τέσσερα. Κούνησε τὸ κεφά-
λι του, γιὰ νὰ ξεκαθαρίσῃ λίγο
τις σκέψεις του. Βλέποντας τὸ
Μπλέκ νὰ προχωρῇ γιὰ νὰ τοῦ
ξαναρριχθῇ, ἀγκάλιασε τὰ γόνα-
τά του μὲ τὰ δύο τοῦ χέρια καὶ
τὸν πέταξε χάμα.
Πέτοντας ὁμῶς, ὁ Μπλέκ πρό-
λαβε νὰ καταφέρῃ τὴ γροθιά του
στὸ κεφάλι τοῦ Κίτσον. Κύλησαν
ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο. Ὁ Κί-
τσον, μισοζαλισμένος, ἐπιχείρησε
ν' ἀρπάξῃ ἀπ' τὸ λαιμὸ τὸν ἀντί-
παλό του, μὰ ἐκείνος τὸν χτύπη-
σε στὸ μελίσγι καὶ κύλησε μα-
κριὰ του.
Βλέποντάς τὸν ν' ἀνασηκώνε-
ται, ὁ Κίτσον τὸν μιμήθηκε μὲ
κόπο. Θέλησε νὰ τὸν κυττάξῃ,
ἀλλὰ δὲν πρόλαβε. Μιά κουνού-
για γροθιά στὸ μάγουλο, τὸν ἔ-
κανε νὰ πέσῃ πρὸς τὰ ἔμπροσ.
Γαντζώθηκε στὰ μπράτσια τοῦ
Μπλέκ, γιὰ νὰ τ' ἀκινήτῃ καὶ
νὰ βρῇ καιρὸ νὰ συνέλθῃ. Ὁ
Μπλέκ προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερω-
θῇ ἀπ' τὸ σφίξιμο τοῦ Κίτσον.
Τὸ κατάρθηκε ἐπιτέλους κι' ἔδω-
σε μιά γροθιά στὸν ἀντίπαλό του.
Ἐκείνος τὴν ἀπόφυγε καὶ τὸν χτύ-
πησε στὰ πλευρά. Τὸ πρόσωπό
του συσπάστηκε ἀπ' τὸν πόνο.
Ὁ Κίτσον, παίρνοντας θάρ-
ρος, τοῦ κατάρθηκε διὰ ἀπάνωτῆς
γροθιῆς στὸ κεφάλι. Ὁ ἄλλος τρα-
βήχτηκε πίσω, βογγώντας κι' ἀ-
νασαινώντας μὲ κόπο. Ἐφάγε κι'
ἄλλη γροθιά στὸ πρόσωπο. Κλο-
νίστηκε καὶ σήκωσε τὰ χέρια τοῦ
γιὰ νὰ φυλαχθῇ. Ὁ Κίτσον βρῆ-
κε τότε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν χτυ-
πήσῃ στὸ στομάχι.

Ὁ Μπλέκ λύγισε στὰ δύο. Ὁ
ἄλλος συνέχισε τὴν ἐπίθεσί του.
Κάποια στιγμή ὁμῶς, δέχτηκε κι'
αὐτὸς μιά φοβερὴ γροθιά στὴ μα-
σέλα. Τοῦ φάνηκε πὺς ἔσκαζε τὸ
κεφάλι του. Καὶ σωριάστηκε χά-
μα, πάνω στὶς μύτερες πέτρες
ποῦ τοῦ πληγώσανε τὸ πρόσωπο.
Γύρισε ἀνίστοχα μὲ κόπο. Ἐμεί-
νε μερικές στιγμὲς ἐπὶ, μισολί-

πόθυμος. Ὑστέρᾳ σηκώθηκε, μὲ
μιά προσπάθεια.
Ὁ Μπλέκ εἶχε σκύψει τώρα πά-
νω ἀπ' τὸ Τζύπο καὶ τὸν κύτ-
ταξε.
Ὁ Κίτσον κούνησε τὸ κεφάλι
του γιὰ νὰ ξεκαθαρίσῃ καὶ σηκώ-
θηκε ὀρθίως. Πλησίασε τὸ Μπλέκ,
τρεκλίζοντας. Ἐκείνος γύρισε καὶ
τοῦ εἶπε μὲ παγωμένη φωνή:
—Μὰς ἄφισε χρόνους, τὸ κά-
θαρμα!
Ὁ Κίτσον γονάτισε δίπλα στὸ
Τζύπο καὶ πήρε τὸ κρῦο καὶ ὕγρο
χέρι του μέσα στὰ δικά του.
Μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ τὰ
μικρὰ μαύρα μάτια του καρφωμέ-
να στὸ γαλανὸ οὐρανὸ, ὁ Τζύπο
φαίνονταν πὺς εἶχε βρῇ ἐπιτέλους
τὴ γαλήνη...
«Τώρα πού πέθανε ὁ Τζύπο, δὲν
πρόκειται ν' ἀνοίξουμε ποτὲ τὸ
καμιόνι» σκέφτηκε ὁ Κίτσον ξε-
χνώντας τοὺς πόνους του.
—Ἀφίσε τον ἐκεῖ πού βρίσκεται,
εἶπε ὁ Μπλέκ. Δὲ μπορείς
πιά νὰ τοῦ κάνῃς τίποτα.
Ὁ Κίτσον δὲν ἀπάντησε. Ἐξα-
κολουθοῦσε νὰ κυττάξῃ τὸ Τζύπο
καὶ νὰ τοῦ κρατᾷ τὸ χέρι.
Ὁ Μπλέκ ἀνασηκώσε τοὺς ὤ-
μους του καὶ ξανάρχισε ν' ἀνε-
βαίνει πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχαν
κρυφτεῖ τὸ καμιόνι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Δυὸ ἄντρες προχωροῦσαν στὸ
μονοπάτι, δίπλα στὴ λίμνη, πρὸς
τὸ μέρος ὅπου διάβαζε ἡσυχὰ τὴν
ἐφημερίδα τοῦ Ὁφρὲν Μπράντ-
φορντ.
Ἐκείνος εἶχε πάρει τὸ πρωινό
του, εἶχε στείλει τὴ γυναῖκα του
καὶ τὸ γιού του στὴ λίμνη καὶ
τώρα ἀναπαύονταν, ὥπου νὰ πᾶ
αὐτὸς νὰ τοὺς βρῇ.
Κύτταξε τοὺς δυὸ ἀγνώστους
ποῦ τὸν πλησίαζαν, κι' ἀναρω-
τήθηκε ποιοὶ ἂν ἦταν ἄραγε.
Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς φορούσε
στολὴ ταγματάρχη τρῦ πεζικού.
Ὁ ἄλλος, ἕνα φτηνὸ κοστούμι καὶ
μιά ρεμπουμπλικὰ ριγμένη πρὸς
τὰ τῖσα.
Ὁ πρῶτος ἦταν μάλλον κοντός
καὶ ξανθός, μ' ὀδόντο καὶ ἡλια-
κάμενο πρόσωπο καὶ μὲ γαλανὰ
μάτια. Ὁ συντροφός του, ψηλὸς
καὶ γεμάτος, εἶχε ἀδρά χαρκτη-
ριστικά καὶ φαίνονταν ἀμέσως πὺς
ἦταν ἀστυνομικός μὲ πολιτικά.
—Εἰσάστε ὁ κ. Μπράντφορντ;
ῥώτησε ὁ ταγματάρχης, σταμα-
τώντας ἀντίκρου του.
—Μάλιστα. Ὁ Φρὲντ Μπράντ-
φορντ. Ὑλετε τίποτα;
—Ναί, τὸν Τίμ Μπράντφορντ.
Ποῖς εἰν' αὐτός;
—Ἄ, ὁ γιός μου!
Ὁ Μπράντφορντ διπλῶσε τὴν
ἐφημερίδα του μ' ἀνησυχία καὶ
τὴν ἔφερε δίπλα του πάνω στὸ
κάθισμα.
—Τί τὸν θέλετε; ῥώτησε.
—Εἶμαι ὁ ταγματάρχης Ντε-
λάνεϋ, τῆς Στρατιωτικῆς ἀστυνο-
μίας, ἐξήγησε ὁ ταγματάρχης. Ἀ-
πὸ δῶ, ὁ ἀστυνομὸς Κούπερ.
Ὁ Μπράντφορντ τοὺς κύτταξε
καὶ τοὺς δύο, ἀνίστοχα.
—Χαῖρα πολὺ, εἶπε. Ζητᾷτε
τὸ γιού μου;
—Ναί. Πού εἶναι; ῥώτησε ὁ
Κούπερ.
—Στὴ λίμνη, μαζί μὲ τὴ μη-
τέρα του, ἀπάντησε ὁ Μπράντ-
φορντ. Περί τίνος πρόκειται;
—Θὰ θέλαμε νὰ τοῦ ποῦμε δυὸ
λόγια, κύριε Μπράντφορντ. Μὴν
ἀνησυχῇτε, δὲν εἶναι γιὰ κακό...
Τὴ στιγμή ἐκείνη, φάνηκε ὁ μι-
κρός, πού ἐρχότανε πρὸς τὸ μέ-
ρος τους, σφουρίζοντας.
Σταμάτησε βλέποντάς τοὺς ἀ-
γνώστους, καὶ πήρε μιά ἔκφρασι
δυσπιστίας.
—Ἐλα δῶ, Τίμ! τοῦ φώναξε
ὁ πατέρας του. Πού εἰν' ἡ μητέ-
ρα σου;
—Κάνει περίπατο στὴ λίμνη,
ἀπάντησε ὁ μικρὸς μὲ κάποια πε-
ριφρόνησι.
—Εἰσαι ὁ Τίμ Μπράντφορντ;
τὸν ῥώτησε ὁ ταγματάρχης.
—Ὁλόκληρος!
—Ἐσὺ ἐστεῖς αὐτὸ τὸ γράμ-
μα; πρόσθεσε ὁ Ντελάνεϋ, βγαίνον-
τας ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα φά-

Πότε
γεννᾷμε;

Εἶναι περιεργὸ πόσο ἡ γυναῖκες τῆς
ἴδιας ἡλικίας μπορεῖ νὰ φαίνωνται διαφορετι-
κές. Μερικὲς ἔχουν γερασμένη ἐπιδερμίδα
μὲ ρυτίδες καὶ διεσταλμένους πόρους, ἐνῶ
ἄλλες φαίνονται πολὺ νεώτερες μὲ δροσερὸ
καὶ δελουδίνιο δέρμα.

Μιά προσεκτικὴ μελέτῃ ἀπέδειξε ὅτι ἡ γυ-
ναῖκες πού περιποιούνται τακτικά τὴν ἐπι-
δερμίδα τους εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἴδιας πού φαί-
νονται κατὰ πολὺ νεώτερες ἀπὸ τὴν ἡλικία
τους.

Δὲν ὠφελεῖ σὲ τίποτε ἡ σπασμωδικὴ περι-
ποίησις τοῦ δέρματος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν.

Εἶναι ἀπαραίτητον νὰ περιποιηθῇ τὸ πρό-
σωπόν σας κάθε μέρα μὲ τὴν θρεπτικὴ Κρέμα
ΤΟΚΑΛΟΝ πού περιέχει ΜΠΙΟΣΕΛ αὐτὸ τὸ
δαυματοργὸ στοιχεῖο, τροφὴ διὰ τὴν
ἐπιδερμίδα. Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι καταπλη-
κτικά.

Τὸ ΜΠΙΟΣΕΛ πού περιέχεται στὴν Κρέμα
νυκτὸς ΤΟΚΑΛΟΝ εἶναι ἕνα ζωντανὸ στοι-
χεῖο πού τρέφει καὶ ἀναζωογονεῖ τὴν ἐπιδερ-
μίδα. Ἡ κοκκινίλες, τὰ μαύρα στίγματα, οἱ
διεσταλμένοι πόροι ἐξαφανίζονται.

Τὸ δέρμα σας γίνεταί ἀπαλὸ, δροσερὸ σὰ
δελουδίνιο. Ξαναβρίσκετε τὴν πρώτη του δροσε-
ρὴ καὶ νεανικὴ ὄψιν.

Δοκιμάσατε καὶ σεῖς τὴν θρεπτικὴ Κρέμα
ΤΟΚΑΛΟΝ μὲ ΜΠΙΟΣΕΛ. Ὁποιοῦδήποτε ἡλι-
κία κι' ἂν ἔχετε, δοοθήποτε κουρασμένο καὶ
ἂν εἶναι τὸ δέρμα σας, δὰ δῆτε ἀμέσως τὴ
διαφορὰ.

Εἶναι ἡ πιὸ σπουδαία Κρέμα γιὰ νὰ διατη-
ρῇτε τὸ δέρμα σας δροσερὸ καὶ νεανικὸ.

Tokalon

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Constante

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 28 - Τηλ 55-394

Ταχεῖα καὶ ἀσφαλὲς καταπαλὴμνις οὐτίδων,
Λεκέδων, Φακιδίων, ὑπερτιρώσεως, Παχυ-
σαρκείας, Ἐκτενέσεως μύτης, σπιδῶν, οὐτίδων.

κελλο κι' ἕνα χαρτί μέσα ἀπ' αὐ-
τόν.

Ὁ Μπράντφορντ ἀναγνώρισε ὁ-
μέσως τὸ ἀδέξιο γράμμα τοῦ
γιου του.

—Ναί, ἐγὼ, ἀπάντησε τὸ παι-
δί.

Ἐβγαλε τὸ ψάδινο καπέλλο
του, ἔσκυψε κι' ἀρχισε νὰ τὸ γε-
μίζει χορτάρι.

—Σὰς ἔγραψα ὁ γιός μου;
ἀπάντησε ὁ Μπράντφορντ.

—Ἐγραψε στὴ διεύθυνσι τῆς
ἀστυνομίας. Ἰσχυρίζεται πὺς ξέ-
ρει πού βρίσκεται τὸ χαμένο κα-
μιόνι.

Ὁ Μπράντφορντ κύτταξε τὸ
γιού του μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ.

—Εἰσαι στὰ καλά σου; φώνα-
ξε. Πού σοῦ κατέβηκε τέτοια ἰ-
δέα;...

Ὁ μικρὸς τὸν κύτταξε ἀγέρω-
χα, ἐξακολουθώντας νὰ γεμίζει μὲ
χορτὰ τὸ καπέλλο του. Ὅταν τε-
λείωσε, ἔσκυψε μπροστὰ κι' ἔχε-
σε μέσα τὸ κεφάλι του.

—Ζεστόθηκε τὴν ὥρα τὸ κε-
φάλι μου, ἐξήγησε. Ἦθελα λίγη
δροσιά... Ἐγὼ τὸ βρήκα, αὐτὸ τὸ
κόλπο!

Ὁ Ντελάνεϋ κι' ὁ Κούπερ ἀν-
ταλλάξανε μιά ματιά.

—Πές μου, μικρέ μου, πού εἶ-
ναι τὸ καμιόνι; ῥώτησε μαλακὰ ὁ
ταγματάρχης.

Τὸ παιδί κάθησε χάμα σταυρο-
πόδι, φόρεσε πῖο βαθειὰ τὸ κα-
πέλλο του καὶ δήλωσε ἐπίσημα:
—Ξέρω πού εἶναι.

—Πές μας τὸ λοιπὸν κι' ἐ-
μὰς! εἶπε ὁ Ντελάνεϋ, συγκρα-
τώντας μὲ κόπο τὴν ἀνυπομονη-
σία του.

—Κι' ἡ ἀμοιβή μου; ῥώτησε τὸ
παιδί, κυττάζοντάς τον στὰ μά-
τια.

Ὁ Μπράντφορντ, πού καθότα-
νε σ' ἀναμμένη κάρβουνα, θεώρη-
σε καλὸ νὰ ἐπέμεινε.

—Μὰ δὲν ἔχεις ἰδέα πού βρί-
σκεται αὐτὸ τὸ καμιόνι! παρα-
τήρησε. Θὰ βρῇς τὸ μπελᾶ σου,
ἂν κἀνὴς τοὺς κυρίους νὰ χάσουν
ἄδικα τὸν καιρὸ τους.

—Ξέρω πολὺ καλά πού βρίσκε-
ται, ἐπέμεινε ἡσυχὰ τὸ παιδί. Ἀλ-
λὰ δὲ θὰ τὸ πῶ, πρὶν πάρω τὴν
ἀμοιβή.

—Ἀφίσε λοιπὸν τίς κουταμά-
ρες! νευρίασε ὁ Ντελάνεϋ. Ἄν
ἔβλεπε κάτι, πές μας το! Ἐχε
δίκιο ὁ πατέρας σου: Ἄν χά-
σουμε τὸν καιρὸ μας ἐξ αἰτίας
σου, θὰ βρῇς τὸ μπελᾶ σου ἄ-
σχημα!

—Εἶναι κρυμμένο μέσα σ' ἕ-
να τροχόσπιτο, εἶπε ὁ Τίμ.

—Μὰ μιλᾷσαι ἐκατὸ φορές
γι' αὐτό, εἶπε ὁ Μπράντφορντ.
Ξέρεις καλά ὅτι...

Μιά στιγμή, κύριε Μπράντ-
φορντ, τὸν σταμάτησε ὁ ταγμα-
τάρχης. Ἀφίστε με ἔμένα νὰ τὸν
ῥωτήσω... Λοιπὸν, μικρέ μου, τί
σὲ κάνει νὰ πιστεύῃς πὺς τὸ κα-
μιόνι εἶναι κρυμμένο μέσα σ' ἕνα
τροχόσπιτο;

—Τὸ εἶδα, δήλωσε τὸ παιδί.
Ἐχουν ἐφαρμόσει δυὸ χοντρές
μετάλλινες τραβέρσες κάτω ἀπ'
τὸ πάτωμα τοῦ τροχόσπιτου, γιὰ
νὰ κρατᾷ τὸ βάρος τοῦ καμι-
ονίου.

—Ποιοὶ τὸ κάνανε, αὐτό;
—Οἱ γκάνγκστερς πού κλέψα-
νε τὸ καμιόνι!

Ὁ Ντελάνεϋ κι' ὁ Κούπερ κυτ-
τάχτηκαν πάλι. Ὁ πρῶτος ἔδει-
χνε τώρα ζωηρὸ ἐνδιαφέρον.

—Ἀλήθεια, εἶδες τὸ καμιόνι;
ῥώτησε.

Τὸ παιδί ἔγνεψε «ναί». Ὑστε-
ρα ἔβλεψε τὰ φρυδιὰ του, ἔβγα-
λε τὸ καπέλλο του καὶ τ' ἄδειασε.

—Ζεσταίνεται ὁμῶς γρήγορα
τὸ χορτί, εἶπε. Θέλει ἀλλαγὴ
κάθε τὴν ὥρα, γιὰ νὰ κρατᾷ δροσιά.

—Πού εἶδες τὸ καμιόνι; ξανα-
ῥώτησε ξερὰ ὁ Ντελάνεϋ.

Τὸ παιδί ξεροβόλησε πάλι φου-
χτες χορτάρι καὶ γεμίζει τὸ κα-
πέλλο του.

—Ἀκούς τί σοῦ λέω; ἀγρίεψε
ὁ ταγματάρχης.

—Τί; εἶπε τὸ παιδί, σταμα-
τώντας τὴ δουλειά του καὶ κυτ-
τάζοντάς τον.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

Σεντόνια γερά

Σεντόνια

"ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ"

Λευκά πού μένουν λευκά.
Χρωματιστά πού δὲν ξεθωιάζουν.
Ἡ κλωστή τους τραβιέται πάντοτε
τοια.

№ 120

Σὲ δύο τύπους

Τὸ σεντόνι μὲ τὴν μεγαλύτερη κατανάλωσι. Γε-
ρὸ καὶ κατάλευκο, ἢ ἐξ ευγενικοῦς χρωμάτι-
σμούς πού δὲν κόβουν.

ΙΡΑΝΑΔ

Τὸ σεντόνι πολυτελεῖας. Στερεὸ, φινό, πάντοτε
γιονάτῃ

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ - ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Σεντόνια "ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ."

Μὲ ὅ,τι θάζει ὁ νοῦς σὲ θαυμάκερά ὑφάσματα, ἡ

ΠΕΙΡΑΪΚΗ-ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.

ντύνει, στολίζει, νοιουοιυρεύει!

Αὐτὸ τὸ σῆμα ἐγγυάται
ὅτι ἀγοράζετε γνήσιον
ὑφάσμα
"ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ-ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ."

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΓΛΥΚΟ ΤΟΥ ΟΡΦΑΝΟΥ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό ζούσε ένα παιδάκι ορφανό από πατέρα, που το έλεγαν Πετράκη. Όταν έγινε έφτα χρόνων, είχε την άτυχία να χάσει και τη μητέρα του. Παντρήθηκε πια μπήκε καρφάκι στο παπουτσίδικο του μαστρο-Παναγιώτη. Το μαγαζί αυτό έγραφε απ' έξω: «Ποδηλατοποιείο», μα δεν ήταν παρά μπαλματσίδικο. Απ' το πρωί ως το βράδυ το ορφανό καθισμένο σ' ένα ψηλό σκαμνί κάρφωνε ευλόπρες, κέρωνε σπάγγο ή έφτιαχνε μπαλματσάκια στα παλαιοπαπούτσια.

Ο μαστρο-Παναγιώτης, για μεροκάματο, έδινε στον Πετράκη ένα τσάι. Κάθε βράδυ το έβγαζε απ' το παγκάκι και μουρουρίζε: — Νά, πάρτο! Βυάζουμε δε βυάζουμε, το μεροκάματο σου πρέπει να το πληρώνουμε... Μεροδούλλ-μεροφάκι ήταν το τσάι. Λίγο ψωμί κι' έλκας το μεσημέρι, λίγο ψωμί και τυρί το βράδυ. Έτσι το τσάι έρχονταν Ισλαία. Μονάχα νοίκι που δεν πληρώνει ο Πετράκης, γιατί κοιμάται στο μπαλματσίδικο.

Κι' όμως ο Πετράκης δεν παραπονιόταν. Ευχαριστούσε το Θεό, που είχε ψωμί για να μην πεθάνει της πείνας και στέγη για να μην κρυώσει τις παγερές ημέρες του χειμώνα. Ο μαστρο-Παναγιώτης είχε συνηθίσει το παιδί απ' το δρόμο. Στην αρχή το κράτησε στο σπίτι του. Μα έπειτα είχε φοβίσει, το άφηνε να κοιμάται στο μαγαζί.

Έτσι ο Πετράκης είχε συνηθίσει στη ζωή εκείνη. Πολλές φορές έρχονταν στο μπαλμά του τ' αχάδια και τα φίλια της μάνας του... Και τότε σταματούσε τη δουλειά και κύταζε μπροστά του, χωρίς όμως να βλέπει τίποτα...

Ο μαστρο-Παναγιώτης του μίσηγε τις φωνές. Κι' αν ήταν μάλιστα στις κακές του, του πετούσε και κανένα παλαιοπαπούτο στο κεφάλι. Τότε το ορφανό πεταγόταν εσφιγμένο, κι' άρχιζε ξανά να κάρφωνε τις ευλόπρες. Πέρασε καιρός κι' ο Πετράκης είχε πάψει πια να θυμάται τα μικρά του χρόνια, τη μάνα του, τα χείλια της. Δεν τ' άφηνε ώρες ελεύθερες για να σκεφθεί ο αφέντης του.

Μιά μέρα ο μαστρο-Παναγιώτης του είπε: — Σέρε στη χώρα να μου αγοράσεις ευλόπρες, κερδάνια και σπάγγους!

Χαρούμενος ο Πετράκης πέρασε τη μπαλματσίδα του κι' έφυγε τρέχοντας. Πέρασε το στενωδάκι και βγήκε στο μεγάλο δρόμο. Εκεί θα ρωτούσε που ήταν το μαγαζί. Γιατί απ' το μπαλματσίδικο και το φούρνο της γειτονιάς δεν είχε ξεμυκρύνει άλλη φορά.

Έκει όμως που πήγαινε είδε ένα καινούργιο ζαχαροπλαστείο. Στη βιτρίνα του ήταν κολλημένα χαρτιά που έγραφαν: «Λουκουμάδες, μπαουλάκια, κατσαρόλες».

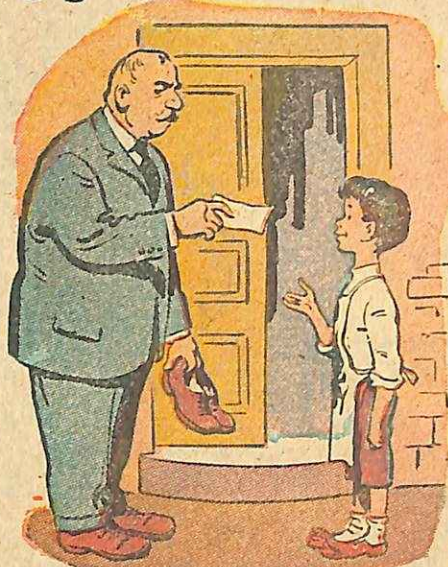
Ο Πετράκης κοντοστάθηκε και κύταζε μέσα απ' το τζάμι. Τότε μπροστά του πρόβαλε η μορφή της μαμάς του. Και θυμήθηκε πως όταν ζούσε εκείνη έφτιαχνε λουκουμάδες και μελοπλιττες και του έλεγε: «Σ', άρεσει, παιδάκι μου; Έλα να σου δώσω κι' άλλο!»

Με λαχτάρα λοιπόν, σαν να βρισκόταν στο σπίτι του, μπήκε στο ζαχαροπλαστείο.

— Πόσο πουλάτε τα κατσαρόλες; — Τέσσερις δραχμές. Θέλετε να σου σερβίρω ένα; του είπε ο ζαχαροπλάστης.

— Όχι, όχι, ευχαριστώ! Ψιθύρισε το ορφανό κι' έφυγε.

Πιο κάτω βρήκε το άλλο μαγαζί. Αγοράσε τα φάνια του αφεντικού του κι' ύστερα πήρε το δρόμο του γυρισμού. Ο πειρασμός όμως του γλυκού ήταν δυνατός. Τι νάκανε; Από

— Δώσε τις σαράντα δραχμές στο αφεντικό σου και τ' άλλα κράτησε τα για τον κόπο σου, του είπε εκείνος.

Πουθενά δε μπορούσε να βρει τέσσερις δραχμές. Το μόνο που άφηνε ήταν το παγκάκι του μαστρο-Παναγιώτη. Τη στιγμή όμως εκείνη άκουσε μια φωνή, που τούκοψε τις σκέψεις του: — Όχι, όχι, παιδί μου! Μην το κάνεις αυτό! Είναι κλεψιά!

Ο Πετράκης προχώρησε κι' έφτασε πια στο μπαλματσίδικο. Ο μαστρο-Παναγιώτης του μίσηγε τις φωνές, που μαζεύτηκε η γειτονιά: — Πού ήσουν, μπερδάνη; Έγώ σε στέλνω σε δουλειά κι' έσύ μου γυρίζεις τέτοια ώρα; Φταίω εγώ που σε συμμαζέψα!

Το ορφανό δεν έδωσε μιλάει. Πήγε και κάθισε στο σκαμνί του. Ένοιωσε πως ο αφέντης του δεν είχε άδικο. Η αλήθεια ήταν πως είχε άγνοια. Γι' αυτό έκρυψε το κεφάλι πάνω στις μετξέσολες, αμίλητος.

Κι' όταν εκείνος στράφηκε να φωνάξει, ο

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ

Οί φιλενάδες

Αντιγόνη, Ειρήνη, Μαίρη, —του σχολείου οί φιλενάδες— απ' τη γειτονία περνάνε κρατημένες απ' το χέρι.

Βιαστικές περνούν και πάνω κάθε μέρα στο σχολείο, και το βράδυ μαζί πάλι για τα σπιτί τους γυρνάνε.

Φρόνιμες κι' αγαπημένες —μυστικά καμιά δεν έχει— μοιάζουν σαν αδελφούλες κι' είναι τόσο ευτυχισμένες.

Αντιγόνη, Ειρήνη, Μαίρη —του σχολείου οί φιλενάδες— παντοτε μαζί περνάνε κι' όλη η γειτονία τις ξέρει...

ΓΙΑΝ. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

νούς του Πετράκη έτρεξε ξανά στο γλυκό. Σκεφτόταν, ύστερ από τα λόγια που του είπε, πως θα μπορούσε να πάρει χρήματα απ' το παγκάκι του.

Ξαφνικά, ο μαστρο-Παναγιώτης του είπε να πάη να δώσει ένα ζευγάρι παπούτσια.

Ο Πετράκης έφυγε τρέχοντας. Στην πόρτα είδε το νοικοκύρη του σπιτιού.

— Τι ζητάς, παιδί μου; τον ρώτησε.

— Έφερα τα παπούτσια σας.

— Και πόσο κάνουν;

— Σαράντα δραχμές, μου είπε τ' αφεντικό μου...

Εκείνος έβαλε τις τσέπες του.

— Παιδί μου, του είπε, έχω πενήντα. Μα δεν πειράζει. Δώσε τις σαράντα στο αφεντικό σου και τ' άλλα κράτησε τα για τον κόπο σου. Σήμερα έχει τα γενεαίά του ο γιός μου...

Ο Πετράκης δεν πίστευε τα μάτια του. Η χαρά τον έπληξε τόσο, που ούτε ένα ευχαριστώ δε μπόρεσε να ψιθυρίσει.

Είχε ένα δεκάρικο δικό του!

Χάλασε λοιπόν, τον πενήντα κι' έκρυψε στη τσέπη του το δεκάρικο του. Φοβόταν μη το διη ό αφεντικός του. Έτσι, μόλις γύρισε, περιώσε τις σαράντα δραχμές στο μαστρο-Παναγιώτη κι' εκείνος χωρίς ν' αφήσει τον Πετράκη να πάρη ανάσα, του είπε:

— Νά, πάς τώρα γρήγορα να μου αγοράσεις πετσά. Σε δύο λεπτά να βρίσκεις εδώ!

Ο Πετράκης έκανε ψιφια. Έτρεξε, πήρε τα πετσά και γυρίζοντας μπήκε στο ζαχαροπλαστείο.

— Ένα κατσαρό, παρακαλώ, είπε θορυβώδη.

— Στο πιάτο ή στο χαρτί;

— Στο χαρτί.

Έπειτα πλήρωσε, πήρε τα πετσά κι' έφυγε.

Η γειτονιά του γλυκού του είχε σπάσει τη μύτη. Μα δεν τσίμενε ώρα να καθίσει να το φάη. Τόκρυψε λοιπόν και γύρισε στο μαγαζί.

Είχε πια βραδυνάει κι' ο μαστρο-Παναγιώτης κλείδωσε τον Πετράκη μέσα, για να τον ζυγίσει πια την άλλη μέρα το πρωί.

Το ορφανό τότε ξετύλιξε το χαρτί κι' έβαλε στο στόμα του την πρώτη μπικνιά.

Τι ήταν αυτό! Το στόμα του είχε συνηθίσει στις αλμυρές έλκας και στο τυρί κι' εύρισκε τώρα το γλυκό υπέροχο! Έκει όμως που έτρωγε, θυμήθηκε τις μελοπλιττες της μάνας του. Εκείνες είχαν ωραιότερη γεύση και περισσότερη γλυκύτητα.

Όταν ο Πετράκης άποφασε το γλυκό, έννοιωσε να κυλούν από τα μάτια του δυο δακρύα.

— Πάνε όλα, χάθηκαν για μένα! Ψιθύρισε.

Κι' έπεσε σε βαθύ ύπνο. Τα χαράματα ο μαστρο-Παναγιώτης πήγε ν' ανοίξει. Βρήκε τον Πετράκη να κοιμάται. Στο ένα χέρι είχε το λαδόχαρτο, που μύριζε κανελλοδάχαρ και στο άλλο έξη δραχμές, τα ρέστα απ' το δεκάρικο.

— Κλέφτη! του φώναξε ο μαστρο-Παναγιώτης. Πού βρισκεις τα λεφτά κι' αγοράζεις γλυκά; Μα κλέβεις; Ή;

Και τούδωσε τέτοιο ξύλο, που κι' ο ίδιος τρόμπε. Άλλα τον Πετράκη δεν τον έννοιωσε καθόλου ούτε το ξύλο, ούτε τα βαρέα λόγια του αφεντικού του. Ήταν ήσυχος. Γιατί στο στόμα του είχε ακόμη τη γεύση του γλυκού, που τότε κερδίζει με τον κόπο του. Στη σκέψη του είχε την εικόνα της μαμάς του που του έλεγε: «Όχι, όχι, παιδί μου! Μην το κάνεις αυτό! Είναι κλεψιά!»

Έτσι το δεφάνο, μη μπορώντας να υποφέρει τον κακό εκείνο αφεντικό, έφυγε απ' το μπαλματσίδικο. Έπιασε αμέσως άλλο δουλειά, όπου έζησε, προώδεσε κι' έγινε ένας τίμιος και καλός εργοστασιάρχης.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

άπό Ένα Χαμίνι

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΟΥΣΣΕΝΑΡ

Η ώρα της τιμωρίας

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Μετά την εξόντωση των κακούργων της βάρκας, ο Φοίκε κι' οι σύντροφοί του ζανθροίκουν την «Αστράπη». Το πολεμικό σκάφος στο νησί των ληστροπειρατών κι' αρχίζει την επίθεσι. Άλλα οι κακούργοι έχουν οχυρωθεί θαυμάσια το κρησφύγετό τους κι' οι αντίπαλοί τους θα δυσκολευόνταν πολύ να το κυριεύσουν, αν ο Μεγαλειότατος δεν έδωσε φωτιά σε μία αποθήκη πυρομαχικών, ανοίγοντας έτσι δρόμο στους Γάλλους ναύτες.

220Ν

Με την επέμβασι του αυτή, είχε ανοίξει μία διάδοσι για τους πολεοκρητές. Οι πειναστές ήταν έτοιμοι κι' έλας να ορμήσουν μέσα στην τρύπα που κάπνιζε ακόμη. Άλλα ο άραπας τους σταμάτησε:

— Όχι, όχι ακόμη! τους φώναξε. Φέρανε μερικά φανάρια. Έπρεπε να βλέπουν πού θα πήγαιναν.

Τέσσερις άνδρες ζήτησαν την τιμή να προχωρήσουν πρώτοι. Ο Μεγαλειότατος πήγε μαζί τους για να τους οδηγεί. Ο Βαλπαί είχε δεχθεί την προσφορά του, γιατί ούτος μονάχα ήξερε τα κατατόπια του υπόγειου κρησφύγετου.

Το φανάρι που κρατούσε ο Μεγαλειότατος, είχε ένα καθρέφτη που έριχνε το φως του προς τα εμπρός, αφήνοντας το πίσω μέρος σε απόλυτο σκοτάδι. Ο άραπας του είχε προσέξει αυτό και σκόπευε να το εκμεταλλευθεί.

Οι τέσσερις ναύτες προχώρησαν, έρποντας με τους άγκυρες και τα γόνατα, έτοιμοι κάθε στιγμή να πυροβολήσουν.

— Πύρ! Έφθοδες!...

Ο Μεγαλειότατος είχε σπερδώσει το φανάρι στην άκρη ενός ξύλου, μήκους ενάμιση μέτρου. Ξαπλώθηκε κι' αυτός χαμώ, σαν τους ναύτες, και προχώρησε τολμηρά προς την άκρη ενός υπόγειου διαδρόμου. Κρατούσε το φανάρι όσο ψηλότερα μπορούσε, κι' έτσι βλέπατε χωρίς να φαίνονται.

Προχώρησαν έτσι ως 50 μέτρα. Ύστερα τους φτάσανε τέσσερις άλλοι ναύτες, μ' ένα υπαξιωματικό επικεφαλής.

— Εμπρός! διάταξε ο τελευταίος με σιγανή φωνή.

Την ίδια στιγμή, άρχισαν να πέφτουν αλλεπάλληλες ντουφεκιές. Το φανάρι του Μεγαλειότατου έγινε χίλια κομμάτια. Ο διαδρόμος γέμισε καπνός.

Μα, καθώς ήταν γυρτό το έδαφος, οι σφαίρες είχαν πάει ψηλά.

Οι ναύτες δεν άπντησαν στους πυροβολισμούς. Οι ληστές συνέχισαν τις ντουφεκιές, που δεν ήταν μόνον θανατηφόρες, άλλά έμβοιζαν τους ναύτες να κάνουν έστω κι' ένα βήμα μπροστά.

Οι ναύτες ήταν πια άκράτητοι. Το μπορούσαν τους μεθούσαν...

Μόλις τους δόθηκε το πρόσταγμα «Πύρ! Έφθοδος!» έκανον σαν τρελλοί. Η όρμη τους ήταν άπεριόριστη. Αδιαφορώντας τελείως για τον κίνδυνο, χυθόκαν μπροστά, κυνηγώντας τους ληστές, με τεράστια ηρώματα, νιώθοντας πως είχε φτάσει η ώρα του θριάμβου.

Φτάσανε έτσι σε μία στεγνή βολωτή σπηλιά, που βρισκόταν ακριβώς κάτω απ' τη λιμνοθάλασσα.

Ένας ηλεκτρικός προβολέας φώτιζε άπλετα το άντρο αυτό. Δυο πόρτες από σκληρό ξύλο «ήκη» έκλεισαν με όρμη, τη στιγμή που ορμούσαν εκεί μέσα οι ναύτες. Αμέσως κατόπι, τους υποδέχθηκαν δυο βροντιές, απ' τις τουφεκιές που ήταν ανοιγμένες βλόγυρα στους τοίχους. Ο υπόγειος εκείνος χώρος γέμισε από κραυγές λύσσας και από ρογχογους άγρονις.

Ήταν αδύνατο να μείνουν εκεί μέσα, όπου τους βρίζανε οι σφαίρες.

Ο επικεφαλής τους διέταξε υποχώρησι. Ξαναγύρισαν όλοι στο διάδρομο.

Όστόσο, η επίθεσι είχε πετύχει—κι' άς είχε πληρώσει πολύ ακριβά. Η προσδοκία ή ή σύλληψι των κοκούργων ήταν πια ζήτημα χρόνου. Δε μπορούσαν να ξεφύγουν από πουθενά. Σίγουρα, θα καταλαμβάναν κι' οι ίδιοι πως ή θέση τους είχε γίνει άπελπιτική.

Ένα πρόχειρο πολεμικό συμβούλιο, που συγκροτήθηκε στο διάδρομο, άποφάσισε να κατεβάσουν εκεί κάτω το μικρό κανόνι της άμυνας, για να σπασούν μ' αυτό τις χοντρές πόρτες.

Ο άρχηγός των πειρατών

Στο μεταξύ, ο Άντρέ έψαχνε δόλγυρα, συννοούμενος απ' τον άραπάκο. Σε κάποιο πλάγιο διάδρομο άνακάλυψε μιά άλλη πόρτα,

έρμητικά κλειστά κι' αυτή. Την έσπρωξε με το πόδι του, την κλώπησε. Ύστερα σήκωσε το τεκούρι του και χτύπησε, μ' όλη του τη δύναμη.

Το χερσίδι του τεκούριου έσπασε. Η κόφι του έμεινε χωμένη μέσα στις σκληρότατες ίνες από «ήκη». Θα χρειάζονταν δυναμίδα για να βγεί από κεί...

Ο Άντρέ ξαναέβηκε την ψυχραιμία του. «Παραφέρομαι σαν παιδί — είπε με το νού του. Άν μ' έβλεπε ο Φοίκε, θα γελοούσε... και με το δική μου! Γιατί βιάζομαι; Μιά όδίδα του κανονίου μας είναι άρκητή για να σπάσει αυτή την πόρτα...»

Μα, ενώ έτοιμαζονταν να γυρίσει προς τα πίσω, ή βαρέα πέτρα άνοιξε σιγά-σιγά κι' άδόρυθα. Και φάνηκε στο κατώφλι ένας άντρας ψιλός, με το ρεβόλβερ στο χέρι.

— Είσαι, κύριε, πολύ έπιμονος, είπε σαρκαστικά. Χτυπάτε πολύ δυνατά. Γι' αυτό θα σας σκοτώσω!

Δε βιά τολμήσατε! πρόφερε ο Άντρέ. Και προχώρησε άφοβα, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος του και το κεφάλι ψηλά. Με μία εαφική κίνησι, άρπασε το όπλισμένο χέρι του άντρα που του κάλυψε δυνατά, σαν μέσα σε τανάλια.

Ο ληστής μούγκρισε απ' τον πόνο κι' άφισε να πέσι το όπλο του.

Άς κουβεντιάσουμε τώρα, είπε ο Άντρέ. Μήπως ε' ένα υπόγειο διαμείριμα πολυτελέστατο και φωτισμένο άπλετα.

— Φλαζάν!... Έσύ έδω!... φώναξε τότε ο Άντρέ.

— Άντρέ!... Ά, κατάρα!... βρυχήθηκε ο άλλος.

— Μα τι γυρεύεις εδώ, Φλαζάν;

— Κύριε τίμπε άνθρωπε, δε σ' άγνωρίζω!

— Είσαι...

— Ναι, είμαι ο άρχηγός των πειρατών, των δουλεμπωρών, ο κυβερνήτης του «Αρπακτικού Πλοίου»!

— Μαμά, σου το φέραμε δώρο για την έορτή σου. Δώσε μας τις σκολάτες και κράτα το νουτί!

Ο Άντρέ χλώμιασε. Νόμισε πως ή καρδιά του είχε πάψει να χτυπά.

Όποτε ο Φλαζάν, ο κυβερνήτης του πλοίου των κατοποντιών, για τον όποιο του είχε μιλήσει ο Φοίκε, ήταν ο παλιός του φίλος! Νόμισε πως το αίμα του ντροπιάζει απ' αυτόν...

Πίστευε πως ήξερε καλά τη ζωή και τον κόσμο... Και να που έαφνα ένας απ' τους σπώνιους εκείνους ανθρώπους, που τους πίστευε προσωριμένους να κρατάνε σταθερά και περήφανα τη σημαία της τιμής, είχε άποκαλυφθεί άτιμος έγκληματίας!... και μάλιστα ένας απ' τους χειρότερους που μπορούσαν να γίνουν...

— Έσύ, Φλαζάν, ο ήρωας του Άμερικανικού πολέμου!... είπε σιγανά. Έσύ που πρόσφερε στην άμυνα του Παρισιού το άσταλμένο μπράτσο σου και την εγνική καρδιά σου!... έσύ κατάντηρες έτσι!...

— Ναι, έγώ! βρυχήθηκε ο ληστροπειρατής. Τι θράσος, νάρεσαι να μου μιλάς έδώ περί ήθικης!... Μου λές πως όπληξα άλλοτε γενναίος, άδούρητος. Μήπως δεν είμαι άκόμη; Μονο που χορηγοποιώ τα προσόντα μου με τόσο πού δεν άποτοκρινείται προς τις δικές σας άρχές... Γιατί ο πόλεμος είναι πιο ήθικός απ' την πειρατεία και το δουλεμπόριο; Άραυ προκαλεί άσυγκρίτως περισσότερους θανάτους και καταστροφές!...

— Άρκε! Έφτασε ή ώρα της τιμωρίας. Το κρησφύγετό σου άνακαλύφθηκε. Σε πιάσαμε! — Ωραία! Διάταξε λοιπόν να με κρεμάσουν.

— Όχι, γιατί ύπηρεία φίλος σου... γιατί μας εγάνουν τόσες άναμνήσεις! Δε θέλω να βρω τέτοιο άτιμωτικό θάνατο ο παλιός συμπολεμιστής μου.

— Ω, δεν άντέχω περισσότερο!... Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν πως με πνίγει το αίμα που έχω χύσει!... Άκουσε! Τίποτα ποτέ δε με συγκίνησε. Μα έσύ με δάμασες... Άφισέ με να μείνω άκόμη φίλος σου... για πέντε λεπτά μονάχα! Είναι ή τελευταία έπιθυμία ενός μελοδονατού...

Κυλίστηκα στην άδυσσο, γιατί ύπηρεία χορηγοποιήθηκε. Το άπαισι αυτό πάθος καταστροφής τη ζωή μου... Έπεσα από χέρια ληστών... Υπόγραψα... και δε ύπόρσα να πληρώσω. Φιντάζεσαι τη συνέχεια... την άπειλή του σκανδάλου, τον οικονομικό όλεθρο... Είχα μία κόρη, που ή γέννησι της είχε στοιχίσει τη ζωή της μητέρας της. Δε μπορούσα να ύποφέρω να τη βλέπω φτωχή. Γι' αυτό δέχτηκα την άτιμη συναλλαγή που μου πρότειναν εκείνοι οι άχρηστοί. Έγινε ή κολασμένη ψυχή τους, ο έκτελεστής των έγκλημάτων τους.

Όταν θέλησα άργότερα να παλέψω έναντιόν τους, να έπαναστάσω, να συντρίψω τις άλυσίδες μου, ήταν πολύ άργά πιά... Είχαν άπαγάγει το παιδί μου και το κρατούσαν όμωρα, για να έξασφαλίσουν την τυφή ύπακοή μου... Καταλάβαινα; Σκότωσα, για να ζήση ή κόρη μου... Έτσι μόνο μού έπιπείνα να την άνακαλώσω, να τη φιλήσω, όταν γύριζα απ' τις άποστολές που μου άναθεταν... Υπήρχε αίμα σε κάθε φιλή που της έδωσα...

Ύστερα συνηθισα σιγά-σιγά στο έγκλημα! Το άσχος της άτιμίας μου φάνηκε έλαφρότερο. Μιά και δε μπορούσα να πωσω πίσω το παιδί μου, έπαινα να παλεύω, από φόβο μη διακινδυνέψω τη ζωή του...

Αδού λέξεις άκόμη, Άντρέ. Σε λίγο, ή κόρη μου δε βόηχ πια πατέρα. Τόσο το καλλίτερο! Μα άς μη μάθω ποτέ ποιος ήμουν!

— Φλαζάν, ή κόρη σου θα γίνει κόρη μου, διέκοψε ο Άντρέ.

Ο χαρτοφύλακας

Το πρόσωπο του Φλαζάν ήρπασε άπότομα. Τα χείλη μάγουλά του κοκκίνισαν έλαφρά.

— Περιμένε με έδώ μία στιγμή! Έφτασα... είπε.

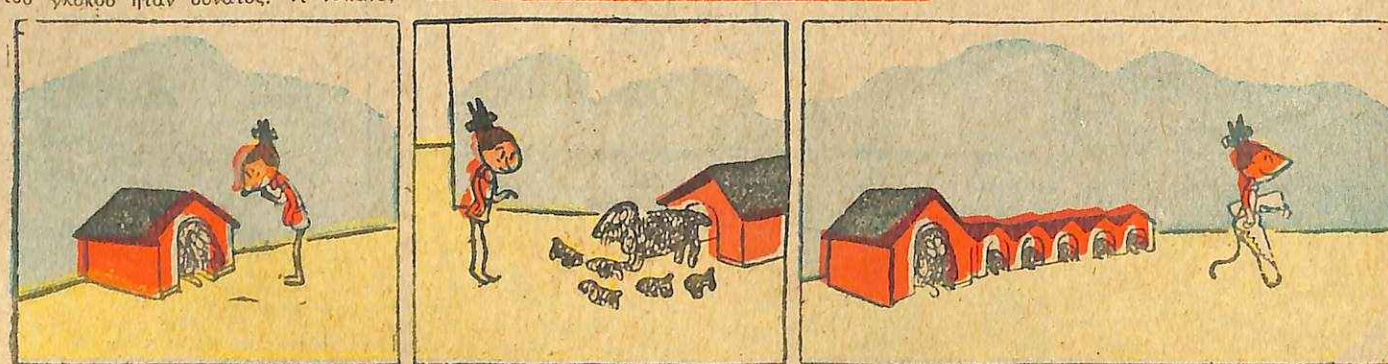
Πέρασε στο δίπλανό δωμάτιο και έαναγύρισε σε λίγο κρατώντας στο ένα του χέρι ένα χαρτοφύλακα γεμάτον έγγραφα και στ' άλλο μία βαρέα καραμπίνα.

Διάταξε αυτά τα έγγραφα όταν θάχουν τελειώσει όλα, είπε στον Άντρέ. Αφορούν το παιδί μου. Αυτοί οι άσθιοι πρέπει να σου το παραδώσουν, μετά το θάνατό μου. Άν τυχόν άνηθώ, θάχης το μέσον να τους έξαναγκάσεις.

Και τώρα φύγε! Άκολουθήσε αυτόν έδώ το διάδρομο, άπέναντί μας. Άνέβα γρήγορα και πάρε από δω τους συντρόφους σου. Ο κυβερνήτης σας άς διατάξη άμέσως ύποχώρησι. Σε πέντε λεπτά, θάγονι πολύ άργά πιά... Φύγε, Άντρέ, φύγε! Και μη με έσχιζάς!

Ύστερα φώναξε, με ήχηρη φωνή: — Έδώ είναι ο τάφος των ληστροπειρατών!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος

Η Ζωίτσα και τα κουταβάκια της

ΟΙ ΛΟΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΘΤΑΛΙΑΣ

Τα βρέφη

ΚΙΖΙΣΜΕΝΟΣ ο Νικολάκης, χαμήλωσε τον τόνο της φωνής του σαν να πρόκειτο για μυστικά του ΝΑΤΟ κι' είπε στη γυναίκα του:

— Βρέ όταλια, στην Αμερική γουδοκοπανούν οι έφημεριδες, τα ράδια, κι' η τηλεόραση ακόμα για τα βρέφη που φορτώνουν απ' την Ελλάδα τοίφ Νέα Υόρκη!

— Μα τί θές; Υπερπαραγωγή! "Αχ, γι' αυτό, η ψυχή μου πεταρίζει ένα γκερεμέ. Και τα πόδια μου θένε ζορ-ζορινέ να με πάνε στη Σμύρνη, στο μεμλεκέ-τι μου, για να γεμίσουν τα τζινέρια μου μεγα-λειό! Να δω τσοί γρη-ούλες στο αυλόπορτες να μιλούν για φαντά-ματα και θαύματα, ν' ακούσω να μου λένε πως σ' όλης κάθε μπέ-ρας την κοιλιά τα βρέ-φη τα καταβάζει ο Θε-ός μ' ένα πανεράκι!

— Βρέ γυναίκα, άσε τα παραμύθια, είναι ντροπή να μιλάς για ουρανοκατέβητα βρέ-φη, την εποχή των τέν-τυ-μπούς, του προ-πό, του κουλα-κούπ, και τα

ρέστα.

— Μιλώ, γιατί δεν νταγιαντώ κάτι τέ-τοια. Να ξέρεις πως τρώμε τα σίδερα για να μας δεχτούν στην Αμερική. Σουρτα-φέρτα στο κονσολάτο, με το πασοπόρτι στο χέρι, άρτζουχάλια γκα-ραντίες, προσκλήσεις απ' το συγγενο-λόι σου. Να ξέρεις πως μ' όλη τα ρι-τζαλίκια, τρουζέει το γκουβέρνο μας να πλάσσει τα καπνά μας, πούκουνε βγάλεϊ ναμν ντουινιανόν, κι' όμως τα βρέφη μας να τα κάνουνε ανάσπασα!

— Βρέ, μην είσαι αναθεούρα, "Ε-φταλία, Σύννα! Έχουμε πολιτισμό, πρόδο!

Κι' η "Εφταλία πούτανε μπέρ σου και μπέρ μου, τόν φώναζε:

— Τέτοιο πολιτισμό, που για ένα ζευ-γάρι καινούργιες παντοφλίες σκοτώνει ο άντρας την γυναίκα του κι' όπου οι δράκοι θριαμβεύουνε, να τον βράσω!

— Βρέ γυναίκα, είσαι πολύ άντικα, "Α-κόμα θές να βλέπεις τσερκένια στον ουρανό, την ώρα που με τα ιπτάμενα βρεφοκομεία σουρτα φέρτα, ο τζίρος στη μαυρή αγορά παιδιών ήπτασε 35 εκατομμύρια δολάρια!

— "Αι γι' αυτό πάμε κατά διαβόλου, άντρα μου. "Ηβοι, ρεζιλίκια! "Ακουε ζύνιπ και μούκουνε προζύμι. Καλέ που ακούστηκε ν' αμπαλάρουνε τα βρέφη και να τα κάνουνε μπίζνες;

— Βρέ όταλια, δε θές να καταλάβεις πως τούτη η γή που την πατούμε, δεν μας χωράει πιά. Θα φάν ο ένας τον άλλο!

— Καλός ο λόγος σου, αλλά εγώ με το λεϊφό μου μυαλό λέω "Γιατί απ' την μία γυρεύουνε φιρί-φίρι να βρουνε ρεμεντεϊόν, να βάλουνε φένο στην υπερπαραγωγή κι' απ' την άλλη ν' α-γιουντάρουνε και να ντεκοράρουνε τα γέμελα και τα τριδύμα, και να φορμά-ρουνε Σωματεία για τοοί πολύτεκνοι;

— Εκείνη τη στιγμή, ένα μπουλούκι τουρίστες με κοντά βροκία, παρα-λά πουκαμίσια και βισταλόγκες άρριδά-ρανε στο ντουροέκι και κούτταζαν την έκκλησία, τα μαγαζιά, τοοί πόρτες και τα παράθυρα του μαχαλά.

Κι' ο Νικολάκης τότε μουρμούρισε:

— Βρέ όταλια, σίνουρα είναι επιτροπή να προαναρράουνε τη νέα εσοδεία!

Κι' η "Εφταλία, που τους βλέπει να πλοιάζον, περιέρνο, λές και ζηπού-νε να της προκαταβάλουν καπάρο, ξα-φνιασμένη ξεφώνισε:

— "Εγώ τάλεκουάλε... Σοράγια!... Νό μπίζνες!

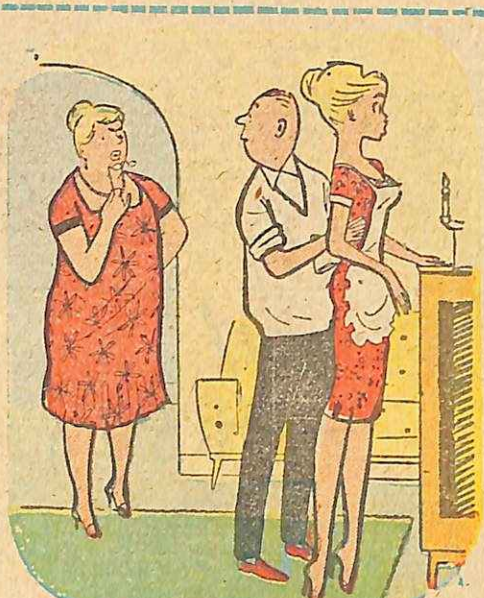
ΣΟΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Της στινιές

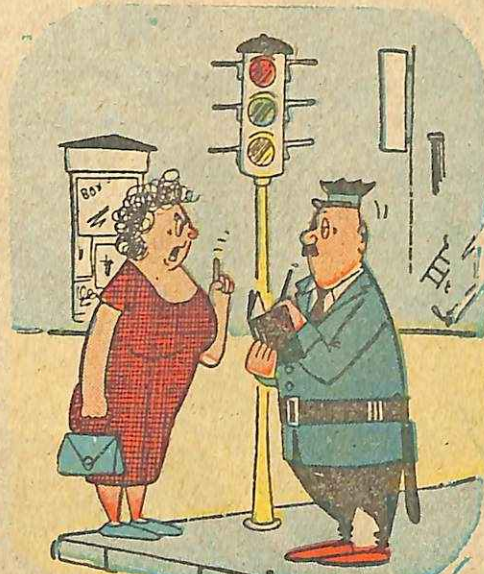
Κάποια κυρία συναντάει στο δρόμο την πρώτη υπηρέτρια της, που της ει-χε ζητήσει αύριο κι' επειδή δεν της την έδωσε έφυγε από το σπίτι της.

— Λοιπόν, Μαρία, παίρνεις τώρα κα-λό μισθό στο νέο σπίτι που πήγες; τη ρωτάει.

— "Οχι, κυρία δουλεύω δωρεάν, — Γιατί; — Νά... Παντρεύτηκα!

— Με συγχαρίζεις, Κατίνα, νομίζα πως ήσουν εδώ! Άλλη φορά να με είδοποιής, ό-ταν χαρίεις τα παλιά σου φορέματα στην Κική!

— Έν τάξει Κλέαρχε, θα σου πληρώσω το πρόστιμο, για αντικανονική διάβαση, αλλά μην τολμήσεις να πατήσης άπόψε στο σπίτι!

— Περιμένετε λίγο, ό κ. καθηγητής εί-ναι άσχησολημένος στο λογασηοίό του!

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οί σκάλες

Τ Ο "Ομόνοια, κουζούμ, "Ευρώπη είναι! "Ιστέ, σέ λένε, ιστοθμός μεάλος είναι και χίτες ισκάλες όπως τις ήφεραμε ντέν έχει. Τώρα μήνες, ιστέ, και παραπα-νω ιπέρσασε—βαί, βαί, βαί τί ινεταί! "Ι-σκάλες άμερικάνικες ένοιναι. "Επάνω πάν-τι σου πατημένο εκάνεις και το ισκάλες γρού γρού ικάνουνε, σιγά-σιγά άνεβασμέ-νο σέ κάνουνε. Χίτες ποδάρι σου κουνιμέ-να ντέν εκάνεις. Βαί, βαί, βαί, το "Αθήνα μας "Ευρώπη είναι!

Τόσος καιρός ιπέρσασε, έμένα το λένε, ιστέ άμμμα ντέν επι-στεύα, λέω πως ένεται, γιασερούμ, χίτες ισκάλες κουνιμένο ένεται:

— Και βέβαια γίνεται. — Σούς μετέ! — Δέν πήγες, βρέ βλά-κα, στην "Ομόνοια;

— Βλάκας είσαι και φανισαι, γιασερούμ, ά-μα ντέν ήπια! — "Ε πήγαίνε, λοιπόν, να δής.

— "Ιστέ, λέω, έσέκ.κου-ζούμ, χωράτα με κάνετε, άστέια μαστέια φελιαν-φιστικ, να λένε το Κα-ραμπέτ σαλαμάρα είπα-με, ισκάλες κουνιμένες ένονται και το Καραμπέτ, μπουνταλά ένεται και ήπια να τις ιδή!

Χού, χού, χού, έλια να ικάνετε! — Βρέ ζευζέκη, με λένε, όλος ο κόσμος, χιλιάδες άνθρωποι περνάνε κάθε μέρα απ' το "Ομόνοια και δεν κουνάνε πιά τα πό-δια τους.

— Άιντε, σίντε, λέω, τέτοιες σαλαμάρες άλλου να τις λένε!

— Άμμμα ιστέ με το πές, πές, πές, ύπο-ψια με βάλανε και ιπροχτές χίτες ντουλειά ντέν είχα άμμμα στο "Ομόνοια ήπια! Βαί κιοπόγλου κιοπέκλερ, ιστέ αλήθεια έλέανε! Μα το Θεός, σέ λέω, αναγνώστη φένει, χίτες ιψέμματα ντέν σέ λέω, το "Ομόνοια, λοιπόν, "Ευρώπη είναι, μυστήρια πιάμματα φτισαμένα εκάνανε.

Και τόσος καιρός ιπέρσασε, βαί, βαί και να μην ιδώ, γιασερούμ. "Ιστέ ισκάλες ι-ελέπω μόνες τους άνεβασίνουνε, κατεβαίνου-νε και σου άμα ήβελεις, ποδάρι σου έπά-νω άνεβασμένο ικάνεις και το ισκάλες ά-νεβασμένος επάνω σέ ικάνουνε.

Το λοιπόν άμα πηλαιοσμένους είναι, ι-ελέπω κόσμος επάνω άνεβαίνει και λέω σ' ένα:

— Κουζούμ, ντέν ιπφέττετε! — "Οχι, κύριε, δεν ιπφέτουμε! Ένας με λένε.

Και τόν ιελέπω μονάχο του μαζί με το κουνιμένο ισκάλα κουνιμένος να ένεται και επάνω άνεβασμένους!

— Πώς ιμπαίνετε, μπέ; σέ έναν άλλον λέω.

— Άντε καυμένε, με λένε, κουζούμ άν-τρας είσαι και φοβάσαι; "Απλώσε την πο-δάρα σου!

— Γιασερούμ, λέω, την ποδάρα μου άπ-λωμένη ικάνω, άμμμα χίτες κάτω ντέν ι-πέφτω!

Κόσμος με ιελέπει, το λοιπόν και έλια ικάνει.

— Βρέ για κούτα έναν παντράχαλο! λένε. — Κούτα που φοβάται!

— Κουμπάρε από τα Γκράβαρα κατέθη-κες; — Έμένα φιλότιμο πιασμένο με εκάνει και λέω:

— "Εσόγλου έσέκ, εγώ από το Γκοάβερα χίτες ντέν εκατέθηκε και τώρα βά ιελέπεις. "Ιστέ τότε πείσμα άρμένικο πιασμένο με εκάνει, ποδάρι μου άπλωμένο εκάνω και όπ! άνεβασμένους ένωμα!

Τότε, όλοι καζούρα με εκάνουνε: — Μπράβεσοοοο! — Ζήτωωωωω!

— Βρέ τόν μπέμπη! Πώς τα κατάφερε! — Μπράβο μπεμπέκο!...

Τώρα εγώ ιστέ πίσω όρισμένος ήθελα να ένωμα κεφάλια τους σπασμένα να ικά-νω άμμμα με το ισκάλες έξω στο δρόμο με έδωάνουνε.

Τέλος σπάγγων ντέν πειράζει, άπάνω στο πιλατεία ιεγαίνω και πάλι. Βαί, βαί, βαί, τί άσπια πιάμματα είναι τούτα! "Ι-στέ, κουζούμ, "Ευρώπη Μευράφι ντέν ήτέ-ρω πως ένεται, άμμμα έλα τούτα "Ευρώπη ένονται.

"Αφού, όποιος τά εκάνε, ιστέ! πολύ με ήρσούνε... Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τ Α παιδιά έπαιζαν μόνα τους στον κήπο, εκείνο τ' άπόγευμα. "Ο Τά-κης έφτιανε ένα φούρνο με την άμμο και η Μαρία ζύμωνε τη λάσπη κι' έπλαθε φωμάκια. "Ηταν δυο χαριτωμένα παιδάκια με ελαφές μπουζούλες: το αγοράκι έξη χρόνων και το κοριτσάκι τεσσάρων.

— Τάκη, πότε θα πάμε στη γιογιά; ρώτησε εφηνικά η Μαρία. — "Η μαμά είπε πως θα φύγουμε την Κυριακή...

Οι κουβέντες των παιδιών ήσαν λίγες, γιατί η σκέψη τους ήταν στο παιχνίδι. Μέσα στην ψυχούλα των δυών, ένιωθαν μία άπέραντη χαρά, για το ταξίδι, που θα εκαναν, για να πάνε να έθρουνε τη γιογιά στο χωριό.

Δέν τη γνώριζαν τη γιογιά, δεν την είχαν ξαναδύ, μά η μητέρα, τούς είχε πη τόσο καλά λόγια γι' αυτήν! — Τάκη, μάς άγαπάει η γιογιά; ρώτησε η μικρούλα.

— Πάρα πολύ! "Ετσι είπε η μαμά! άπάντησε το αγοράκι. — Εκείνη τη στιγμή σταμάτησε έν' αυτοκίνητο μπρός στην καγκελλόπορτα του κήπου κι' ο σωφέρ κατέβηκε και ρώτησε τα παιδιά, που γύρισαν να δούνε την κούρα:

— "Ε, παιδιά, έδώ κάθεται η κυρία "Ευτέρπη Μαρούδια; — Μάλιστα, άπάντησε ο Τάκης. Είμαι η μαμά μου. Τί τη θέλετε; "Ο σωφέρ έναγνώρισε στο αυτοκίνητο, έβγαλε μία θαλίτσα και σέ λίγο θούησε, δίνοντας το χέρι του, να κατέβη μία ηλικιωμένη κυρία.

Τα παιδιά είχαν πηλοσάσει στα κάγκελλα και κούτταζαν. Για πρώτη φο-ρά έβλεπαν αυτή την κυρία.

"Εκείνη πλήρωσε τόν οδηγό του αυτοκινήτου, πέρασε το χέρι της μέσα από το κάγκελλο της πόρτας, τράβηξε το στήρι, έσκυψε, πήρε τη θαλίτσα της και μπήκε στον κήπο. Άντικρυ της έσκυόταν ένα παγκάκι. Πήγε πρós τά εκεί, ακούμπησε τη θαλίτσα και κάθισε.

Τα παιδιά την κούτταζαν σαστισμένα. — "Ηταν μία καλοδεμένη και καλοσχευόμενη γυναίκα καμιάς έξηνητάριά χρόνων, κομψή μ' ένα καλάϊ στο λαμό και καπελλάκι.

Κούτταζε πότε το ένα παιδί, πότε το άλλο στα μάτια και τέλος είπε: — Λοιπόν; "Ελάτε κοντά μου να γνωριστούμε...

Τα παιδιά την πηλοσάσαν και με μία φωνή της είπαν: — Καλημέρα σας, κυρία! — Δέν είμαι μόνο κυρία, είπα τα-ραχημένη η γυναίκα εκείνη. Είμαι η γιογιά σας!

— "Η γιογιά από το χωριό; ρώ-τησε η μικρή Μαρία. — "Οχι, παιδιά μου... Είμαι η γιο-γιά σας από τη Θεσσαλονίκη. "Η μα-μά του πατέρα σας.

— "Η γιογιά η Μαρία; — Να! Βλέπετε, πού το θρήκα-τε; "Ελάτε τώρα να σας φιλήσω.

Τα παιδιά πηλοσάσαν πού πολύ. "Ε-κείνη τ' άγκάλιασε και τα φίλησε. — Πού είναι η μαμά σας; Μόνα σας έστε έδώ; — "Η μαμά πήγε στη δουλειά της.. άπάντησε ο Τάκης. Φεύγει το πρσί

κι' έρχεται στις τέσσερις... — Και σεις;... Μένετε μόνα; — Δέν εμιαστε μικρά! Τώρα έχωμε μεγαλώσει. "Ετσι είπε η μαμά...

"Η γιογιά τους σάπασε για μία στιγμή. Κάτι ήθελε να μάθ, μα δι-σταζε να ρωτήσει. Τέλος τούς είπε χαμηλωμένα τη φωνή της: — Κι' ο μπαμπάς σας; Πού είναι ο μπαμπάς σας; — Είναι ταξίδι, μάς είπε η μαμά... άπάντησε το αγοράκι.

Και... δεν έρχεται στο σπίτι; μισήρισε εκείνη. — Πότε είναι κάθε μέρα, πότε φεύγει και πηγαίνει στις δουλειές του. "Ετσι είπε η μαμά...

Στις ερωτήσεις αυτές άπαντούσε διαρκώς ο Τάκης. "Η μικρή Μαρία εί-χε μαζεμένη πάνω στα γόνατα της γιογιάς της και δεχόταν μ' ευχαρίστηση τ' άπαλό χέρι της, πού της χούδανε τα μαλλιά.

Τη σκηνή αυτή των δυο παιδιών με τη γιογιά τους παρακολουθούσε από έδώ και λίγα λεπτά, μία νέα και όμορφη γυναίκα. Είχε πιάσει τα κάγκελλα της πόρτας με τα δυο της χέρια και κούτταζε έκστατική.

Εφηνικά ο Τάκης την είδε και φώναζε: — "Η μαμά! — Τότε εκείνη προχώρησε, ένώ ο Τάκης πρόσθεσε: — Μαμά, ήρθε η γιογιά... η μητέρα του μπαμπά!...

"Η "Ευτέρπη πήγε κοντά, πήρε το χέρι της πεθεράς της και το φίλησε. — Καλώς όρισστε στο σπίτι μου. "Επειτα πήρε τη θαλίτσα της.

— Δέν πάμε μέσα; είπε. — "Η κυρία Μαρία ακολούθησε τη νύφη της και τα δυο παιδιά τούς άκο-λούθησαν χοροπηδώντας αλόχαφα.

"Η "Ευτέρπη άδήγησε την πεθερά της σ' ένα από τα δωμάτια, πού χρη-σίμευε για δεύτερη κρεβατοκάμαρα, και την άφησε για λίγη ώρα, για να έτοιμάσει το φαγητό των παιδιών.

★ "Ηταν η πρώτη φορά πού η "Ευτέρπη έβλεπε τη μητέρα του άντρα της. "Εδώ και δέκα χρόνια, όταν είχε πάει με κάποιο εκδρομικό σωματείο στη Θεσσαλονίκη, γνώρισε εκεί το Σταμάτι, σ' ένα χορό, πού είχε δοθή για τούς "Αθηναίους εκδρομείς. Τό βράδυ εκείνο ένιωσαν κι' οι δυο τους το πρώτο χτυποκάρδι της άγάπης και άντλήλασαν τα πρώτα τρυφερά λόγια για μία εύτυχησμένη ζωή.

"Η "Ευτέρπη ήσαν υπάλληλος Τραπεζίης κι' είχε φτιάξει με τις οικονομίες της ένα αρκετά μεγάλο σπίτι με κήπο, σ' ένα προάστειο.

Είχε άπομείνει όρφανή και τ' όνειρό της ήσαν να έρθ ένα καλό σύν-τροφο. Όταν άντικρυσε το Σταμάτι, πού την πηλοσάσε να της ζητήσει να χορήγη μαζί του, τού χοιγογέλασε και δέχτηκε μ' ευχαρίστηση. Κι' από τη στιγμή εκείνη είχε την έντύπωσι, ότι ο νέος εκείνος, κι' αν δεν γινόταν άντρας της, θα έπαιζε όπωσδήποτε κάποιο ρόλο στη ζωή της.

"Ο Σταμάτις, πάλι, ήσαν ένας από τούς πιο κομικούς νέους της Θεο-σσαλονίκης. Ζούσε με τη μητέρα του και χωρόταν τά πλούτη, πού τούς εί-χε άρήσει ο πατέρας του. Δέν είχε τελειώσει τη Νομική Σχολή, γιατί θα-ρέθηκε να διαβάσει και να διη έξετάσεις. Τά γλέντια, οι χοροί, οι εκ-δρομές τόν τραβούσαν περισσότερο από τη μελέτη.

"Η μητέρα του, πού δεν ήθελε να τόν στενοχωρή—ήταν μοναχογιός— δεν τού παρασπονέθηκε ποτέ για τη ζωή πού εκάνε. Τη στιγμή όμως πού τόλ-μωσε να της πη ότι σκεφτόταν να παντρευτή, τόν άποπήρε και τόν μάλω-σε άσπρη:

— Δέ θα πάρης άλλη από εκείνη, πού θα διαλέξω εγώ!...

"Η "Ευτέρπη, την άλλη μέρα έφυγε με τούς άλλους εκδρομείς για την "Αθήνα, κι' ο Σταμάτις έβρισκε διάφορες άφορμές να πη-γαινόερχεται στην πρώτεύουσα, για να συ-ναντά την άγαπημένη του.

"Η μητέρα του όμως ήσαν άνένδοτη. — Θα σέ άποκληρώσω, αν κάνης τού κεφαλιού σου!... τόν φοβέριζε. Μά η άγάπη του ήσαν τόσο μεγάλη για την "Ευτέρπη, πού άδιαφορούσε για τά πόνητα και την άνετη ζωή, πού είχε στο σπίτι του.

— Άρκετά παρεκάλεσα, άρκετά έβλακα, μπροστά στη μητέρα μου! "Ε-νίληκο είμαστε, μπορούμε να παντρευτούμε! είπε μία μέρα στην "Ευτέρπη. — Εκείνη τού άνθηκε σέ άσπρη οικογένεια, δίστασε να παρασύρη τόν άγαπημένο της σ' ένα τέτοιο γάμο.

"Εγραψε, λοιπόν, στη μητέρα του Σταμάτι πηλοφορώντας την, ότι, ή-ταν σπαγικά και γι' αυτό ήσαν άναγκασμένη να έργάζετα σέ μία Τράπε-ζα, αλλά άνθηκε κι' αυτή σέ μία από τις καλύτερες οικογένειες της "Α-θήνας. "Η μητέρα όμως του Σταμάτι ήσαν αμέταπειστη κι' έτσι ένα βράδυ οι δυο νέοι παντρεύτηκαν σ' ένα έξωκλήσι.

Οι πρώτοι μήνες του γάμου τούς πέρασαν εύτυχισμένοι. Δέν ήσαν σα-στό να ζή ο Σταμάτις εις έθρος της γιογιάς του! Ζήτησε, λοιπόν κι' ατάς να έρθ μία δουλειά, μά δεν τόν ικανοποιούσαν οι μικρές θεσοί-λες πού τού πρόσφεραν. "Ετσι, άρχισε να στενοχωρείται, να εαγρυπνά, να λείπει από το σπίτι και να δημιουργή σκηνές, δίχως να το θέλη, από τόν έκνεορισμό του.

Στο μεταξύ ήσαν στον κόσμο τά παιδιά. "Ο Τάκης και η Μαρία όμως ένιωσαν τόσο λίγο το χέρι και την άγάπη του πατέρα, πού συνήθιζαν πιά σ' αυτή την κατάσταση.

"Η καλή ανατροφή της "Ευτέρπης, άπόσος, έσως τά πάντα. "Όταν δέ μπορούσε να κρατήσει τά δάκρυά της κλειδωμένα στο δωμάτιό της, κι' δ-ταν ένιωθε τόν άντρα της ταραγμένο, άπομάρκωνε τά παιδιά.

Με το μισό της Τραπεζίης τά κατάφερνε να ζή με αξιοπρέπεια και να φροντίζει για όλα.

"Ο Σταμάτις όμως ντεπόταν και άπόφευγε να συζητά πιά μαζί της για δουλειά και για λεπτά. "Ετσι, έλειπε συχνά από το σπίτι. Προφασίζόταν ταξίδια στην έπαρχία για δουλειές. "Μά η αλήθεια, ήσαν ότι συχνάε στο σπίτι ένώς φίλου του, άπου περνούσε τις νύχτες του άπαρηγόρητος για την κατάντια του...

Αυτή είναι η ζωή μας... Είπεγε μία ώρα άργότερα η "Ευτέρπη στην πεθερά της, όταν σέρφιρε το τσάι στο σαλονάκι και της διηγήθηκε τά θά-σπανά της. "Ο Σταμάτις ύποφέρει! Είναι γιός σας και τόν έζερετε καλλί-τερα από μένα. Τόν άγαπάω και δέ θέλω να άποφύγει...

Τά μάτια της κυρίας Μαρίας πλημμύρισαν από δάκρυα και μισήρισε: — Δέν ήξερα ότι είσαι τόσο καλή!...

"Η πόρτα πού σαλονιού άνοιξε εκείνη τη στιγμή και μπήκε ένας άδύνα-τος και γλαυκός άντρας. Πήγε να τραπεζή, μά η "Ευτέρπη τόν έπιασε από το χέρι και τόν ύποχρέωσε να μείνη λέγοντάς της:

— Ζήτησε συγγνώμη από τη μητέρα σου, Σταμάτι. "Υπόφερε κι' εκείνη πού πολύ από μάς.

"Ο Σταμάτις γονάτισε μπροστά της, φίλησε το χέρι της και έξέσπασε σέ άναφυλλιά.

— Τώρα έλα πέρασαν, παιδιά μου... τούς είπε εκείνη. Φταίω κι' εγώ, εγώ πού πολύ... Με παρέσυρε το πείσμα κι' ο έγωισμός... Θα μείνω όσο θέλετε κοντά σας, γιατί δέ με συνδέει τίποτα πιά με τη Θεσσαλονίκη. Τά πούλησα όλα... Μπορείς να κάνης μία έπιχείρησι δική σου, παιδί μου και να μαζεύεις στο σπίτι σου...

"Ετσι, η ήμερα εκείνη για το Σταμάτι και την "Ευτέρπη ήσαν η πιο εύ-τυχισμένη της ζωής τους.

Εξελίξεις Της γυναικείας

ΤΑ ΨΑΘΙΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

ΕΘΑΣΕ η εποχή να ἐγκαινιάσουμε τις ψάθες. Και φέτος ἐμφανίζονται σε διάφορα χαρακτηριστικά σχήματα και σε πάμπολλες ποιότητες.

Χαρακτηριστικό των ἐφετεινών καπέλλων, σε οποιοδήποτε σχήμα και αν παρουσιάζονται, είναι ότι φοριούνται πολύ χαμηλά στο κεφάλι. Είτε πρόκειται για κλοσάκια, που τόσο ευνοεί η μόδα, είτε για σχήματα στον τύπο του μπονέ, σκεπάζουν σχεδόν τελείως τα μαλλιά ή τα αφήνουν να φαίνονται πολύ λίγο πάνω από το μέτωπο μόνο.

Οι πρώτες ψάθες που θα δούμε, θα παρουσιάζουν ζωηρές αντιθέσεις: 'Αφ' ενός θα έχουμε ψάθες λεπτότητες και ελαφρές στον τύπο των «μπακού», που θα σχηματίζουν χωστές φόρμες κλός με ψηλούς τεπέδες και πολύ μικρά κατεβατά μπάρ. 'Αφ' ἑτέρου θα έχουμε ψάθες στον τύπο «παγιασόν», αλλά πολύ ελαφρότερες, που στην πραγματικότητα πλέκονται με το βελονάκι και σχηματίζουν ένα είδος μπονέ. Στο πλέξιμο συνδυάζουμε διάφορα χρώματα ψάθας σε τρόπο που να ταιριάζουν με κάποιο φορέμα μας, ένα ντε-πιές ή ένα αέσουάρ του συνόλου.

Αυτές είναι οι ψάθες και αυτά είναι τα σχήματα, που θα πρωτοκάνουν την εμφάνισή τους με τις πρώτες καλοκαιρινές ημέρες. 'Αργότερα η μόδα θα μας παρουσιάσει έναν άλλο τύπο ψάθας, τη δαντελλωτή, που είναι διάφανη και ελαφριά. Θα χρησιμοποιηθεί κι' αυτή για κλός με ιδιότητα μπάρ που σχηματίζουν σαν καμπάνια. Πιο έπειτα θα ιδούμε τις πλατύγυρες καπλίν.

ΤΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Με τα φετεινά καπέλλα τα μαλλιά εξαφανίζονται σχεδόν. 'Αλλά, βέβαια, το βράδυ που το κεφάλι μένει ἐλεύθερο, χρειάζονται τα μαλλιά. 'Ετσι πρέπει να δούμε ποιά θα είναι τα χτενίσματα της μόδας.

Η φετεινή μόδα δίνει στα διάφορα χτενίσματα μεγάλη φυσικότητα και απλότητα. Τίποτα το ἐπιτηδευμένο στα τωρινά χτενίσματα. 'Ανόμοιες τούφες μαλλιών σε διάφορα μάρκη εξασφαλίζουν αυτή τη φυσικότητα.

Η περμανάντ και τα «μίζ-αν-πλι» προσπαθούν να σας πείσουν ότι δεν ἐπαιξαν κανένα ρόλο στο όμορφο χτενίσμα που θαυμάζετε. 'Αραιές διακυμάνσεις με διάφορες κατευθύνσεις δι-

νουν στο κεφάλι μία ξεχωριστή εμφάνιση. Και τότε προσθέτουν ύψος, τότε τονίζουν πιο πολύ τα πλάγια και τότε γαρνιρούν το πίσω μέρος του κεφαλιού.

Φυσικά κάθε φυσιογνωμία έχει και το χτένισμα που της ταιριάζει. Γι' αυτό δεν πρέπει ποτέ να κάνετε το ένα ή το άλλο χτένισμα που είδατε σε μία φίλη σας, γιατί μπορεί σ' εσάς να μην ταιριάζει. Στη δική σας φυσιογνωμία μπορεί να χρειάζεται κάτι άλλο, jέντελτος αντίθετο.

Ο κομμωτής σας θα σας βοηθήσει στην ἐκλογή του χτενίσματος, αλλά πάντα σε συνδυασμό με το γούστο σας.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Η γραμμή που ακολουθούν τα φετεινά φορέματα είναι τέτοια που να ικανοποιή το κάθε γούστο, γιατί παρουσιάζει μεγάλη ελαστικότητα. Κυμαίνεται από το ἐντελώς ευθύγραμμο ως το «έθαζέ», με διάφορους ἐνδιάμεσους σταθμούς. 'Ετσι έχουμε τη σιλουέττα, που ἐμφανίζεται φαρδύτερη στο ἐπάνω μέρος και στενότερη στο κάτω.

Η γραμμή αυτή ἐπιτυγχάνεται με τα πολύ ἀνετα κορσάζ, ι-δίως στους ώμους και στο ἀνοιγμα του ντεκολτέ. Αυτό συμπληρώνεται με επίσης «έθαζε» γιακά και τονισμένη μέση με φαρδιά ἐφαρμοσθή ζώνη. 'Επίσης, η φούστα παρουσιάζει κάποια ἀνεσι στους γοφούς, προς τα κάτω δε στενεύει.

'Αμέσως μετά απ' αυτήν μία ἄλλη ἐπίσης μονόπτη είναι αυτή που ἐπιδιώκει το ευθύγραμμο, τονίζοντας ἐλάχιστα τη μέση και δίνοντας στη φούστα ένα ὁμαλό φάρδος από πάνω ως κάτω. Το φάρδος της συνεχίζεται ἐλεύθερο προς τα κάτω.

Τέλος, είναι και η πραγματικά έθαζε γραμμή, που συνδυάζει ἄλλοτε ἐφαρμοστά κορσάζ κι' ἄλλοτε ἀνετα με φούστες πλισσε-δωτές ή κομμένες αν φόρμ ή κλός.

Κάθε μία απ' αυτές τις γραμμές έχει τη δική της χάρι και ὑπορείπε να προτιμήσετε τη μία ή την ἄλλη ἀνάλογα με τη σιλουέττα σας και το είδος του φορέματος, που θέλετε ν' ἀποκτήσετε.

ΤΑ ΣΕΜΙΖΙΕ

Η γραμμή, που κλίνει προς το έθαζε, ταιριάζει ιδιαίτερα στα σεμιζιέ φορέματα. Οι μονόχρωμες κοτονάντ θα χρησιμο-

ποιηθούν πολύ γι' αυτά σε ἀνοικτές αποχρώσεις, αλλά και σε λευκό, ὅποτε και τα λινά ὑφάσματα θα είναι πολύ κατάλληλα.

Η μεγάλη μόδα της πιέτας βρίσκει συχνά την ἐκφρασί της στα σεμιζιέ φορέματα.

Ιδιαίτερως ἐφαρμόζεται ἐδώ το πλισσέ, όχι μόνο στη φούστα, αλλά και σε μέρος του κορσάζ. Συνήθως ένας νωμίτης ἀποτελεί το ἐπάνω μέρος του φορέματος, που συχνά σχηματίζει και τα κοντά μανίκια σε μία παραλλαγή ραγκλάν. 'Αμέσως κάτω από τον νωμίτη σχηματίζονται πιέτες κουφωτές ή πλαγιαστές, που συνεχίζονται ως το τέλος του φορέματος με διακοπή στη μέση, τότε με μία λεπτή ζώνη δερμάτινη και τότε με μία ζώνη ντραπαρισμένη, αν πρόκειται για λεπτό ὑφάσμα.

Στα σεμιζιέ φορέματα συνηθίζονται πολύ οι κλασικοί γιακάδες και τα ρεβέρ. Το κομψήματα γίνεται μπροστά και τότε περιρίζεται μόνο στο κορσάζ, τότε περιλαμβάνει και τη φούστα ως κάτω. 'Ανάλογα με το ὑφάσμα, που θα χρησιμοποιήσουμε μπορούμε να κάμουμε ένα φορέμα πρωινό ή ἀπογευματινό και να είναι και στις δύο περιπτώσεις κομψό.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Για τ' ἀπογευματινά φορέματα να προτιμάτε πάντα την ίδια γραμμή ή κι' ἐκείνη που δίνει ἀνεσι στο κορσάζ και στενεύει κάτω. Χρησιμοποιείτε γι' αυτά βαμβάκερα ὑφάσματα όχι ακόμη πολύ λεπτά για την εποχή και διαλέγετε ένα από τα χρώματα της μόδας.

Μία ἄλλη ἐπίσης χαριτωμένη κόψι σχηματίζει κι' αυτή ἀνετο κορσάζ με στρογγυλό ἀνοιγμα λαιμού κι' ένα ντραπαριστό γιακά σε τύπο εσάρπας. Τα ἄκρα της φτάνουν ως τη μέση.

Το φάρδος του κορσάζ σχηματίζει ἐλεύθερες πένσες στη μέση και το ίδιο κάνει και η φούστα. Μία φαρδιά ντραπαριστή ζώνη από το ίδιο ὑφάσμα περιβάλλει τη μέση με τελείωμα μία μακρόστενη ἀγκράφα. Τα μανίκια είναι κοντά. 'Εχουμε ἀκόλουθως την κόψι κιμονό με πολύ φαρδιά μασχάλη και κοντά μανίκια ως τους ἀγκώνες. 'Ενα λευκό πλαστρόν με ὀριζόντια γραμμή φτάνει ως τη μέση.

Φούστα και κορσάζ σχηματίζουν στη μέση ἐλαφρές ἐλεύθερες πένσες δίνοντας ἀέρα στους γοφούς και ὅσο προχωρεί προς τα κάτω η φούστα στενεύει για να μένουμε πιστές στη χαρακτηριστική γραμμή της μόδας. 'Εδώ η ζώνη μπαίνει στενή και δένει μπροστά μ' ένα φιόγκο.

ΤΑ ΖΕΡΣΕ-Υ

Τα ζερσεύ, που τα ξέραμε ως ὑφάσματα χειμωνιάτικα, ἐμφανίζονται τώρα ως καλοκαιρινά σε Τά βλέπουμε σε ποικιλία ὑφανσέων, τόσο που να ξεφεύγουν ἀρκετά από τα ζερσεύ που ξέραμε ως τώρα.

Είναι δέ κατ' ἐξοχήν ὑφάσματα, που θα προτιμήσουμε για ὀριζόμενους τύπους φορεμάτων, γιατί παρουσιάζουν πολλά πλεονεκτήματα. Είναι ἐλαφρά, δροσερά και οσύπλ, και γι' αυτό είναι πολύ εύκολο μεταχείριστα. 'Επειτα ἔχουν και το μεγάλο πλεονέκτημα μὴ ἔχουν ἀνάγκη από σιδερωμα. Πλένονται και ὅταν στεγνώσουν είναι σαν σιδερωμένα. Καταβαθμίζετε λοιπόν πόσο μεγάλη εύκολία είναι αυτή για ὅσες ταξιδεύουν. Βγάζουν το νάυλον φορέμα τους μέσα από την βαλίτσα και το βρίσκουν ἀμειψτο.

ΤΑ ΜΠΟΥΚΛΕ

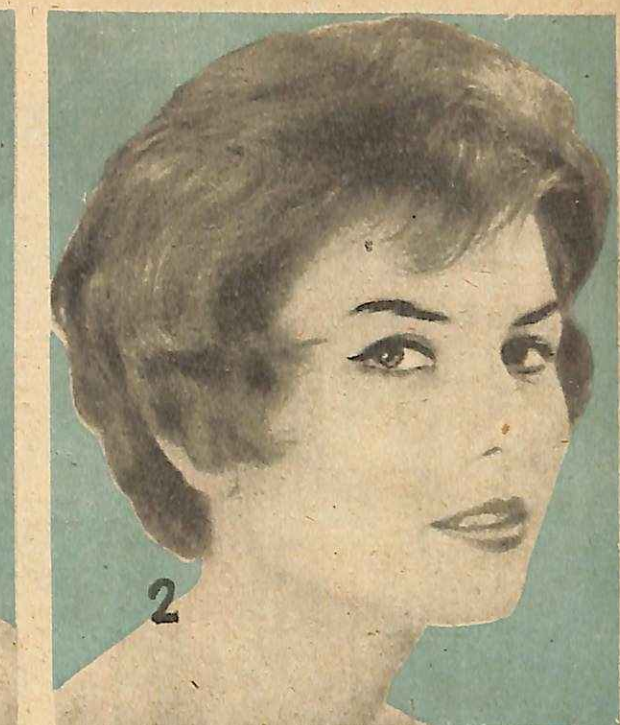
Να κι' ἄλλο ένα ὑφάσμα που είναι πολύ της μόδας: το μπουκλέ. 'Εχει μία ἀνώμαλη ἐπιφάνεια διόλου ἀγριωπή, αλλά τουναντίον πολύ ἀπαλή. 'Ετσι μπορούμε να το χρησιμοποιούμε διαφοροτρόπως και για φορέματα και για ταγιέρ και για βέστες.

Τα μπουκλέ παρουσιάζονται σε ὅλες τις αποχρώσεις της μόδας, αλλά οι πιο χαρακτηριστικές είναι το μπλε-τουρκουάζ, το βι-ε-ρόζ, το μπλε του παγωνιού, το χρυσάφι και ἄλλες.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Ριγωτά ζεφύρια και ἄλλα ὑφάσματα ἐγχώριου βιομηχανίας, που

1) Για κοριτσάκι 4-5 χρόνων ριγέ φορεματάκι και μπλουζά. 2) Χαριτωμένο φορεματάκι για κοριτσάκι 8-10 χρόνων με συνδυασμό ριγωτού και μονόχρωμου λινού. 3) Ριγωτή βέστα και μονόχρωμη πλισσε-δωτή φούστα. 4) Καρρεδάτο φόρεμα με χρωματιστή μπλουζά.

1) Μοντέρνο χτένισμα με ἀραιές ἀφέλειες στο μέτωπο. 2) Πολύ νεανικό χτένισμα με μαλλιά κομμένα ἀνώμαλα.

ἀπομιμούνται τα τουάλ ντε βισύ παρουσιάζονται ἐφέτος σε μεγάλη ποικιλία.

Πολλές φορές συνδυάζονται και με μονόχρωμα ὑφάσματα όπως λ. χ. το μοντέλο που ἔχει νωμίτη μονόχρωμο, ὁ ὁποῖος σχηματίζει μικρά κιμονό μανίκια κι' ἀπό κει και κάτω συνεχίζεται το κορσάζ με τις ραβδώσεις ὀριζόντιες.

Η φούστα είναι σουρωτή γύρω στη μέση με τις ραβδώσεις κάθετες. Μία ζώνη στο ίδιο ὑφάσμα του νωμίτη στολίζει τη μέση κι' ἔνα λευκό γιακαδάκι το λαιμό. Φυσικά το μονόχρωμο ὑφάσμα θα συνδυάζεται με κάποια ρίγα του ἄλλου ὑφάσματος.

Τα ριγωτά, ἔξ ἄλλου, θα τα δούμε και στα βαμβάκερα σατέν κάποτε και με σταμπαρισμένα ἀνάμεσα στις ραβδώσεις. Και με αυτά τα ὑφάσματα θα μπορούμε να κάμουμε κομψά παιδικά φορέματα. 'Ενα τέτοιο παιδικό φόρεμα μπορεί να φορεθῇ και με μία ἀσπρη μπλουζά.

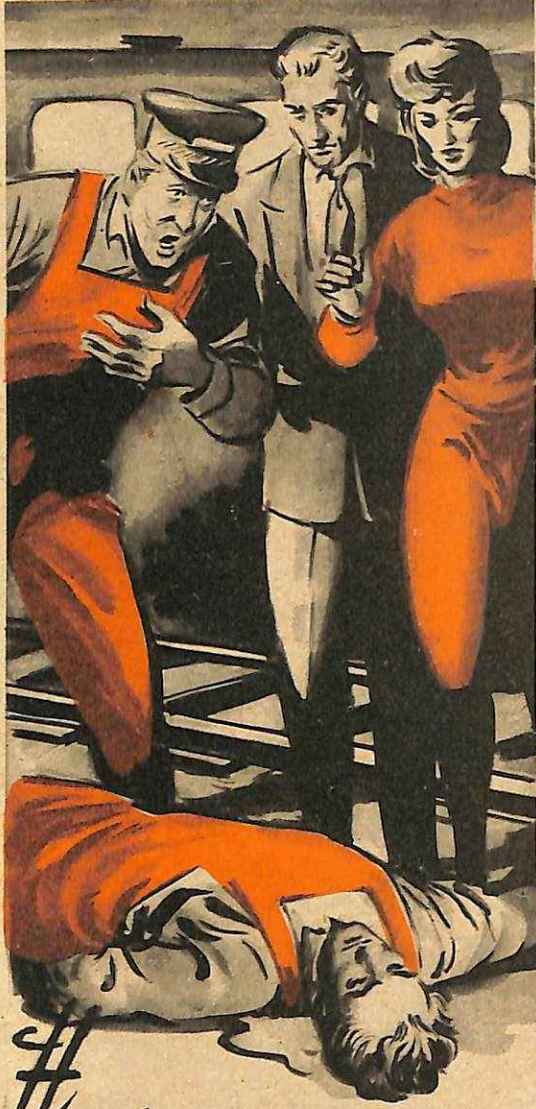
Το μπουστακι του φορέματος σχηματίζει μία ὀριζόντια γραμμή κάτω από τις μασχάλες και δύο μπρετέλλες το συγκρατούν στους ὤμους. 'Η φούστα είναι σουρωτή με έθαζε γραμμή.

Σ' αυτό το φορεματάκι οι ραβδώσεις και στο μπουστακι και στη φούστα είναι ὀριζόντιες. Καθώς είπαμε το φόρεμα αυτό γίνεται χωρίς μανίκια και φοριέται με μία μπλουζά που ἔχει κατεβαστό γιακαδάκι και φουσκωτά μανικάκια. Μία χρωματιστή ζώνη συμπληρώνει το ὡραίο σύνολο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

— Όχι, μην τον σκοτώνετε! φώναξε ο μηχανοδηγός.

— Πού είν' ο θερμαστής; ρώτησε.
— Ο θερμαστής; Δεν ξέρω... Θά κατέβηκε...
— Η γυναίκα προχώρησε τότε ένα βήμα και πρόφερε σταθερά:

— Ρωτήστε τον αν δεν κινδύνει: πριν από λίγο ή ζωή του, όταν του επιτέθηκε ο θερμαστής, από ζήλεια!...

Ο μηχανοδηγός την κύτταξε με μάτια γουρλωμένα. "Υστερα άρχισε να τρέμει, έπιασε το κεφάλι του σαν πρελλός και σωριάστηκε σ' ένα σκαμνάκι, πνιγμένος από λυγμούς.

— Αφού τα ξέρετε όλα, γιατί με ρωτάτε;... τράυλισε. Δεν έχω να σας πω τίποτα... Ούτε ν' ακούω θέλω, ούτε να βλέπω πιά... Δέ θέλω να ξέρω τίποτα απ' όλη αυτή την ιστορία!...

Μά η γυναίκα-μουρμούρισε στ' αυτί του άστυνομικού:

— Ζητήστε άμέσως το θερμαστή! Αυτός εδώ του ξελόγησε τη γυναίκα του. Σπó ταξίδι, ο θερμαστής του ζήτησε το λόγο, αυτός όμως άρνήθηκε να συζητήσει πριν τελειώσουν την ύπνησία τους. Ο θερμαστής επέμενε να ξεκαθαρίσουν άμέσως τους λογαριασμούς τους. Μόνο ένας έπρεπε νάχη τη γυναίκα. Μόνο ένας έπρεπε να γυρίση απ' το ταξίδι!

«Τους είδα μέσ' στον ύπνο μου να παλεύουνε, ζητώντας να πνιχούν ο ένας τον άλλο...» Η ζωή όλων μας κρεμόταν απ' την πάλη αυτών των δυό ανθρώπων... Νά, κυττάζετε τα σημάδια που έχει ακόμα αυτός στο λαιμό του, και τα χέρια του που είναι ματωμένα!...

Τό έκπληκτο προσωπικό του τρένου κι' οι υπάλληλοι του μικρού σταθμού βάλθηκαν άμέσως να ψάχνουν για το θερμαστή. Ξαφνικά είδαν έναν άνθρωπο, που κρυβόταν πίσω από κάτι πικνούς θάμνους, να πηδάει ένα μεγάλο χαντάκι και να τρέχει προς το δάσος.

Η ύποψη ήταν άξαιρετικά ενδιαφέρουσα κι' όλοι διψούσαν να έξηγησουν το συνταρακτικό άκείνο μυστήριο. Γι' αυτό, άρχισαν να κυνηγάνε τον άγνωστο.

«Αν και δέ φορούσε στολή, παρά μονάχα ένα συνηθισμένο κασκέτο χωμένο ως τα μάτια του, είχαν όλοι την εντύπωση πώς ήταν ο άνθρωπος που ζητούσαν, ο θερμαστής του τρένου.

Έκείνος έτρεχε σαν τρελλός! Άστόσο τον είχαν περιωκλώσει και ήταν πιά άδύνατο να τους ξεφύγη. Έκανε μια τελευταία προσπάθεια. Μά τον πυροβόλησαν και σωριάστηκε χάμα.

Την ίδια στιγμή, ο μηχανοδηγός, που έπρεξε μαζί με τους άλλους, άρχισε να φωνάζη σαν τρελλός:

— Όχι, μην τον σκοτώσετε! Όχι, όχι!... Δεν είν' αλήθεια, Γουλιέλμο! Δέ σ' άπάτησα... Κυνηγούσα τη γυναίκα σου, μά άκείνη δεν ύπαχώρησε ποτέ... Ήταν τόσο η λύσσα μου για την περιφρόνηση που μουδείχνε, ώστε σ' άφαισα επιτήδες να πιστέψης πώς σ' άπατούσε μαζί μου! Ήμουνά ήταν, Γουλιέλμο... Κι' ούτε σέ κατάγγελλα τώρα σέ κανένα...
— Ο θερμαστής όμως είχε πληγωθεί κατάστηθα. Ο μηχανοδηγός γονάτισε δίπλα του, άπελιτισμένος.

— Χρόνια ύπηρετήσαμε άγαπημένοι, Γουλιέλμο! Βόγησε. Δέ θέλω τώρα να πεθάνω... Κι' ούτε θά ένοχλήσω πιά τη Μάρθα... Ξέρω καλά πόσο σ' άγαπάει. Πρέπει νάσαι εύτυχίμενος που έχεις μία τόσο καλή και τίμια γυναικούλα!... Έλα, σήκω πάνω... Ώ, Θεέ μου! Μή με τιμωρήσης σκληρά για ό,τι έκανα... Δέ μπορώ να τό υποφέρω πώς πέθανε!...

Οι ταξιδιώτες και το προσωπικό πασκαλούθσαν με συγκίνηση το έξοπασμα της απελτισίας του. Καταλάβαιναν όλοι την τραγωδία που είχε πλεχτή γύρω από μια άδωα γυναίκα.

Μόνο ύστερ' από κάμψη ώρα, ο άστυνομικός πλησίασε τη γυναίκα που είχε χτυπήσει το σήμα κινδύνου και την κύτταξε σαν περιέργο φαινόμενο.

Έκείνη είχε τραβηχτή παράμερα και φαινόταν καταλυπημένη.

— Τι κρίμα να μην προλάβη να μάθη την πλάνη του!... μουρμούρισε.

— Τον γινώριζατε; τη ρώτησε ο άστυνομικός.
— Ούτε δεν είχα δη ποτέ μου, πούν άνεβώ στο τρένο...

— Καλά, τότε πώς ξέρατε την τραγωδία του;

— Απλούστατα, είδα ένα όνειρο που με προειδοποίησε για την καταστροφή που μάς άπειλούσε. Είδα το τρένο μας να τρέχη άκυβέρνητο, να παρασύρει το κάθε τι στο πέραςμά του και να γκρεμίζεται στο τέλος από μια γέφυρα. Ήθελα τά βαγόνια να κατασκευά-νε στο γκρεμό κι' άκούγα τις φωνές των πληγωμένων!

«Σύνηψα τότε, άπ' την τρομάρα μου. Καί, ξύπνια πιά, παρακολούθησα από μακριά, νοερά, σαν μία άδραστη μάρτυς, την πάλη αυτών των δυό δυστυχισμένων... Νά γιατί χτύπησα το σήμα κινδύνου!

Όσοι άκούσαν τα λόγια αυτά, νοιώσανε ένα παράξενο τρόμο να περνά όλο τους το κορμί: τον πρόμο μπροστά στο άγνωστο, που είναι συχνά τρομώτερό κι' απ' το θάνατο...

Α. ΝΤΕ ΓΚΡΑΤΣΙΕ

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ

το χαρακίρι

Διαφορετικός ο τρόπος για τις γυναίκες

ΟΛΑ αλλάζουν στη σύγχρονη Ίαπωνία και μόνο το χαρακίρι παραμένει πάντοτε. Το έθιμο αυτό είναι, άστόσο, λιγώτερο παλιό από ό,τι φανταζόμαστε. Χρονολογείται μόνον από το 1500 και ήταν στην άρχη μία έκδηλωση διαμαρτυρίας εναντίον μιας άποφάσεως ή μιας πράξεως ενός άνωτέρου. Απó τότε, όμως, κατάντησε θεσμός, που περιβλήθηκε τελετουργικό χαρακτήρα. Θά μπορούσαμε, λοιπόν, να δρίσωμε το χαρακίρι σαν ένα είδος επίσημου και έντιμου αυτοκτονίας.

Το χαρακίρι ήταν ως προχτές ύποχρωτικό ή προαιρετικό. Το πρώτο άποτελούσε μία έννοια του αυτοκράτορα άπέναντι ενός σαμουράι, που είχε έγκλημα ή είχε πέσει σέ βору παράπτωμα. Άντι να καρατομηθί, του δινόταν ή χάρι να κάμη χαρακίρι. Η μορφή αυτή έχει έκλειψη σήμερα. Το προαιρετικό χαρακίρι, έξ άλλου, ήταν μία πράξη που προερχόταν από την ένλυβερη βούληση του άυτοχειριζόμενου.

Τόσο στη μία, όσο και στην άλλη περίπτωση το χαρακίρι έπαιρνε έναν επίσημο και τελετουργικό χαρακτήρα. Άπαιτούσε, δηλαδή, ώριμμένη διαδικασία, καθώς και την παρουσία μαρτύρων και ενός βοηθού.

Έκείνος που έπιθυμούσε να κάμη χαρακίρι άφριζε τον τόπο και την ώρα και προσκόλουσε τους καλύτερους φίλους του να παραστούν σ' αυτό. Έπειτα από ώριμμένες προσευχές στους προγόνους και την άνταλλαγή ώριμμένων φιλοφρονησών, ο μέλλων να άυτοχειριασθί καθόταν όκλαδών και τότε ένας από τους μάρτυρες έπαιρνε το άβαιμάριω που ήταν τυλιγμένο σέ μεταξωτό χαστί και του τό πρόσφερε γονατιστός.

Τό «βαζικάρι» είναι ένα λαπωνικό έγχειρίδιο μήκους 10 δακτύλων με μία μόνο κόψη σαν ευράφι. Ο πρώτος τό έπαιρνε με εύλάβεια, τό σήκωνε πάνω από το κεφάλι του και τό τοποθύσε μπροστά του. Έπειτα άνασκόινε το λόγο που τον είχε άναγκάσει να πάρη την άπόφαση του αυτή. Ύστερα άπό καινούργιες φιλοφρονησεις προς τους παριστάμενους, άνοιγε τά ρούχα του ως τό κάτω μέρος της κοιλιάς κι' έδενε σφιχτά τά φαρδιές μανίκια του γύρω στα γόνυτά του. Αυτό τό έκανε για να μην πέση το σώμα του προς τά πίσω έπειτα από τό χτύπημα. Γιατί ένας εύγενής Ίάπων έπρεπε να πεθάνη πέφτοντας με τό πρόσωπο μπροστά.

Όλα πιά ήταν έτοιμα. Ο μέλλοθάνατος σκύδοντας έπαιρνε το έγχειρίδιο από κάτω. Τη στιγμή εκείνη, ένας από τους φίλους του, που είχε δρίσθ από πριν, γύμνωνε ένα βαρύ σπαθί των σαμουράι κι' έπαίρνε θέσι πλάι του, προς τά άριστερά... Ο πρώτος έκανε τότε το έγχειρίδιο στο άριστερό μέρος της κοιλιάς του και τό έσερνε άριζά ως τό δεξιό. Όταν έφθανε εκεί, άνασπικνόντας έλαφρά, γυρίζε το έγχειρίδιο μέσα στην πληγή κι' έκανε μία καινούργια τομή προς τά πάνω. Έπειτα έγεμνε το κορμί του και τέτνανε το λαιμό του. Ο φίλος του που στεκόταν πλάι του, σήκωνε τότε το βαρύ σπαθί και με μία γρήγορη κίνηση τό έκοβε τό κεφάλι.

Και οι γυναίκες μπορούν να κάμουν χαρακίρι. Άντι ν' άνοίγουν την κοιλία τους, όμως, κόβουν το λαιμό τους. Αυτή π.χ. ήταν ή περίπτωση της ισαρή συζύγου του ύπολογαγού Άσάντα, που είχε πέσει στο πεδίο της μάχης κατά τό 1895. Όταν ή γυναίκα του έμαθε το θάνατό του, πήρε άμέσως την άπόφαση να τον άκολουθήση στ' ύταφο. Άφού ζήτησε, λοιπόν, τη συγκατάθεση του πατέρα της, φόρεσε το καλύτερο φόρεμά της, κάλισε στο στήτι της τις φίλες της, έβαλε το πορτραίτο του συζύγου της πάνω στο βωμό των προγόνων κι' έπειτα, γονατί, ζώντας μπροστά του, έκοψε το λαιμό της μ' ένα έγχειρίδιο του χαρακίρι.

Κλασσική περίπτωση ήταν εκείνη του ύπολογαγού Όχόρα Τακινάι. Προασηθισμένος τά σχέδια της Ρωσίας να έπιτεθί κατά της πατρίδος του, προσπαθούσε να κινή τους άρμόδιους να προσέξουν αυτό τον κίνδυνο. Άλλά κανείς δεν έδινε σημασία στα λόγια του. Έθλοντας να διαμαρτυρηθί γι' αυτή την άδιαφορία και συγχρόνως να συγκινήσει τους άρμόδιους, έκανε τότε χαρακίρι πάνω στον τάφο των προγόνων του, άφού με μία έπιστολή του στις έφημερίδες γνωστοποίησε τους λόγους της άυτοκτονίας του.

Άξιοσημείωτη είναι έπίσης ή περίπτωση άμαδικής άυτοκτονίας, που έτελλήθηκε πάλιν σ' ένα μεταγωγικό πλοίο, κατά τό ρωσικό πανικό πόλεμο του 1904. Οι άξιωματικοί κι' οι έπιβάτες που βρίσκονταν πάνω σ' αυτό, όταν είδαν ότι κινδύνεσαν να συλληφθούν άπό ένα ρωσικό άντιτορπιλικό, έκαναν όλοι χαρακίρι άνοίγοντας την κοιλία τους.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Ο πασίγνωστος στους παλιούς άναγνώστες μας Δρ. Κάμα ανέλαβε και πάλι να σας παρουσιάξη σέ κάθε τεύχος μας ένα έβδομαδιαίο άρσκόπιο, που θά σας βοηθήει να διοργανώσετε καλύτερα τη ζωή σας, έκμεταλλευόμενοι τις ευκαιρίες και άποφεύγοντας τους κινδύνους που σας άπειλούν. Οι δημοσιευόμενες προβλέψεις ισχύουν για την χρονική περίοδο

21 — 27 ΜΑΪΟΥ 1959

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...

ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...

★ Η Πανσέληνος συνοδεύεται από σημαντική αύξηση της εργασίας. Άπαιτείται όμως προσοχή για να μην κάνετε σοβαρά λάθη. ★ Κακώς δείχνετε έμπιστο. σήνη σέ κάποιο συνάδελφο.

★ Σας κάνουν μία πρόταση φαινομενικά δελεαστική. Μελετήστε προσεκτικά τους όρους, ιδίως προκειμένου να υπογράψετε συμφωνία. ★ Μία προσπάθεια σας θ' άργήση ν' άποδώσει καρπούς.

★ Σας άρέσει ή καλή δουλειά και θά δώσετε, για μία ακόμα φορά, στους προϊστάμενους σας την ευκαιρία να σας έκτιμήσουν. ★ Θά σας δώσουν ύποσχέσεις, τις όποιες όμως δέ θά τηρήσουν.

★ Μεγάλη κίνηση θά παρατηρηθί στο έμποριο, τά κέρδη όμως δέ θά είναι άνάλογα. ★ Η ύπομνη σας θά δοκιμαστή σκληρά. Φροντίστε να διατηρήσετε την ψυχραιμία σας.

★ Η εργασία παρουσιάζει πάντα ένδιαφέρον, αλλά τά οικονομικά δέν είναι καθόλου άνηθρά. ★ Έχετε πολύ καλές ιδέες, αλλά τις άφήνετε άνεκμετάλλευτες. ★ Μην άναβάλλετε τίποτα για αύριο.

★ Η Πανσέληνος συνοδεύεται από νευρική κίνηση, που θά επηρεάση δυσμενώς την εργασία σας. ★ Έλλειψη προσοχής κινδυνεύει να προκαλέση σοβαρό σφάλμα. ★ Παραδοικές δυσχέρειες.

★ Η Πανσέληνος σας βοηθεί ν' άναπτύξετε δραστηριότητα. ★ Θά θέσετε τις ημέρες αυτές τις βάσεις μιας δουλειάς, που σας ύποσχεται πολλά στο προσέχες μέλλον. ★ Προσέξτε τους έχθρους.

★ Ευχάριστες έκπληξεις σας έπιφυλάσσουν οι σχέσεις με το άλλο φύλο, ένα ό φιλικές συναντήσεις σοβαρές διαγείσεις. ★ Άντι να κατηγορήσετε τους άλλους, έλέγχετε τη δική σας συμπεριφορά.

★ Περίοδος περισσότερο ευνοϊκή για τις έργαζόμενες γυναίκες παρά για τους άντρες. ★ Οι έπιστημονες και ιδιαιτέρως οι έρευνήτες, θά σημειώσουν μεγάλες έπιτυχίες. ★ Αποφύγετε την άταξία.

★ Περίοδος έξαιρετικά ευνοϊκή για όσους σπουδάζουν ή άσχολούνται με έρευνες. ★ Η Πανσέληνος βοηθεί τους άνέργους να φρονή δουλειά και τους έργαζόμενους να δελτιώσουν τη θέσι τους.

★ Απαλλαγίτε από τους διαταγμούς και την άτολμία, που σας έζημιώνουν έπαγγελματικά. ★ Σύμπλεγμα κατωτέρου είδους έπιτρέπει να έκμεταλλευθήτε έξαιρετικά ευνοϊκές συνθήκες.

★ Καταβάλλετε προσπάθειες, αλλά άποτυχάνετε, γιατί δέν έχετε σύστημα στα ραντεβού σας. ★ Μή κάνετε τίποτα αν δέν περιβάλλεται άπαραίτητως από έγχυσις έπιτυχίας.

★ Τά άστρα ύποβουθούν την πραγματικότητα και τών πού τολμηρών σας σχέδιων. ★ Προσέξτε τους φίλους σας. ★ Υπάρχει μεταξύ ετών ένας πού δέν είναι άξιος της έμπιστοσύνης σας.

ΚΡΙΟΣ: 22 Μαρτίου — 20 Άπριλίου
★ Τά άστρα θάζουν σέ σοβαρό κίνδυνο τις σχέσεις με το άλλο φύλο. Οι κίνδυνοι παρεξηγήσεων αύξάνουν και ή έλλειψη ύπομνη χειροτερεύει την κατάσταση. ★ Η ρήξι πάντως θ' άποφευχθί.

ΤΑΥΡΟΣ: 21 Άπριλίου — 21 Μαΐου
★ Η Πανσέληνος σας βοηθεί να κάνετε πολλές και εύκολες κατακτήσεις. ★ Η γοητεία σας θά φτάση στο κατακόρυφο. ★ Η άλλαγή, που επιδιώκετε, θά σας άπογοητεύση.

ΔΙΔΥΜΟΙ: 22 Μαΐου — 22 Ιουνίου
★ Έκπληξεις, που δέ θά είναι πάντα εύχάριστες. ★ Πάψετε να έρευνάτε το παρελθόν άγαπημένου προσώπου. ★ Η τακτική αυτή θά άποδείξη έπιζήμια. ★ Προσέξτε πολύ τά λόγια σας.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ: 23 Ιουνίου — 23 Ιουλίου
★ Τρίτο πρόσωπο θά γίνη άφορμή να προκληθούν άνωμαλίες στις σχέσεις με το άλλο φύλο. ★ Άγαπημένο πρόσωπο θά σας στενοχωρήση με τη στάση του. ★ Αποφύγετε να τό πληγώσετε.

ΛΕΩΝ: 24 Ιουλίου — 23 Αύγουστου
★ Σημαντικές άλλαγές θά σημειωθούν στον αίσθηματικό τομέα. Δέ θά είναι όμως δυσάρεστες. ★ Κινδυνεύετε με τη συμπεριφορά σας ν' άπογοητεύσετε πολλούς φίλους.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ: 24 Αύγουστου — 23 Σεπτεμβρίου
★ Θά γνωρίσετε κατά τις ημέρες αυτές τη ζήλεια, που σας ήταν μέχρι σήμερα άγνωστη. Δέ θά είναι πάντως έπιζήμια και θά σας φέρη πιο κοντά σέ άγαπημένο πρόσωπο.

ΖΥΓΟΣ: 24 Σεπτεμβρίου — 23 Οκτωβρίου
★ Ευχάριστες έκπληξεις σας έπιφυλάσσουν οι σχέσεις με το άλλο φύλο, ένα ό φιλικές συναντήσεις σοβαρές διαγείσεις. ★ Άντι να κατηγορήσετε τους άλλους, έλέγχετε τη δική σας συμπεριφορά.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ: 24 Οκτωβρίου — 22 Νοεμβρίου
★ Τά είδύλλια, που θ' άρχίσουν τις ημέρες αυτές, θά έχουν μία πολύ εύχάριστη έξελίξη. ★ Εύκαιρία ν' αύξησετε τον κύκλο των γνωριμιών και τον αριθμό των φίλων σας.

ΤΟΞΟΤΗΣ: 23 Νοεμβρίου — 22 Δεκεμβρίου
★ Αύξησι το έρωτισμού, την όποιαν όμως δέν πρέπει ν' άφήσετε άχαλίνωτη. ★ Ο ένθουσιασμός σας έπίσης κινδυνεύει να σας παρασύρη σέ ένέργειες, για τις όποιες θά μετανοήσετε.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ: 23 Δεκεμβρίου — 20 Ιανουαρίου
★ Η Πανσέληνος σας άθεί στη μελαγχολία και στην άπασιδοξεία. ★ Θά πιτύχετε πώς οι φίλοι είναι άνάξιοι έμπιστοσύνης και θά όρθετε πώς ό έρωας δέν παρουσιάζει ένδιαφέρον.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ: 21 Ιανουαρίου — 19 Φεβρουαρίου
★ Κακήμιά σημαντική μεταβολή στον αίσθηματικό τομέα. ★ Μην καθυστερήτε στα ραντεβού σας. ★ Έκνευρίζετε έτσι άγαπημένο πρόσωπο, που μπορεί να σας πληγώση με τά λόγια του.

ΙΧΘΥΕΣ: 20 Φεβρουαρίου — 21 Μαρτίου
★ Θ' άνακαλύψετε σέ άγαπημένο πρόσωπο νέα χαρίσματα, που θά σας έρεουν πλησιέστερα σ' αυτό. ★ Φιλικό πρόσωπο, στο όποιο στήριζατε πολλές έλπίδες, θά σας άπογοητεύση.

★ Η ύγεια δημιουργεί έγνοιες και ύπαρχουν σοβαροί κίνδυνοι τραυματισμού. ★ Προσέξτε τά μάτια σας και μη τά κουράζετε έργαζόμενος σέ κακοφωτισμένο περιβάλλον. ★ Τυχρό τό 9.

★ Αν σας έχουν επιβάλει κάποια δίαιτα, δέν πρέπει να την άγνοήσετε, γιατί αυτό θά έχη σοβαρές συνέπειες. ★ Αποφύγετε τά άσυνήθιστα και δύσκολά φαγητά. ★ Χρώμα σας τό χρυσό.

★ Αύξησι της νευρική κίνησης θά διαταράξη τον ύπνο σας. Προσπαθήστε να γιαντρέψετε το κακό, χωρίς να καταφύγετε σέ ύπνωτικά χάπια. ★ Αποφύγετε τις ημέρες αυτές κάθε χειρουργική επέμβαση.

★ Άδιαφορείτε για την ύγεια σας, πιστεύοντας πώς με φάρμακα θά μπορέσετε να την άνακτήσετε. ★ Αποφύγετε τις ημέρες αυτές κάθε χειρουργική επέμβαση.

★ Η Πανσέληνος συνοδεύεται από έντα αίσθημα κοπώσεως και από άνωμαλίες στα έντερα. ★ Σε περίπτωση άδίας άναπαύητε και μελείετε στο κρεβάτι. ★ Τυχρός αριθμός σας τό 1.

★ Το σκόπι είναι κατά την περίοδο αυτή το πιο εύαίσθητο σημείο. ★ Μην τρώτε φαγητά, που σας έχουν άπαγορεύσει και άποφύγετε πρό πάντος τά ούνοπνευματώδη. ★ Χρώμα σας τό πράσινο.

★ Τά άστρα επηρεάζουν ευνοϊκά την ύγεια σας. Μόνο το δερμα παρουσιάζει ίδιας παρανοήσεις συνέπειες. ★ Τη μάτια και τά δόντια άπαιτούν ιδιαίτερες φροντίδες. ★ Τυχρό τό 3.

★ Οι μικροενοχλήσεις σας άφίνουν άδιάφορο κι' αυτό θά έχη στο προσέχες ίδιας παρανοήσεις συνέπειες. ★ Τη μάτια και τά δόντια άπαιτούν ιδιαίτερες φροντίδες. ★ Τυχρό τό 3.

★ Η Πανσέληνος σας κάνει νευρικό και εύεαπτο. ★ Παραμονή στην έξοχή θά σας ώφελοΰσε πολύ, γιατί έχετε άνάγκη από καθαρό άέρα. ★ Χρώμα σας τό μωβ, μέταλλο τό άσημί.

★ Άνωμαλίες και έννοχλήσεις σέ διάφορα σημεία του οργανισμού. Τά νεφρά ίδιας παρανοήσεις συνέπειες. ★ Τη μάτια και τά δόντια άπαιτούν ιδιαίτερες φροντίδες. ★ Τυχρό τό 8.

★ Η ύγεια θά παραμείνη καλή, αν άποφύγετε την υπέρκοπση και αύξησετε τις ώρες ύπνου. ★ Βάλτε έπίσης μία τάξι στις ώρες των γευμάτων σας και άποφύγετε τά ούνοπνευματώδη.

★ Προσέξτε την ύγεια σας και άποφύγετε να την έκθέσετε σέ κινδύνους, γιατί κατά την περίοδο αυτή ο οργανισμός σας δέν παρουσιάζει ικανοποιητική αντίδραση. ★ Χρώμα σας τό μωβ.

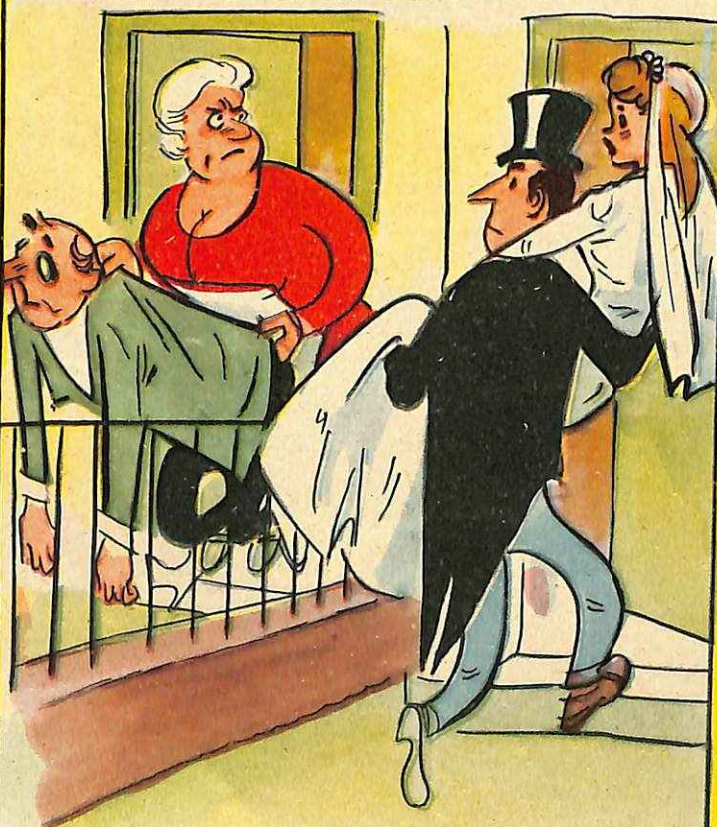

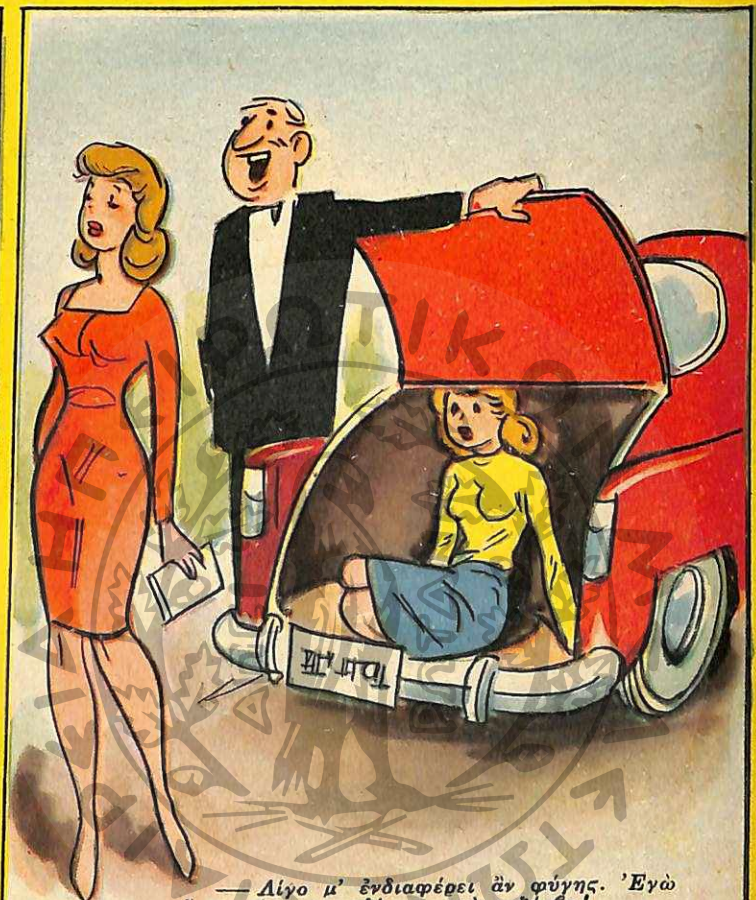
Χωρίς λόγια.

Χωρίς λόγια.

Μοιραία σύμπτωσης.

— Λίγο μ' ενδιαφέρει αν φύγης. 'Εγώ
έχω πάντοτε μαζί μου μια ρεζέρβα!...